

Ngôi Yên, Tôi Tự

Contents

Ngôi Yên, Tôi Tự	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	72
20. Chương 20	77
21. Chương 21	80
22. Chương 22	84
23. Chương 23	88
24. Chương 24	92
25. Chương 25	97
26. Chương 26	101
27. Chương 27	104
28. Chương 28	108
29. Chương 29	113
30. Chương 30	118
31. Chương 31	122
32. Chương 32	125
33. Chương 33	128
34. Chương 34	132
35. Chương 35	136
36. Chương 36	140
37. Chương 37	143

Ngôi Yên, Tôi Tự

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Blue9xThể loại: ABO, H cao, hài hước, ảm áp, cường A dịu dàng hơi tra công, cường O

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-yen-toi-tu>

1. Chương 1

“Má nó! Ông đây nghẹn sắp chết rồi!”

Yên Lộ ngồi xồm bên một bồn hoa hút thuốc, y tá trong bệnh viện quản lý đến là chặt chẽ.

Mặc dù bình thường tính khí cậu gắt gỏng, hai ba câu không hợp là động tay động chân với người khác ngay. Nhưng rốt cuộc lại không dám đắc tội nữ y tá tiêm thuốc cho mình.

Vết thương trên người vẫn ỉn ỉn đau, cậu không để ý lắm, nhưng không thể không hút thuốc, sẽ chết đó.

Cho dù cô già vừa gọi điện mắng vốn cũng không ảnh hưởng tới tâm tình của cậu, huống chi đám khốn kiếp đòi ăn cướp kia đã bị cậu đánh lặn tới sát viện, thật sướng khoái.

Đúng rồi, còn tên Chung Tông cao to ngu dần kia nữa.

Nếu không phải lúc chạy trốn chết ấy, Chung Tông dắt một đám con gái chặn đường, cậu mới không luống cuống đến bị thương!

Sờ sờ băng gạc trên người, cậu quăng điếu thuốc từ miệng xuống đất, lấy chân di di rồi vươn vai định rời đi.

Y tá phụ trách phòng bệnh âm u xuất hiện sau lưng. Yên Lộ lặng lẽ lùi hai bước. Y tá hất hất hàm, ánh mắt liếc về phía tàn thuốc. Yên Lộ nhin, lại nhin, cuối cùng vẫn cúi xuống nhặt điếu thuốc lá lên, vứt vào sọt rác.

Má ôi, rõ ràng bản mặt hung ác của cậu đây đã dọa chết biết bao người ngoài kia, thế nào mà hiện tại lại bị một bà chị uy hiếp không thể không nghe lời chứ.

Cái bệnh viện này thật tà môn, cả đời cậu cũng không muốn quay lại đây. Về phòng bệnh, thu dọn đồ đạc rồi đi ngay thôi, hoàn toàn bỏ qua lời dặn phải ở viện theo dõi mấy hôm của bác sĩ.

*

Nhà cửa vắng vẻ, chẳng có một ai. Cậu cũng quen rồi, bà già vừa ra nước ngoài, mẹ kế của cậu lập tức mang theo đứa em trai quay về nhà ngoại.

Thực ra cậu cũng nào tỏ thái độ gì với mẹ con họ, chỉ là đứa em trai kia cứ thấy mặt cậu là khóc, lẽ nào lớn lên trông hung dữ là lỗi của cậu?

Bà già lại càng không phải bàn, luôn là người đầu tiên giáo huấn cậu. Bởi vì đứa em của cậu là omega, tương đối yếu ớt, cần phải bảo vệ.

Nhưng tính cách gắt gỏng của cậu không chịu được việc bị vu hãm lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy. Cậu cũng không thể hiểu được cái ham muốn bảo vệ omega của alpha.

Chỉ cần bà già không ở nhà, mẹ kế liền như ăn cướp mà kéo con trai bỏ chạy, coi như giúp cậu thoát được không ít ma ám lặt vặt.

Mãi cho đến năm mười sáu tuổi, lần đầu tiên tình triều tới, cậu mới biết bà già nhà mình rốt cuộc không để tâm tới đứa con này bao nhiêu.

Cậu thế mà là một omega! Vậy mà không ai trong nhà nói với cậu, bình thường Yên Lộ lại chẳng mấy lưu ý đến triệu chứng của cơ thể, cho đến khi tình triều giết tới, không kịp trở tay, cậu mới biết thể chất của mình đáng sợ thế nào.

Yên Lộ từ nhỏ tới lớn luôn là một tiểu bá vương, tôn thờ chân lý nắm tay chí thượng.

Thoáng cái bắt cậu chấp nhận mình là một omega, quả thật làm khó cậu.

Nói cho cùng cũng là vì mẹ Yên Lộ khi sinh cậu xong thì sức khỏe quá yếu, qua đời. Bà già không thích cậu, sau này mẹ kế đương nhiên cũng sẽ không để tâm tới đứa con chồng tính cách tệ hại này.

Người nhà luôn không màng tới, chẳng có ai giảng dạy cho Yên Lộ nghe những kiến thức cơ bản nhất về triệu chứng ấy.

Cậu cảm thấy mình hẳn phải là một alpha, không thì sao cơ bắp cuộn cuộn, tính tình mạnh mẽ vậy.

Cũng may mẹ kế đối xử với con trai của bà rất tốt, để phòng đứa em trai mới học tiểu học kia tới tuổi dậy thì cần dùng tới, đã mua sẵn dịch ức chế rồi.

Bà ta dám mua sớm như vậy, chắc cũng không sợ thuốc hết đất.

Yên Lộ núp một góc trong phòng, cầm một cái ống tiêm màu xanh nhạt, tiêm thứ thuốc lạnh như băng ấy vào huyết quản. Tốt xấu cũng áp chế được cơn tình triều mãnh liệt. Cậu cắn răng, cuộn tròn bản thân, nín nhịn cảm giác xói mòn từng chút từng chút kia.

Cho đến tận lúc vã hết mồ hôi, Yên Lộ mặt mũi trắng bệch tự tắm rửa, sau đó gọi điện cho trúc mã của mình, dưới mấy lời hô to gọi nhỏ của đối phương, cậu chỉ có thể lèm mẹt mua thuốc ức chế.

Dù sao ngoài mặt bộ già cũng chưa từng bạc đãi cậu.

Thực ra là omega hay alpha đối với Yên Lộ cũng không có gì quan trọng, mặc dù là omega, cậu cũng vẫn có thể đánh cho đám alpha tè ra quần.

Nhưng trúc mã của cậu không nghĩ vậy. Nó là một beta, hai người từ hồi hai tuổi đã chơi với nhau. Có thể nói nếu một ngày Yên Lộ chém người, nó khẳng định sẽ là đứa đưa đao cho cậu.

Đơn giản mà nói là cầu bằng cầu hữu.

Trúc mã tên là Thạch Anh. Thạch Anh cho rằng nếu Yên Lộ tiết lộ thân phận omega, vậy thì uy danh của cậu hơn chục năm nay trên mấy con phố xung quanh sẽ tan thành mây khói.

Yên Lộ lại không cho là vậy.

Thạch Anh nắm lấy vai cậu, dựa vào mấy cuốn tiểu thuyết vỉa hè mà cảm rằm rằng: “Nếu người khác biết mày là omega, chúng nó sẽ không đánh mày đâu mà sẽ đè mày ra rape.”

“Mẹ mày nghĩ ông đây là xuân dược hình người hả? Đứa nào cũng muốn rape? Đã bảo mày đừng có xem mấy thứ tiểu thuyết nào tàn ấy, não máy hỏng rồi thấy chưa! Biến biến biến!”

“Mày còn không tin, giờ tin tức thời sự đầy ra đấy thôi. Tao nói cho mày, kết cục của động vật quý hiếm có mấy khi tốt đẹp, vẫn phải tìm nơi nương tựa trong đại quân beta chúng tao thôi.”

Yên Lộ nghĩ nghĩ, nếu đối thủ một mất một còn bình thường, vừa thấy mặt đã lao ngay tới cúc hoa của mình...

Cậu lắc đầu nguây nguây, da gà da vịt nổi đầy.

“Đệt! Ông đây cắt hết JB[1] chúng nó! Dám động vào ông xem! Phắc phắc phắc, buồn nôn, xin mày đừng nói nữa.”

[1] JB = jība: phiên âm của từ chỉ dương vật trong tiếng Trung.

Lúc đó Thạch Anh vẫn là một thiếu niên trung nhị[2] chưa hiểu sự đời, run chân còn học đầu trộm đuôi cướp hút thuốc, thấy Yên Lộ cứng miệng bèn cướp lấy điện thoại của cậu mua ít thứ để giả trang thành beta. Yên Lộ trợn mắt vài lần rồi cũng mặc kệ nó.

[2] trung nhị: xuất phát từ cách gọi tắt của cụm “sơ trung năm hai” (tương đương học sinh lớp 8 của VN), chỉ tâm lý lứa tuổi dậy thì.

Chuyện cũ nghĩ lại mà hãi. Có điều cũng may Yên Lộ giả làm beta. Hôm qua con mẹ nó, dám nhãi ranh ỷ vào mấy alpha trong nhóm muốn vây cậu, muốn đánh gục đại ca là cậu để chiếm đoạt địa vị trong khu vực. Đám ngu dân đó thấy cậu là beta đã không để cậu vào mắt, nếu biết cậu là omega thì không biết sẽ có những lời khó nghe thế nào.

Trong khu vực sẽ không có ai phục tùng một omega, cậu cũng đừng mong lẫn lộn.

*

Yên Lộ trong nhà chòm chăn ngủ, bị cơn nóng phùng phùng đánh thức.

Cậu cởi sạch quần áo cũng không thấy đỡ nóng, phiền não đá văng cả chăn đi. Cầm bao thuốc rút một điếu ra, cậu khỏa thân vào phòng tắm tìm thuốc ức chế dạng phun.

Năm nay cậu đã mười tám, qua cơn tình triều đầu tiên được hai năm rồi.

Hồi đầu thì cách vài tháng mới bị lên cơn một lần, gần đây tần suất càng lúc càng cao.

Viện nghiên cứu sớm đã đưa ra phương pháp trị liệu riêng cho omega. Nếu không muốn bị đánh dấu thì omega có thể đến bệnh viện đặt cơ quan ức chế vào cơ thể.

Cơ quan ức chế có thể làm nhiễu loạn tin tức tố của omega, phối hợp với việc sử dụng dịch ức chế, có thể hoàn toàn làm dịu đi cơn sốt tình tuổi dậy thì của omega.

Không phải Yên Lộ chưa nghĩ tới chuyện đi làm phẫu thuật, nhưng làm phẫu thuật lại không thể đảm bảo không có người phát hiện. Cậu chỉ có thể cầu xin Thạch Anh liên hệ với bệnh viện gần nhất giúp mình,

nhưng đang tiếc vẫn chưa có thời gian rảnh.

Tìm cả buổi trong phòng tắm vẫn chưa thấy chai thuốc nào, thuốc lá thì sắp hút xong rồi. Không dễ dàng gì mò được một chai, nhưng nó lại hết. Yên Lộ phiền não quăng cái chai trong tay đi, chai nhựa nổ bụp một tiếng thật to trong phòng tắm.

Tâm tình pháp phòng, tin tức tổ trong cơ thể cũng hơi mất khống chế.

Cấu kinh lau khô người, Yên Lộ nhìn bản thân trong gương. Một thanh niên cơ bắp rắn rỏi, ngũ quan sắc sảo thâm trầm, ánh mắt hung hãn vô cùng.

Cậu không hiểu, rõ ràng rành rành nên là một alpha, vì sao lại xui xẻo bị sinh thành một omega?

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Yên Lộ mắng “đột” một tiếng, mặc vội cái quần rồi vội vàng xuống lầu. Cậu mở màn hình theo dõi, trên màn hình xanh trắng xuất hiện gương mặt của Chung Tông.

Thằng cha này đến đây làm gì?!

2. Chương 2

Khi một omega sắp phát tình, liều mạng kiềm nén tin tức tổ, có một alpha đang đứng ngoài cửa chờ bước vào, có hai lựa chọn. Một, vừa hay là người yêu, lôi ảnh vào rồi ấy ấy ấy một trận long trời lở đất. Hai, chết cũng phải khóa chặt cửa, để phòng sói xám, không được để ai vào nhà.

Với Yên Lộ mà nói, lựa chọn nào cũng ngu.

Cậu không kiềm được mở loa ngoài, thanh thanh giọng nói có chút khàn đi, hỏi: “Cậu tới làm gì?”

“Chú Yên bảo tôi tới.”

“OK, cậu đã tới, giờ có thể phần.”

“Chú Yên nói nếu cậu không để tôi vào sẽ cắt sinh hoạt phí.”

“Má nó!” Bô già dùng chiêu này không chán hả?

Yên Lộ tức giận đập một cái tắt loa, quơ lọ nước hoa beta tìm thấy trong tủ giày xịt lên khắp người.

Chung Tông vừa bước vào, lập tức bị cái mùi này xông cho hắt hơi một cái. Trong tay hắn là một túi đồ, tiện tay dúi vào ngực Yên Lộ, còn tiện thể xoa đầu cậu nữa.

Yên Lộ thật sự rất ghét Chung Tông, nguyên nhân một phần cũng là vì cha cậu đặc biệt yêu quý hắn.

Gương mặt Chung Tông rất thích hợp để ăn bám phụ nữ, đẹp đến độ Yên Lộ thường âm thầm chế nhạo hắn. Nhưng hắn cao hơn mét chín lạng, Yên Lộ tuy rằng không kém mấy nhưng sự thật vẫn là thấp hơn một đoạn.

Cậu quăng túi đồ sang một bên, chắn trước mặt cái tên không mời mà tới này, khoanh tay trước ngực, “Đồ tôi đã nhận rồi, cậu có thể đi đi.”

Chung Tông vừa cởi giày vừa ngẩng lên, sắc mặt tỏ vẻ không nhanh không chậm, thậm chí còn có chút lạnh lùng: “Tránh ra.”

Yên Lộ cứng cả lưng, từ trước tới nay luôn bị hắn giáo huấn thâm hiểm, khiến cậu vô thức phục tùng mệnh lệnh của Chung Tông. Cậu tâm không cam tình không nguyện mà tránh sang hai bước. Chung Tông cười cười, đôi con ngươi đậm sắc như nước sâu, long lanh quẫy rữa.

Chung Tông thế mà lại giơ tay ra sờ sờ cái bụng đang để trần của cậu, “Nóng thế hả? Không thèm mặc cả áo.”

Yên Lộ lập tức gạt tay hắn ra, đã quá quen với cái động tay động chân của hắn rồi.

Chung Tông và Thạch Anh không giống nhau. Thạch Anh là bạn của cậu, còn Chung Tông là kẻ địch, ba người đều lớn lên từ bé với nhau.

Nhưng chuyện cậu là omega, Chung Tông không biết. Nếu hắn biết, Yên Lộ có thể tưởng tượng được sự kinh ngạc sẽ xuất hiện trên mặt đối phương thế nào, sau đó, khẳng định hắn sẽ trêu ác cậu ra sao.

Tim tên này màu đen mà!

Yên Lộ ôm lấy cái túi, bên trong là ít thuốc bổ. Chung Tông tùy tiện nằm lên sofa phòng khách nhà cậu, hai chân gác lên bàn trà, cầm mấy cuốn tạp chí phe phẩy trước mặt.

“Phòng cậu làm sao thế, vừa nóng vừa oi, mùi beta quá nồng rồi.”

“Cho nên không ai khiến cậu tới.”

Yên Lộ lấy từng món trong túi nilon nhét vào tủ lạnh. Vừa đóng cửa tủ xong, một cánh tay từ sau lưng đè

lên cửa tủ, ý người cao chân dài vây lấy cậu.

Tin tức tổ alpha nhân nhật lắng vẳng quẩn rữ trước chóp mũi Yên Lộ, gân xanh trên trán cậu giãn giật, “Lượn ngay cho ông.”

Mắt hơi cụp xuống, Chung Tông nhìn hình xăm trên cổ gáy Yên Lộ, hơi thở phập phồng theo tiếng nói của cậu khẽ phả vào mặt hắn. Như bị mê hoặc, Chung Tông duỗi ngón tay dài chạm vào nơi nó.

Nếu đây là một omega, hẳn nên đánh dấu cậu ở chỗ này. Nhưng nơi ấy lại là một đồ án bụi gai và lợi kiếm. Với omega mà nói, thật quá gai góc, huống chi bạn nhỏ này cũng không phải omega.

Bỗng Chung Tông chợt thấy nghi hoặc, hắn tiến sát lại gần vùng cổ trần trụi của Yên Lộ, sống mũi thẳng nhẹ nhàng cọ lên vùng da được xăm hoa văn trên gáy cậu.

Yên Lộ siết nắm tay căng thẳng.

“Sao tôi lại thấy... trong phòng có mùi omega phát tình?”

“Cậu lại vừa xuống khỏi giường cô nào hả, nào đã quên ngay? Mũi chó tránh ra!” Yên Lộ chầm chọc, quay người lại, nắm đấm vung lên. Chung Tông lùi lại một bước, nhanh chóng tóm chặt lấy nắm tay cậu. Dựa vào quá lực mà đè lại Yên Lộ lưng áp tủ lạnh.

Cậu rất không thoải mái, nhưng từ bé tới lớn chưa bao giờ đánh thắng cái tên mặt gái này, hiện tại lại càng không thể. Nếu không phải tên này có trị số vũ lực thực đáng sợ, với cái tính nóng nảy của Yên Lộ, người cậu không thích sao có thể đứng cách cậu 10km.

Quả nhiên chọc người ta ghét, Yên Lộ trợn trừng mắt, cắn răng né tránh cái đầu đang hít ngửi loạn xạ trên cổ cậu. Thậm chí cậu còn bắt lực mà nghĩ, ngửi đi ngửi đi, alpha có ngũ giác phát triển, trên người cậu toàn mùi nước hoa beta, tiếp tục ngửi thì người chịu tội cũng chẳng phải mình cậu.

Đúng như Yên Lộ nghĩ, Chung Tông sắc mặt không tốt lắm rồi khỏi vùng cổ của cậu, thả cậu ra rồi quay người bước lên lầu.

Tâm tình Yên Lộ lại căng thẳng, cậu la hét ầm ĩ, muốn chọc giận Chung Tông, dù cho có phải đánh nhau cũng không muốn để hắn nhìn thấy cái chai rỗng trong phòng tắm. Đó là thuốc ức chế, Chung Tông vừa nhìn thấy sẽ hiểu ra mọi chuyện.

Coi như cậu còn hiểu Chung Tông lắm, rất nhanh mấy lời thô bỉ đập đến giới hạn đã chọc Chung Tông tức giận. Hắn quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo. Tay phải bóp lấy cằm Yên Lộ, mạnh bạo ấn người lên tường.

Gáy Yên Lộ đập một cái đau điếng, choáng váng cả người. Cậu cố mở mắt, nhìn cơn giận trong đáy mắt

người nọ đến hụt cả nhịp tim. Không khí căng thẳng giữa hai người gần như chạm vào là nổ, nhưng ánh mắt Chung Tông không biết lướt tới chỗ nào, từ từ dịu xuống.

Hắn thả lỏng sức ép, gương mặt cách Yên Lộ rất gần, “Ngoan, đừng giận tôi, tôi có cách giáo huấn cậu, còn nhớ mùi vị hai ngày trước không?”

Rất nhanh Yên Lộ đã nghĩ ra, cậu biết Chung Tông cố ý chinh mình!

Yên Lộ nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu cố ý, mang theo một đám con gái chặn đường tôi.”

Chung Tông cười, ngón cái miết miết môi dưới của Yên Lộ, giọng nói không che giấu vui vẻ: “Sao lại nói là tôi chặn đường cậu, tôi chẳng qua là không ra tay giúp cậu thôi, Yên Yên, lúc cậu bị đánh tôi cũng thấy thương lắm.”

“Ha, thương? Mẹ kiếp, tôi đây vinh hạnh gớm, cậu vẫn còn trái tim cơ à? Nó sớm thối đen rồi ấy!”

“Ừ, hút loại thuốc lá^[1] second-hand tôi đây cam tâm tình nguyện, có điều Yên Yên...”

[1] Họ “Yên” cùng phát âm với từ “thuốc lá”, đều là “yān”.

Chưa dứt lời, Chung Tông lùi ra sau vài bước, nhanh chóng vọt lên lầu.

Yên Lộ trợn mắt há mồm nhìn hắn trong chớp mắt biến mất trước mặt mình, chạy thẳng lên lầu. Lúc này, giọng Chung Tông đã vang từ trên xuống: “Hút nhiều sẽ liệt dương đó nha!”

Yên Lộ đơ ra một lúc mới điên tiết đáp: “Con mẹ nó!”

Sao cậu lại ngu thế cơ chứ, đã biết cái đức hạnh của Chung Tông rồi còn cố, càng ngăn hắn càng muốn làm. Nhưng hết cách rồi, Yên Lộ đành chạy theo lên lầu đã thấy cửa phòng ngủ của mình mở toang, Chung Tông ngồi trên giường cầm áo cậu. Nháy mắt, Yên Lộ dừng bước, cứng đờ người, chột muốn lủi đi.

Nhưng Chung Tông cười như không cười cầm cái áo của cậu, bước tới, “Quả nhiên là vậy, Yên Yên, cậu làm tình với omega? Còn để người ta mặc áo mình?”

Lúc nói những lời này, âm điệu của hắn có chút lạnh lẽo.

Yên Lộ miễn cưỡng giật giật khóe miệng, um... Nói thế nào nhỉ, hiểu lầm này, so với chuyện hắn cho rằng cậu là omega thì tốt hơn đi...

Nhưng nhìn sắc mặt u ám của Chung Tông, cậu không khỏi chảy mồ hôi lạnh ướt lưng. Vẫn cảm thấy... chuyện gì đó không thích hợp.

3. Chương 3

“Nè, cậu là biến thái hả?” Yên Lộ giật lấy cái áo, phiền não nhét nó vào tủ, “Tôi làm tình với omega thì sao? Liên quan gì đến cậu?”

Chung Tông ngồi trên giường, vẫn cười như không cười. Hai tay hấn chống ra phía sau, trong đôi mắt hẹp dài mang theo sự mỉa mai, “Yên Yên, cậu ấy, thỏa mãn nỗi omega?”

Lửa trong lòng Yên Lộ bùng một cái bốc lên, không có thằng đàn ông nào nhịn được khi bị hoài nghi năng lực. Mặc dù biết bản thân là omega, nhưng cậu từ trước tới nay đều đường đường là nam tử hán, trong mắt cậu, cơn sốt phát tình chẳng qua chỉ là phản ứng sinh lý khiến người ta thấy phiền, uống thuốc vào là ép được nó xuống, cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống của cậu.

Trán nổi gân xanh, Yên Lộ tới gần trước mặt Chung Tông, túm lấy cổ áo hấn, ánh mắt hung ác, “Cậu lặp lại xem?”

“Yên Yên, lúc omega phát tình không đơn giản như cậu nghĩ đâu, trước đừng nói đến chuyện cậu không hỗ trợ bằng alpha, cho dù cậu và omega kia yêu nhau, cậu cũng đâu đánh dấu được người ta...”

Hấn vừa dứt lời, Yên Lộ liền giễu cợt thả cổ áo Chung Tông ra, “Cậu đúng là một tên nhu nhược.”

“Cái gì?”

“Tất cả chỉ là lời mượn cớ cho sự bất an và kiêu ngạo mà thôi. Omega vì sao nhất định phải dựa vào sự bảo vệ của cậu? Họ không thể tự bảo vệ tình yêu của mình? Còn nói omega yếu ớt, mẹ kiếp, đều nghĩ họ thật sự là đồ vứt đi hết?”

“...”

“Nếu cậu chỉ có thể dựa vào chuyện đánh dấu để có được một người, chỉ có thể dựa vào việc đánh dấu để ràng buộc người ấy, vậy cậu dứt khoát kiểm lấy con búp bê tình dục mà phát tiết đám tinh trùng lên não đi. Cậu căn bản không hiểu tình yêu là gì.”

Yên Lộ từ cao nhìn xuống, không ngừng trào phúng khinh bỉ Chung Tông. Thần thái phẫn chấn, ngữ khí hừng khởi, bộ dạng này kích động Chung Tông hơn bao giờ hết.

Yên Lộ chế nhạo xong lại thấy Chung Tông cứ nhìn mình chăm chăm, vô ý thức lùi lại, từ nhỏ bị tấn đến lớn, khiến cậu sớm đã có ý thức phải phục tùng Chung Tông. Trong thế giới của cậu, kẻ thắng làm vua. Chung Tông mạnh hơn cậu, có thể ép cậu làm rất nhiều chuyện cậu không cam tâm. Mặc dù cậu hề không vui là động thủ, nhưng trước mặt Chung Tông, thân thể luôn vô thức sinh ra đau đớn run rẩy.

Cậu đề phòng nhìn Chung Tông, nhưng chỉ đợi được hấn phá lên cười. Chung Tông vừa ôm bụng cười vừa ngã lên giường.

Yên Lộ giật giật khóe miệng, “Quan điểm của tôi buồn cười thế ư?”

“Không... Ha ha... Không phải, Yên Yên, quả nhiên tôi thích cậu rồi.”

“Còn mi làm ông đây mắc ói, nghiêm túc tí đi.”

Chung Tông nhanh chóng ngừng cười, cũng gạt nước mắt vì cười mà đứng lên. Yên Lộ xoắn xuýt nhìn hấn, lại cảm nhận được tin tức tổ từ cơ thể người này đột nhiên mãnh liệt hơn.

Cậu không dám tin càng mở to mắt, không kiềm được mà lùi bước, không đỡ được tập kích từ tin tức tổ mạnh mẽ của alpha. Huyết dịch trong người sôi trào, nước hoa beta nồng nặc cũng không giấu nổi tin tức tổ omega đang xao động.

Yên Lộ bị Chung Tông áp sát vào góc phòng, eo bị trói chặt lại. Gương mặt Yên Lộ xuất hiện sắc hồng mất tự nhiên, cố gắng mở mắt, xua đi choáng váng, hụt hơi nói: “Cút... cút ra.”

Chung Tông như vẫn chưa phát hiện điều gì, hấn nhìn chăm chăm Yên Lộ, “Nghiêm túc hơn thì, tôi nói thẳng nhé, Yên Yên, cặp với tôi đi.”

“...”

Chung Tông điên rồi hay cậu điên rồi?

Chung Tông có cái ý này với cậu? Cậu nói mắc cười nhất, một người có ý với cậu sẽ không chút lưu tình nhìn cậu bị vậy đánh đến gãy xương?

Cho nên mới nói, Chung Tông là tên thần kinh điên rồi!

Đầu óc Yên Lộ hỗn loạn vô cùng, không chống đỡ nổi thân thể đang dần dần bắt đầu đáp lại sự dụ dỗ của tin tức tổ.

Đại sự không ổn rồi.

Tiếng nói như bị ép bật ra: “Cút...”

Mặt Yên Lộ đỏ lên thối tự nhiên, cậu giơ chân đạp, Chung Tông linh hoạt né thoát. Đột nhiên, hấn tựa như cảm nhận được gì đó, có chút không thể tin nổi mà mở to hai mắt, nhìn Yên Lộ, “Cậu...”

Không đợi Chung Tông nói hết, Yên Lộ đã dồn hết nóng nảy đè nén trong cơ thể nhằm hết vào hấn. Động tác kịch liệt càng khiến khí tức ngọt ngào không thể che giấu được nữa.

Chung Tông cảm nhận được mùi vị này, nhất thời hoảng loạn, bị Yên Lộ hung hăng đánh trúng mấy quyền.

Một chiêu nhắm vào chân giữa Chung Tông của Yên Lộ suýt nữa khiến hấn gục, Chung Tông biến sắc, nháy mắt lạnh xuống, mạnh bạo hơn. Hấn ra tay thì Yên Lộ sao có thể độ nổi, nhanh chóng bị đè đầu xuống đất.

Năm ngón tay của Chung Tông tóm tóc Yên Lộ, hung ác kéo đầu cậu lên. Hấn ngửi ngửi cần cổ thon dài của Yên Lộ, ánh mắt biến đổi, nhuốm cả dục vọng và nguy hiểm. Cười khê lên, hấn liếm lên hình xăm trên gáy cậu.

“Yên Yên, bí mật này cậu giấu kỹ quá.”

Cảm giác bất an vô cùng khiến Yên Lộ khẽ run lên, phần gáy yếu ớt nhất của cậu lộ ra ngay trước mặt một alpha. Tình huống này cậu đã từng dự liệu tới, nhưng đó vẫn chưa phải là tình huống bất ngờ nhất. Điều kinh khủng nhất ở đây, alpha lại là Chung Tông, là Chung Tông tuyệt đối áp chế được cậu, đây mới là điều khiến cậu tuyệt vọng.

Khí tức ngọt ngào của omega vì khí tức của alpha mà nồng nàn hơn. Dần dần, mùi nước hoa beta cũng không thể che khuất thứ mùi ngọt ngào ấy, nó lan tỏa khắp căn phòng, có xu hướng bay ra cả phòng khách.

Chung Tông mất kiên nhẫn “ừ” một tiếng, tóm lấy tóc Yên Lộ, mạnh bạo ấn môi lên môi cậu.

Yên Lộ thoáng giãy giụa, nhưng thân thể lại như nhũn ra, không chống đỡ được. Khi nước bọt dây dưa, thân thể Yên Lộ càng lúc càng nóng. Hạ thể của cậu cương lên.

Chung Tông lần xuống sờ một cái, cậu bất giác khép chân.

Thấy Yên Lộ không phản kháng nữa, Chung Tông liền lật cậu lại, lại kéo hai chân cậu ra.

Yên Lộ bị hôn sưng cả môi, sâu nơi đáy mắt lóe lửa giận khó lòng kiềm chế.

Chung Tông cười mờ ám, “Yên tâm, Yên Yên, tôi sẽ không đánh dấu cậu. Có điều, tình hình hiện tại của

cậu không quá tốt, tôi cho cậu tí ‘thuốc cấp cứu’ đơn giản.”

Mẹ, ông đây muốn thuốc ức chế! Ai cần nước bọt của cậu! Cậu tưởng tôi không biết đây là cách đánh dấu tạm thời hả?!

Cậu hỏn hả hỏn hỏn thở, liền thấy Chung Tông cởi áo ra, cúi đầu xuống, sờ mó cơ bụng nhỏ của cậu. Cậu thấy đầu lưỡi đỏ chót của Chung Tông lướt qua những khe rãnh của cơ bụng, vừa liếm vừa phóng đăng nhìn cậu, kết hợp với đôi mắt hẹp dài, gương mặt lẳng lơ kia...

Chớp mắt thế mà khiến Yên Lộ cương hoàn toàn, hạ bộ căng cứng.

Cậu cầm nín nhìn Chung Tông tỏa ra hormone toàn thân nhằm vào mình, có chút vô lực.

Rốt cuộc ai mới là omega? Rõ ràng tên alpha kia càng lẳng lơ, bộ dạng thiếu hơi giai hơn kia mà! Ông trời bất công! Bất công!

Chợt bụng dưới đau nhói, là Chung Tông cắn mạnh một cái, nhìn thấy khoe miệng hắn còn dính tí máu, cậu tức tới choáng váng.

Chung Tông liếm liếm vị mặn bên môi, như áy náy mà cười, “Xin lỗi, tôi phải dòi ham muốn cắn cổ cậu đi.”

Nói rồi còn muốn leo lên ngực cậu mút mát, phương hướng nhắm đến là đầu ngực Yên Lộ. Chớp mắt, cậu bị dọa đến căng cứng cả người, hai tay ngăn cản Chung Tông, “Cậu muốn làm gì?! Nói tôi nghe! Không cho cắn... A!!!”

Hai tay nhanh chóng bị Chung Tông ép sát lên đầu, núm vú nhếch cao run rẩy cũng bị ăn vào miệng không khách khí chút nào, bị cái lưỡi hữu lực dồn sức kích thích.

4. Chương 4

Yên Lộ siết chặt tay lên vai Chung Tông, tiếng mút mát chùn chụt từ ngực truyền tới tai cậu. Thật... sướng chết đi được. Thân thể vốn dĩ căng cứng, thoáng cái đã không còn thiết gì hết mà thuận theo dục vọng.

Thanh niên 18, 19 tuổi dục hỏa cuộn cuộn. Tựa như ném được ngon ngọt, càng thực tủy tri vị[1].

[1] thực tủy tri vị: thành ngữ, nghĩa đen là mùi vị phần tủy sống ăn rất ngon, ăn một lần còn muốn ăn lần nữa; nghĩa bóng chỉ việc đã làm hay thử qua một lần, thấy tốt, muốn thực hiện thêm lần nữa.

Yên Lộ híp mắt, tay luồn vào tóc Chung Tông, “Đừng liếm chỗ đó nữa, chạm vào phía dưới cho tôi.”

Chung Tông cũng phải kinh ngạc vì tốc độ tiếp nhận của Yên Lộ, cũng vui vẻ khi mối quan hệ giữa hai người thay đổi như vậy. Nhưng không hiểu sao hần lại cảm thấy hơi buồn bực, luôn có cảm giác bị lợi dụng là sao. Hần thuận theo lời Yên Lộ mà kéo khóa quần cậu xuống, sờ lên cái thứ đã cương cứng nóng hừng hực kia.

Phần đỉnh ướt át bị ngón tay chọc chọc, Yên Lộ run lên khe khẽ. Vì nguyên do giới tính, nơi đó của cậu không thô lắm, màu sắc còn là hồng phấn, trong mắt Chung Tông nó thật đáng yêu.

Nhờ mùi nước hoa lẫn vào khí tức phát tình tràn ngập trước mũi, khiến đầu óc hần tương đối tỉnh táo, sẽ không trực tiếp mặc kệ tất cả cứ thế mà lên. Nếu không đánh dấu, xoang sinh sản sẽ rất khó mở ra. Nhờ hần đánh mất lý trí, cưỡng ép xông vào hoặc đánh dấu Yên Lộ, chỉ e người này có chết cũng phải liều mạng xử lý hần.

Chung Tông híp mắt suy nghĩ, tay đặt giữa hai đùi Yên Lộ lúc mạnh lúc nhẹ kỹ xảo chuẩn bị cho cậu.

Thân thể Yên Lộ nóng bừng lên, mặc xác Chung Tông chuẩn bị kỹ với chả xảo thế nào, cậu gạt phăng tay hần ra, trực tiếp dựa theo nhu cầu của bản thân mà một tay đỡ lấy chân giữa đang nhỏ lệ, một tay sờ mó phía sau. Cái quần gây vướng víu cản trở cậu giang rộng chân ra bị đạp xuống, cậu sượng đến đỏ mắt mở rộng hai đùi, đưa ngón tay cắm rút trong hậu huyệt ẩm ướt.

Chung Tông bị bộ dạng phóng dăng của Yên Lộ trấn đờ cả người, hồi lâu mới nắm lấy tay cậu nói: “Tôi vẫn còn ở đây nè, cậu đã bắt đầu chơi rồi?”

Yên Lộ miễn cưỡng liếc hần một cái, “Mẹ, không phải cậu muốn làm một pháo[2] với tôi hả, bằng cái kỹ thuật ấy của cậu thì bao giờ tôi mới bắn được. Mặc kệ tôi còn tưởng cậu thân kinh bách chiến, hóa ra cũng chỉ có thế.”

[2] làm một pháo: từ lóng, ý chỉ chuyện quan hệ tình dục.

Kỹ thuật bị coi thường, Chung Tông ngược lại còn cười không dừng được, mặc kệ Yên Lộ ghét bỏ mà hôn vài cái lên mặt cậu. Thường thức cảnh Yên Lộ tự an ủi một lúc, hần mới thuận theo mà cúi đầu xuống, gạt tay cậu ra, má miệng nuốt lấy gây thịt đã cương cứng vào, hai má hóp lại mút tinh khí trong miệng.

Đầu lưỡi và khoang miệng kết hợp dồn nén, Yên Lộ cong cả hai chân lên, mông đong đong đưa đưa. Chung Tông một tay bóp hai túi tinh của cậu, một tay chui vào tiểu huyệt ẩm ướt, tay Yên Lộ lúc này vẫn chưa rút ra, cả hai cũng chen chúc trong tiểu huyệt.

Không cần phải khiêu khích thêm nữa, thân thể cậu đã nhu thuận mở rộng, nóng bỏng đòi hỏi hần.

Rút ngón tay đang cắm rút loạn xạ trong huyệt động ra, Chung Tông có mục đích mà hơi nghiêng vào điểm

nhảy cảm hần tìm được. Rất nhanh cảm nhận thấy hai cánh mông của người dưới thân giấy giụa, tinh khí trong miệng hần kích động máy lên hai cái.

Chung Tông lập tức nhả tinh khí ra, bức ép nói: “Không cho bắn.”

“Đệch!”

Tiếng kéo khóa quần roẹt cái vang lên, Yên Lộ mở rộng hai chân cố nén cơn tình triều, nhìn thấy Chung Tông giương thứ đồ chơi to bự đã cương của hần chọc chọc cái động của cậu, hít một hơi, cậu lấy chân chặn lỏng ngực hần, “Ai cho cậu cắm vào?”

Chung Tông không kiên nhẫn nữa tóm lấy mắt cá chân cậu, “Không vào sao làm một pháo được.”

“Tay đủ rồi.”

Chung Tông cười như không cười vươn tay xoa xoa huyết khẩu, cảm nhận được nơi đó mềm mại yếu ớt ngậm lấy ngón tay mình, thêm khát mà mút mát, “Cơn sốt phát tình của cậu giờ vẫn chưa lui, nhịn được không?”

“Chỉ cần cắm vào là được, không cần chơi súng thật.”

“Yên Yên, cậu sẽ thích.”

Chung Tông vác hai chân cậu lên vai, điều chỉnh vị trí một chút. Yên Lộ thấy tên này không lên không được, dục vọng lại hành hạ thân thể, cậu thở dốc nói: “Cậu không mang bao, đừng có bắn vào đấy.”

“Sao, sợ mang thai?”

“Mang cái đầu c... Ô!”

Còn chưa dứt lời, thứ to bự kia đã húc đầu chen vào miệng huyết chặt hẹp, dịch thể sền sệt bị ép trào ra, vang lên tiếng động nhóp nhép. Huyết khẩu nhu thuận tiếp nhận sự xâm nhập từng chút từng chút của tinh khí, dần dần mở căng, để tinh khí vào đến nơi sâu nhất.

Cũng không biết có phải cố ý không, khi đi qua xoang sinh sản, quy đầu to lớn của Chung Tông khê cọ qua, ép Yên Phải rên lên một tiếng, cảm giác đau khiến hai chân cậu phát run. Khó khăn lắm mới chậm rãi nhịn qua cơn đau, cậu tức giận véo lấy hai má đã nhuộm sắc hồng của Chung Tông: “Ai cho cậu động vào... Ừ!”

Lại chưa nói xong, thứ thô cứng trong thân thể lại húc mạnh một cái, gây ra một tiếng “nhách” ầm ụt ầm muội.

Chung Tông sung sướng ngửa đầu, cắm vào khe mông hẹp nhỏ kia, xoa xoa hai đùi thịt mềm, bạch bạch mà thúc eo, dồn lực làm cậu.

Căng chân Yên Lộ gác lên vai người ta, thân thể theo bản năng ư ư a a, không ngưng ngừng chút nào mở rộng hai đùi mặc cho Chung Tông tác loạn ở giữa. Cái mông cong lên, bị bụng dưới của Chung Tông va chạm, gây thịt của cậu cũng nương theo lực tấn công kia mà để lại vết ướt trên bụng.

Cậu nhìn gương mặt mướt mồ hôi của Chung Tông mà thầm nghĩ, giãy giụa cũng thế, đánh đấm cũng vậy, đều không độ lại được hấn, chỉ bằng cứ thuận theo mà giải quyết cơn sốt phát tình. Miễn phí chơi Chung Tông lần này đi, dù sao cũng là hạng khoai to chất lượng cao, mặt lại đẹp, có gì không ăn.

Yên Lộ thản nhiên nghĩ.

Tinh khí tựa như thúc tới một độ sâu chưa từng thấy, cậu duỗi chân nâng eo, mông run rẩy muốn lui, nhưng vẫn bị kéo áp sát hai cái túi tinh kia, bị cấm đến ướt át không chịu nổi.

Mặc dù nói là chơi không, rất sướng, nhưng sướng quá rồi, giờ không muốn không muốn không muốn nữa! Lời ngọt nhạt lại nói không ra, chỉ có thể đỏ bừng mặt bị kéo lên.

Chung Tông quả thật lâu đến biến thái, nơi đó của cậu bị cấm đến mềm nhũn, chỉ có thể bọc lấy cái thứ thô to kia nhả nuốt lên lên xuống xuống.

Vòng eo bị ôm lấy, Yên Lộ mắt khép hờ thu chân lại, hai mông bị bàn tay to của hấn nâng cao, lại từ từ nuốt xuống.

Tư thế ngồi quả thật muốn giết người, nước mắt của Yên Lộ bị cấm mà sắp chảy ra. Cậu nhìn vàng trán mướt mồ hôi của Chung Tông, vành tai hấn cũng biến thành màu hồng. Ác ý bỗng nổi lên, cậu ngậm vành tai mềm ấy, cắn mạnh một cái.

Chớp mắt máu chảy ra, Chung Tông cau mày, bụng dưới lập tức căng ra, hung ác thúc lên.

“Ô, đệt, cậu đừng... đừng vào sâu vậy.”

Chung Tông chỉ chú tâm bạch bạch làm, quy đầu nhất nhất cả qua xoang sinh sản, ác ý dừng lại muốn nghiêng nát nơi đó. Cảm giác rõ ràng mang theo uy hiếp xâm chiếm.

Yên Lộ mút một cái chỗ đau của Chung Tông, liếm vành tai hấn mà lẩm nhẩm: “Mẹ cha nhà cậu, đừng có thúc vào đấy nữa, không mở ra đâu.”

Chung Tông mím môi, lại lật cậu lại, áp người ta vào háng, từ đằng sau vào.

Sự tiến vào mãnh liệt và rõ rệt, huyết động bị cầm gần nửa giờ cũng rất thuận lợi nuốt hết cả tinh khí. Yên Lộ bò trên mặt đất, úp đầu vào giữa hai cánh tay. Hai núm vú to hơn người bình thường bị nhéo, cậu càng nhạy cảm, cơn tình triều lại dâng lên từng đợt từng đợt.

Chung Tông xoa nắn hai núm vú lớn, cảm giác thật tốt, mềm mềm khiến người ta muốn nhét vào miệng đùa giỡn một chập.

Da hần rất trắng, còn Yên Lộ lại ngăm ngăm, nơi hai người giao hợp tạo ra màu sắc đối lập.

Hần bóp bóp hai cánh hông cong mẩy, ra sức húc eo về phía trước. Chẳng bao lâu, Yên Lộ bị chơi đến nhũn cả eo, mà tiểu huyết lại không chịu thua vẫn cắn mót, mở ra khép vào.

Va chạm kịch liệt không ngừng, Chung Tông áp tay xuống hai bên Yên Lộ, ở trên hông cậu vững vàng vào sâu ra cạn, thúc đẩy với tần số cao ngắt tại nơi nhạy cảm ấy.

Yên Lộ không kiềm nén được tiếng kêu rên, nước miếng chảy xuống cả quai hàm. Cậu đắm chìm trong tình dục, cặp hông không ngừng đong đưa rồi lại bị ấn về chỗ cũ.

Chung Tông sau đó kích động còn dùng hai gối mở banh đùi cậu, cầm huyết nhanh không thể tưởng. Tiếng “phốc phốc phốc” vang lên không ngừng, tiếng thở dốc của cả hai cũng hòa vào làm một.

Đột nhiên, Yên Lộ như cảm nhận được gì đó, kịch liệt giãy giụa, nhưng vẫn bị đè chặt dưới đất.

“Mẹ kiếp, cậu bắn ra ngoài! Kết! Kết phải ra ngoài!”

“Yên Yên, ngoan... nhanh thôi.”

“Không muốn...”

Thứ to lớn trong cơ thể cậu đột ngột húc vào rất sâu, hai túi tinh dính sát vào huyết khẩu. Dương vật cả căn phòng lên dữ tợn, Yên Lộ siết chặt nắm tay.

Đáng tiếc, hậu huyết trong kỳ phát tình lại quá mềm mại, bao được hết phần kết phòng to, từng cổ tinh dịch bắn kịch liệt vào trong huyết.

Gương mặt Yên Lộ đỏ bừng, nắm tay siết chặt, thân thể không ngừng run rẩy, không thể tiếp nhận được tinh dịch đang tuôn vào không ngớt. Phía trước của cậu vì bị cầm mà bắn, dịch thể dập dính đầy bụng. Ánh mắt cậu mơ màng, gần như mềm nhũn đợi quá trình bắn tinh dài đằng đẳng này trôi qua.

Bởi vì không đánh dấu, tinh dịch không được cấy vào, thời điểm bắn tinh gần kết thúc, kết dần dần thu lại,

Chung Tông thở hắt một hơi, rút tinh khí còn bán cương ra. Tinh dịch trào khỏi miệng huyết đỏ tươi, hần khẽ cười, xoa xoa nơi đó, “Trào ra hết rồi, thật đáng tiếc.”

“Tiếc cái con mẹ cậu... Chung Tông, cậu đổi tên là Chung Chim To đi.”

Yên Lộ bò trên đất, thở không ra hơi.

Chung Tông híp mắt cười, một lần nữa cảm dương vật lại cương lên vào, xoa xoa cặp mông ướt nhẹp của Yên Lộ.

“Cảm ơn lời khen của cậu nha, Yên Yên.”

===

5. Chương 5

Cơn sốt phát tình này, cậu bị làm đến không xuống được giường.

Chung Tông không hổ là cái máy phát hormone di động, còn mang loại hàng ngựa đực size to nữa chứ.

Nói chung thì cậu cũng rất sướng, có điều sướng xong chân không khép lại được. Yên Lộ nằm trên giường bình thần hút thuốc. Chung Tông đang ngủ bên cạnh, hai má ửng hồng, cơ thể trần truồng chìm trong lớp chăn đệm mềm mại, thoát nhìn thật động lòng người.

Yên Lộ vì nguyên nhân thân thể, chưa từng có kinh nghiệm. Tối qua trong phòng tắm, phòng khách, ban công lẫn lộn mấy bận như vậy khiến cậu được mở rộng tầm mắt. Tư thế đã từng hay chưa từng nghe nói đều chơi một lượt.

Sau đó Chung Tông có cho cậu uống vài viên thuốc ức chế, cơn sốt phát tình này mới dần dừng lại. Chỉ có điều lúc ấy hậu huyết của cậu đã bị làm đến không khép được vào, tinh dịch chảy xuống cả chân, tên đó mới mớm thuốc cho cậu. Thế mới thấy hần ác cỡ nào.

Nhưng cần gì phải để ý, đàn ông mà, sướng là được. Tiết tháo là cái gì, có ăn được không?

Chỉ là eo đau quá, hôm qua Chung Tông vô liêm sỉ kia chơi sướng rồi, bắn kết vài lần, mẹ nó khiến cậu thành cái thùng! Hần nhất định không chịu bắn bên ngoài.

Nghĩ đến thảm trạng tối qua, cậu nhất thời thấy sợ. Run rẩy sờ thử hậu huyết, vốn nghĩ nó sẽ mềm nhũn,

không ngờ chỉ ngủ một giấc đã chặt lại không ít.

Yên Lộ kinh ngạc, thân thể mình ngon ghê à nha, đã khép lại như cũ rồi. Cậu tự luyện mà nghĩ: He he, còn phải nói à, tui cũng muốn chơi tui á.

Chung Tông sắp tỉnh dậy, thân thể nóng bừng bừng lên, còn mặt dày ôm lấy eo cậu dụi dụi.

Yên Lộ sững xong trở mặt không nhận người, chẳng chút khách khí quăng hấn sang một bên, xuống giường mặc quần, tay trái run rẩy đỡ hông, tay phải kẹp điều thuốc chỉ ra cửa, “Thiếu gia, phiền cậu rời giường biến đi.”

Hoàn toàn không còn dấn dấp khát tình tối qua.

Chung Tông uể oải chống đầu, dựa trên giường nhìn cậu, “Sáng ngày ra, không làm một phát?”

“Biến.”

Chung Tông nhún nhún vai, ngồi dậy.

Thứ đồ chơi to bự kia lắc lư giữa háng hấn, khiến Yên Lộ đau cả mắt. Không hiểu tối qua cậu làm sao nuốt nổi cái thứ đó vào người, ban ngày ban mặt nhìn nó thật đủ kinh hãi.

Chung Tông để ý tới tầm mắt của cậu, thông thả cầm quần lót lên, từng chút từng chút kéo quần, thể mà còn lảng lơ hơn cả lúc cởi quần.

Miệng lưỡi Yên Lộ không khỏi khô khốc, cậu quay người đi chậm rì rì đi lấy nước uống. Còn ngậy ra đấy thì thật sẽ làm một phát đấy, cậu không muốn biến lại thành cái thùng ngay đâu.

Chung Tông quả là động lòng người, bảo sao suốt ngày trêu hoa ghẹo cỏ. Mà cũng không biết vì sao hấn phải dính lấy mình như thế, từ bé tới lớn cậu đã nhìn không thấu hấn rồi.

Yên Lộ ừng ực tu hết một chai nước lớn, nhìn về phía Chung Tông đang đi xuống từ cầu thang xoắn.

“Mau mặc quần áo vào rồi đi đi, bà già bảo hôm nay sẽ tới.”

Chung Tông bước về phía trước, vuốt một cái lên dấu hôn rất sâu trên xương quai xanh của cậu, “VẬY MẤY VẾT TÍCH NÀY CẬU TÍNH LÀM SAO, GIẢI THÍCH THỂ NÀO VỚI CHÚ?”

Yên Lộ gạt tay hấn ra, “Trước tự lo cho chính cậu đi, cậu làm bộ làm tịch trước mặt ổng mãi, nếu để ổng

thấy bộ dạng vừa xong việc này thì xem, nói coi ổng có đánh gãy chân cậu không.”

Chung Tông cười cười hôn lên vành tai cậu, “Yên Yên chịu giúp tôi không?”

Yên Lộ nham hiểm nhe răng ra, “Tôi sẽ đứng bên cạnh đưa gậy cho ổng.”

Vừa dứt lời, tiếng ô tô từ ngoài sân vang lên. Cả hai lập tức biến sắc.

Chung Tông vẫn ở trần, không cần Yên Lộ giục đã tự giác nhảy ra ngoài từ cửa sổ sau nhà. Yên Lộ tay chân luống cuống, làm phòng ốc càng thêm bừa bãi, mục đích là che đi dấu vết tình dục. Ít nhất cũng khiến bà già nhìn đã thấy phiền, không muốn vào. Mấy vết tinh dịch loang lổ này mà đập vào mắt ổng, người bị đánh gãy chân, sẽ chính là cậu!

Tưởng tưởng rất hoàn mỹ, nhưng hiện tại thì thật tàn khốc.

Cha Yên gần như vừa đặt chân vào nhà, lập tức đã cảm nhận được khí tức alpha chưa tản đi và tin tức tổ omega phát tình còn dư lại. Sắc mặt ông nhất thời tái nhợt, lùi lại một bước để vợ đưa đứa con nhỏ quay về xe.

Yên Lộ tay cầm một miếng bánh mì luống cuống đứng giữa phòng khách. Cậu nhìn thấy bà già lùi một bước lớn, căng thẳng nuốt nước miếng.

Rồi sau đó, một cái bạt tai choáng váng ập vào mặt cậu. Tai ong lên. Yên Lộ không biểu cảm, xoa xoa má, cúi đầu.

Cha Yên gầm lên: “Ai?! Là đứa nào?! Mà có biết thế nào là lễ nghĩa liêm sỉ không?!”

Yên Lộ nhàn nhạt ngẩng đầu đáp: “Đến chuyện mình là omega con còn không biết, sao biết được lễ nghĩa liêm sỉ.”

Cha Yên ghen hờn. Quả thật, mấy năm nay ông không hề để tâm đến Yên Lộ, về phương diện phát triển tâm lý hầu như mặc kệ. Nhưng Yên Lộ cần cái gì thì vẫn có cái đó, một hoàn cảnh tốt, không thiếu thốn nhu cầu vật chất. Ông bất lực trước tâm lý, bất lực có hảo cảm với Yên Lộ, nhưng điều đó không có nghĩa là ông không quan tâm tới đứa con này.

Hôm nay mới biết nó là omega, lại còn là lúc nó vừa phát sinh quan hệ với một alpha. Điều này, bất cứ gia trưởng nào đều không thể chấp nhận ngay được. Nhưng bị Yên Lộ nhìn như vậy, ông cũng không thốt nổi nên lời.

Rất nhanh, cơn giận vừa đi lại quay lại, “Chuyện nào ra chuyện nấy! Đứa kia là ai?!”

Yên Lộ không yên lòng, nhét bánh mì vào miệng, hàm hồ đáp: “Ba sợ cái gì, tên kia cũng chưa đánh dấu con, không gây trở ngại chuyện sau này con tìm bạn gái.”

Cuộc thảo luận khiến cha Yên ghen thở. Ông xanh mặt, “Ồ đâu quen biết nó?! Mày đừng đến trường nữa, ba đưa mày vào học viện Tây Sơn.”

Yên Lộ trợn mắt, “Đó là học viện của omega! Tất cả mẹ nó đều là omega! Ba định để tất cả biết con là một omega?!”

“Mày vốn là một omega, vào đây mà học cách làm một omega đi. Ngày trước mặc mày tự tiện, giờ làm loạn thế này đây! Không thể thả rông mày được nữa!”

“Con không đồng ý!”

“Không do mày quyết!”

“Dựa vào cái gì?!”

“Dựa vào mày ăn của tao ở của tao dùng của tao!”

Yên Lộ há miệng nhìn cha Yên một hồi mới chợt cười, “Là lỗi của tôi, không nên kỳ vọng cái gì ở ông.”

Yên Lộ xoay người bước lên lầu.

Cha Yên bình ổn lại tâm tình, mở điều hòa lên, xua đi mùi tin tức tố trong nhà.

Không bao lâu sau, Yên Lộ rầm rầm rầm chạy xuống. Cha Yên trợn mắt nhìn cậu. Vai mang ba lo, Yên Lộ bước thẳng ra khỏi cửa.

“Mày đi đâu?!”

Yên Lộ phất tay, “Đi tự ăn tự ở tự dùng. Tạm biệt, ba.”

“Yên Lộ!”

Tiếng bô già gào lên sau cánh cửa đóng lại, bước chân Yên Lộ nhẹ nhàng ra khỏi cổng.

Đứa em trai yếu ớt núp sau lưng mẹ nó nhìn cậu chăm chăm, Yên Lộ liếc mắt về phía nó, thở dài. Cậu tiến

lên vài bước, đưa trẻ lại vội vàng trốn.

Yên Lộ trực tiếp nhét chìa khóa vào tay nó, “Sau này muốn nhìn thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, núp cái gì, chẳng giống đàn ông con trai!”

Nói xong đứng dậy rời đi.

Thứ trong tay đứa em, là chìa khóa căn nhà của Yên Lộ.

*

Nửa là kích động, nửa là muốn rời Yên gia thật. Mặc dù trong lòng cố nén, nhưng sống trong một môi trường ai cũng coi thường mình thực khiến người ta hít thở không thông.

Tại nơi đó, cả người cậu không hề tự tại.

Kỳ thật cậu không để tâm chuyện giàu nghèo, dù không có tiền, chỉ cần người nhà đối xử tốt, cậu đã cảm thấy vui vẻ. Đó không phải là nói mềm, mà thật là thiếu thốn tình cảm.

Cái tình cảm ấy, cậu đeo đuổi mười tám năm mà vẫn không có được, tâm tàn ý lạnh. Còn chưa nghĩ ra phải làm gì tiếp, gọi điện cho Thạch Anh thì thằng nhãi này lại đang ở nước ngoài.

Không kiên nhẫn đập máy, cậu lại tìm trong danh bạ, định gọi cho vài huynh đệ thích hợp.

Đột nhiên có người từ sau áp sát, ánh mắt Yên Lộ nhanh chóng đánh lại, định xuất thủ thì giọng nói cười cợt vang lên bên tai: “Yên Yên, sao lại đáng thương một mình trên đường thế này?”

6. Chương 6

Yên Lộ bỏ qua lời trêu chọc của hắn, lấy điều thuốc khỏi túi áo ngậm lên, đầu thuốc chìa về phía ai kia, “Lửa.”

Chung Tông cười nhạt, tay duỗi vào túi áo Yên Lộ, cũng rút một điều thuốc ra. Hai điều thuốc chụm vào nhau, lửa đánh lên ở giữa. Hai gương mặt tuần tú cũng thật sát gần, ám muội vô cùng.

Cặp lông mi dài của Chung Tông khẽ run, hít sâu một hơi thuốc, thấy rõ một bên má đỏ hồng dấu tay của Yên Lộ. Con người của hắn thoáng co lại, chạm tay lên đó.

Yên Lộ hơi né tránh, “Muốn gì?”

“Chú đánh cậu?”

Yên Lộ khinh thường liếc hắt một cái, “Tôi thê thảm vậy, không có phần của cậu? Giờ còn giả vờ giả vịt.”

“Nhưng mà Yên Yên, cậu khóc. Từ trước tới giờ cậu không khóc.”

Yên Lộ ghen thở, như muốn che giấu vẻ chật vật mà húc cùi chỏ về phía Chung Tông, “Biến! Đừng có quấy rầy ông đây.”

Chung Tông bị thúc đau xương sườn cũng không giận, cười cười đi theo Yên Lộ, “Yên Yên, bỏ nhà ra đi?”

“...”

“Yên Yên, định đi đâu thế?”

“...”

“Yên Yên~ Đến nhà tôi đi.”

Bước chân của Yên Lộ dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Chung Tông, “Cậu nghĩ có khả năng ấy?”

Chỉ hai ngón tay Chung Tông đã bắt được cổ áo Yên Lộ, nhẹ nhàng kéo đi. Chốc lát, mùi alpha vẫn chưa tản đi giờ lại bùng lên. Đây ấp. Trước mắt chỉ toàn là mùi của Chung Tông.

Yên Lộ không thoải mái mà giựt cổ áo ra khỏi tay hắn, lòng cũng biết mặc dù chưa đánh dấu, nhưng mùi của người này trên cơ thể cậu không dễ mà tản đi hết.

Nếu cậu qua nhà huynh đệ ở, có kinh nghiệm thì liếc mắt một cái cũng biết chuyện gì xảy ra. Cậu chỉ do dự chốc lát đã bị Chung Tông túm cổ áo đi tiếp, “Đi, đến nhà tôi.”

Sức lực mạnh đến không thể phản kháng. Yên Lộ cau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, thật sự cảm thấy cũng được.

Chung Tông một tay kẹp thuốc, một tay kéo Yên Lộ, nhân sinh thật hoàn mỹ. Lại cười, cúi xuống cắn một cái vào vành tai cậu, thành công đánh lên khiến tâm tình hắn tốt lên vài phần, sau đó thuận tay đỡ một quyền của đối phương, “Yên tâm, cậu lo gì bị thiệt chứ, nếu mấy ngày nữa cậu không tìm được cách tự nuôi thì khỏi cần nói, tôi cũng đá cậu đi.”

Hoặc đưa cậu, bắt phải về Yên gia.

Yên Lộ lang thang một mình thật sự khiến người ta không an tâm.

Chung Tông cũng chưa biết có thể giấu được chú Yên hay không. Sau khi nhảy khỏi cửa sổ, hắn cũng không đi đâu, vẫn nấp một chỗ ở sân sau. Nếu nhờ sự việc lộ ra, hắn còn hiểu rõ tính cách chú Yên hơn cả Yên Lộ, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn. Đến lúc đó thấy tình hình không đúng, hắn sẽ vào phòng nhận trách nhiệm, dù sao sự việc cũng không phải hắn sai. Không ngờ Yên Lộ chỉ nói hai ba câu liền bỏ đi.

Hắn chỉ là một người ngoài, không tiện nhúng tay vào chuyện nhà họ Yên, nhưng nhìn thấy vành mắt Yên Lộ đỏ ửng, trong nháy mắt hắn thế mà thấy tim nhói lên. Chung Tông chưa từng có cảm giác ấy, thật lạ lùng. Mang theo cảm giác chính mình cũng không rõ, hắn ngăn Yên Lộ lại, kéo cậu về nhà mình. Dù nói gì đi nữa, hắn cũng không thể để Yên Yên chạy đến nhà mấy vị gọi là huynh đệ kia được.

Yên Lộ không biết Chung Tông nghĩ gì trong đầu, nếu biết, không cần nói cũng sẽ cho hắn một cục gạch. Cậu thân khỏe thể tráng, người bình thường sợ cậu còn không hết, sao dám hạ thủ với cậu. Chỉ có cái tên khẩu vị nặng kiêm mắc bệnh thần kinh ám ảnh cưỡng chế như Chung Tông mới làm vậy.

Một lần nữa thất bại giựt tay khỏi Chung Tông, cậu bèn không thử thêm nữa.

Bây giờ đang nghỉ hè, tìm công việc bao ăn bao ở không khó. Chỉ có điều cậu chưa có bằng cấp ba, như vậy cũng không tìm được công việc ra hồn. Quả nhiên vẫn nên học hành chăm chỉ một tí, Yên Lộ khổ não nghĩ.

*

Nhà Chung Tông cách nhà cậu khá gần, chỉ qua một con đường, nhưng chỗ Chung Tông ở hiện tại thì lại rất xa.

Sau khi Chung Tông lên cấp ba, cha hắn cho hắn chút tiền, đá hắn ra ngoài ở gần trường, mỹ danh là để hắn sớm tự lập. Nhưng ai cũng biết đó chỉ là lấy cớ, ông ta rõ ràng muốn cưới tình cũ năm xưa về nhà, con trai ở đây không tiện làm chuyện tốt.

Lúc đó Chung Tông mới chỉ là thiếu niên 16 cái xuân xanh, cũng không phải cái dạng hỉ nộ không đổi sắc mặt như bây giờ, hầu như ngày nào cũng lông lộn cấu kính. Yên Lộ còn không biết sống chết mà chạy đến trước mặt Chung Tông cười nhạo một hồi.

Mặc dù chủ định lúc ấy của cậu là dầu gì cũng lớn lên với nhau muốn đi an ủi hắn, kiểu: Được rồi, cha nhà cậu muốn theo đuổi ái tình, cậu phản đối dữ dội vậy cũng không có quả ngon mà ăn đâu.

Nhưng hiềm thấy dịp thấy Chung Tông thất hồn lạc phách, thù mới hận cũ, thêm hồi nhỏ bị đàn áp ác quá khiến cậu nhịn không được mở miệng chế giễu hắn.

Ánh mắt Chung Tông đỏ lên, quắc mắt nhìn cậu một lúc rồi đứng phắt dậy, dọa Yên Lộ phải lùi một bước.

Kết quả đối phương lại chỉ nhìn cậu như thế rồi quay người rời đi.

Yên Lộ không hạ mình được, cuối cùng mặc kệ hấn. Cậu bối rối gỡ đầu gỡ tai, lúng túng nhìn bóng lưng Chung Tông mà lẩm bẩm: “Ui da, không cố ý mà, giờ đến mình cũng thấy chẳng dễ chịu gì.”

Cậu vỗ vỗ cái miệng, thăm mắng mình thói mồm, chạy theo sau Chung Tông, đáng ghét mà xin hấn tha thứ.

*

Tàu điện ngầm lắc lư, Yên Lộ ngồi đó mà phát ngốc, Chung Tông bên cạnh nắm tay cậu. Hai đứa đều không nói chuyện, không khí thế mà thật hài hòa.

Yên Lộ nhìn một mảng đen kịt ngoài cửa sổ, ánh đèn trắng lướt qua tầm mắt với tốc độ chóng mặt.

Sau đó, sau đó làm thì sao nhỉ?

Chung Tông từ nhỏ đã rất ưa nhìn, 16 tuổi đã cao 1m8, lại thêm gương mặt này. Từ ngày chuyện của cha hấn xảy ra, Chung Tông bắt đầu một cuộc sống hỗn loạn, nam nữ không kiêng, ABO không phân biệt.

Lúc trước dù Yên Lộ rất ghét hấn, nhưng Chung Tông cứ chường mắt như thế cương quyết ở bên cạnh cậu. Hai người dùng trạng thái mất tự nhiên vậy duy trì sự cân bằng. Nhưng từ khi chuyện nhà Chung Tông xảy ra, hấn càng lúc càng xa cách cậu, bình thường trong trường cũng rất khó gặp gỡ.

Đột nhiên cậu nhớ tới năm ấy lúc vừa phát hiện bản thân là O, cơn sốt phát tình không ngừng bị đè nén, thể trạng rất yếu.

Đi học được nửa buổi bắt giấc hôn mê, may mà Thạch Anh hết tiết đi tìm cậu mới phát hiện cậu đã không còn tri giác.

Yên Lộ được đưa đến phòng y tế, bác sĩ nói cậu bị tụt huyết áp, cậu mới phát hiện sốt tình tiêu hao thể lực của mình nhiều đến nhường nào. Thời gian này cần bổ sung số lượng nhiệt lượng lớn mà cậu không biết. Ngây ngốc cứ nghĩ chuyện qua rồi là xong, kết quả ép bản thân đến hôn mê.

Cậu nằm trên giường bệnh phòng y tế, kéo rèm thật kín.

Thanh âm loạt sà loạt sọt dần dần vang lên, đầu óc Yên Lộ choáng váng nhưng miễn cưỡng vẫn nghe giường bên đang làm gì.

Má nó, xxx trong phòng y tế, quá đáng lắm rồi.

Yên Lộ chui đầu vào chăn, nhưng vẫn không ngăn được tiếng cười của nữ sinh kia. Người đã không khỏe, bên cạnh còn ân ái, Yên Lộ tức tối vô cùng, huyết khí nhất thời vọt lên giật mạnh rèm che.

Nữ sinh kêu ré lên, còn Yên Lộ thì ngây cả người.

Chung Tông cổ áo hơi mở ra, lười biếng ngồi trên giường, hai chân tùy ý mở ra, nữ sinh hai tay vịn vai ngồi lên đùi hắn.

Mái tóc Chung Tông hơi rối, môi hơi sưng hồng, ánh mắt vẫn còn vẻ lười nhác sau cao trào liếc về phía cậu.

Khoảnh khắc ấy, Yên Lộ cảm thấy trái tim hẫng xuống.

7. Chương 7

Tiếng loa thông báo cùng giọng nữ dễ nghe vang lên, đến trạm cần xuống rồi. Yên Lộ thoát khỏi hồi ức, lập tức bị Chung Tông kéo đi.

Tay bị nắm rất chặt, cảm giác lạ lùng một lần nữa quay lại. Đêm trước mới vừa lăn lộn cùng giường, Chung Tông có nói một câu đầy mê hoặc, rằng hay là hai ta cứ vậy bên nhau đi.

Cậu hừ lạnh một tiếng, cắn chặt răng không đáp.

Làm pháo hữu[1] thì thôi, ai muốn dính dáng đến cái con bướm đực chui vào vạt khóm hoa như hắn.

[1] pháo hữu: chỉ bạn tình.

Nhưng cuối cùng, cái đứa ngốc nghếch cậu đây lại để câu nói ấy vào lòng.

Xuyên qua con phố ăn uống huyền ảo, dọc đường không biết bao người chào hỏi với Chung Tông.

Hắn híp mắt cười kéo cậu đến một quầy sao thủ, chọn cho cậu một phần hải sản đặc biệt cay, còn ôm eo Yên Lộ nói với ông chủ cho thêm mấy viên sao thủ, người này thích ăn.

Yên Lộ lặng lẽ trợn mắt. Chủ quán dừng ánh mắt trên người cậu một lúc rồi ha ha cười lớn, “Không tệ! Không tệ!”

Không tệ cái quần què, chủ quán, bác tưởng cháu không phát hiện ra bác đang cười rất gượng hả?

Chung Tông vừa chọn hoành thánh[2] xong Yên Lộ đã gân cổ lên thét: “Cháu muốn ăn mì trộn, không ăn sao thủ.”

[2] hoành thánh: từ gốc là “hồn đồn – ”, phiên âm là “hùndùn”, trong quá trình du nhập vào Việt Nam thì nó bị đọc chệch thành “hoành thánh”. Hoành thánh, sao thủ () và vằn thắn () về cơ bản đều chỉ một loại món ăn, nhưng nguyên liệu, cách gói thì khác nhau một chút do vùng miền. Hoành thánh là cách gọi của người phía bắc Trung Quốc, sao thủ là cách gọi của người vùng tây nam, còn vằn thắn là cách gọi của người Quảng Đông.

Chung Tông hơi kinh ngạc nhìn cậu, cũng không nói gì, gọi thêm một phần mì trộn, một tay cầm hai phần thức ăn, một tay dắt Yên Lộ về nhà.

*

Căn nhà cho một người như vậy cũng coi là rộng.

Vừa bước vào đã thấy ngay một cái giường to đặt giữa phòng khách, quần áo chất đống trong tủ, đồ gia dụng ít đến đáng thương. Căn bếp trống không, Yên Lộ nhớ lại cảnh tượng Chung Tông được chào đón rầm rộ thể nào ở phố ăn uống, nhất thời hiểu được đại khái mấy năm nay hẳn một thân một mình lo cơm nước thế nào.

Cửa vừa đóng lại, Chung Tông liền thả tay Yên Lộ ra, quăng một câu: “Yên Yên, thư phòng có máy tính, phòng khách có máy phát nhạc, cái tủ bên cạnh để đĩa hát, à còn có tạp chí truyện tranh ở bên đấy, cậu tự nhiên đi, tôi tắm cái đã.”

Khí tức trong phòng rất sạch sẽ, chỉ có mỗi mùi của Chung Tông, không có mùi cơ thể loạn xạ của những AOB khác, cặp lông mày cau chặt suốt dọc đường của Yên Lộ giờ mới thả lỏng.

Đặt đồ ăn lên bàn, cậu giả vờ lơ đãng lắc lư tới tủ quần áo của Chung Tông, liếc nhìn bên trong. Không thấy món đồ kỳ quái nào. Cậu lại đưa mắt nhìn về phòng tắm đang sáng đèn, tiếng nước không ngừng vang lên.

Có hơi không kiềm chế được, thò tay vào tủ chạm lên quần áo hần.

Tốt, không thấy có đồ của con gái.

Mà khoan, nhớ là con trai thì sao?

Yên Lộ chửi thề một câu, ném quần áo về tủ, cảm thấy bản thân không khống chế được hành vi rồi, lật

tủ quần áo của người ta làm gì. Dựa vào quần áo để lên điều tra Chung Tông có ở chung với người khác không.

Cậu ỉu xiu ngồi xuống ghế, mùi sao thủ thật quyến rũ, cậu đánh mặt mạnh mẽ chống cự nội tâm, lấy mì trộn ra.

Con người ai cũng sẽ thay đổi, cậu không thể cứ mãi thích sao thủ được. Cậu không thích cách Chung Tông làm như hiểu cậu lắm ấy. Mặc dù cậu vẫn còn rất thích sao thủ hải sản đặc biệt cay...

Rõ ràng trước cái ngày cậu bị ngáng chân vây đánh ấy, họ đã lâu lắm rồi không gặp nhau. Mỗi lần chạm mặt đều thấy hần đi với đủ loại dạng người.

Xinh đẹp, anh tuấn, thanh tú, đáng yêu. Đều là loại hình diện mạo cao cấp.

Yên Lộ nhét từng đũa mì to vào mồm. Tiếng nhai nhóp nhép phát ra, cậu rút một tờ giấy lau sốt lác dính trên miệng.

Dù sao cũng không phải cái dạng như cậu, cậu biết.

Hơi nước tản ra từ phòng tắm, Chung Tông để trần, mang theo hơi nóng bước vào phòng khách. Hần khoác khăn mặt trên vai, liếc mắt một cái đã thấy Yên Lộ nhét từng miếng to mì trộn vào miệng. Trông hơi buồn cười, hần bước qua, khoát tay lên người cậu, còn tiện thể xoa xoa tóc cậu, “Thật không ăn hải, sao thủ ấy.”

Yên Lộ im lặng kháng nghị, bộ dạng mắt tự nhiên chọc Chung Tông vui vẻ ghê gớm.

Cậu nhét đũa mì cuối cùng vào mồm, má phình ra nhai, kết quả tai bị liếm một cái, suýt tự nghẹn chết, lên không được, xuống không xong, chuyển thành cơn ho kịch liệt, mì trộn phun hết ra ngoài. Có mấy sợi còn bắn cả vào mặt Chung Tông.

Yên Lộ: “...”

Chung Tông nhắm mắt, chậm chạp vuốt mặt, “Tôi sai, tôi chịu.”

Vành tai Yên Lộ đỏ lên, giả vờ bình tĩnh, thô bạo rút khăn giấy đưa cho Chung Tông lau mặt.

Sau đó cậu chạy luôn vào phòng tắm. Lúng túng quá đi!

Yên Lộ đỏ mặt quần bách, đứng dưới vòi hoa sen rõ lâu, chà sát thân thể đến độ nước da nâu bị cọ thành một miếng chocolate mượt mà, có thêm “dầu tây”.

Cuối cùng cũng đến bước lau sạch nước trên người, đứng trước gương cậu nhất thời ngây ra, quên mang quần áo vào rồi!

Vội vàng đến giở để đồ vừa thay, quần áo đã ẩm hết.

Yên Lộ cũng không xoắn xuýt lâu la, thản nhiên quần khăn tắm quanh thân dưới, thoải mái bước ra.

Chung Tông ăn xong sao thủ từ lâu, quả thật không chừa lại một cái cho cậu. Hắn ngồi trên tấm thảm phòng khách, chân co chân duỗi xem tivi. Bờ vai cường tráng giãn ra, nước vẫn còn vài giọt chảy xuống. Mái tóc còn ướt bết ở gáy, giọt nước chảy từ cổ xuống, qua xương quai xanh, chảy thẳng xuống đầu ngực...

Yên Lộ đứng đần ở đó, miệng lưỡi khô khốc.

Mặc dù lúc Chung Tông lên đỉnh cũng quyến rũ lắm, nhưng cái cảnh hắn toàn thân ẩm ướt, lơ đãng mê hoặc này thật sự cũng khiến người ta chịu không nổi.

Trên tivi vẫn đang chiếu bộ phim truyền hình “khẩu thị tâm phi”, nữ diễn viên trong phim đang hét khàn cả giọng: “Anh còn không thừa nhận anh thích cô ta! Nhìn ánh mắt anh đi! Ánh mắt anh đã bán đứng anh rồi!”

Yên Lộ rùng mình, tức khắc hồi thần. Vừa rồi như có một cái tát vang dội táng vào mặt cậu. Xoa xoa gương mặt đang nóng lên, cậu ngẩng đầu. Chung Tông nhìn cậu cười ý vị: “Cuống cà kê lên chạy, quần lót còn không mang.”

Yên Lộ xì một tiếng, quay đi muốn vào phòng tìm cái ba lô của mình. Có điều trừ chỗ phòng khách được trải thảm, chỗ khác trong nhà toàn là gạch men bóng loáng. Tựa như đang kháng nghị chuyện hai đứa đổ hết nước lên nhà, sàn trơn đến đứng không vững. Yên Lộ trượt chân một cái, loạng choạng rồi dùng tư thế tự nhận là cool ngẫu mà ổn định được cơ thể.

Sau đó, cái khăn quần hông “soạt” rớt xuống.

Tất cả y hệt như phim truyền hình vậy đó, đui mù mắt chó.

Chung Tông phía sau phá lên cười, gần như nằm bò trên thảm.

Yên Lộ then quá thành giận, quay đầu lại mắng: “Cười cái lông! Mi còn chưa nhìn thấy ông đây cởi truồng chắc!”

Ngẫu nhiên lắc trứng đi tới chỗ để ba lô, cậu lấy cái quần lót tứ giác mặc vào.

Thật vất vả mới nhất lại được mặt mũi đánh rơi, Yên Lộ xị mặt ngồi xuống cánh Chung Tông, không cảm xúc giật lại điều khiển ti vi, đổi kênh, thoát khỏi bộ phim “Anh yêu người đó anh yêu người đó anh yêu người đó”. Đá đá Chung Tông vẫn còn cười, cậu bực bội, “Cười cái rắm! Massage cho ông, eo đau lưng mỏi, tính sướng xong rồi bỏ hả!”

8. Chương 8

Chung Tông không nhịn được cười, vào phòng lấy tinh dầu massage.

Yên Lộ nhướn mày, còn có tinh dầu nữa, để ai dùng hử?

Cậu bò lên chiếc giường to rộng mềm mại, vớ cái gối lót dưới bụng, cầm điện thoại lướt mạng, tìm kiếm một công việc có thể sống tạm qua ngày.

Chung Tông cầm lọ tinh dầu massage ra, cũng lên giường, liếc vào màn hình điện thoại của Yên Lộ, nói: “Trên mạng không đáng tin lắm.”

“Cái gì?”

“Không rõ thật giả, cậu bị lừa thì làm sao.”

Yên Lộ chợt thấy buồn cười, đàn ông đàn ông như cậu còn sợ ai lừa.

Chung Tông nghiêm túc nói: “Có nhiều cách lừa được cậu lắm, đừng có tự phụ.”

Yên Lộ nằm bò xuống, không định đáp lại. Cậu nửa thân trên không mặc gì, hai bên eo vẫn còn dấu tay ai kia, lưng còn điểm mấy dấu hôn hồng hồng, đều do hôm qua tạo thành cả. Bàn tay Chung Tông chậm rãi mơn trớn, chạy trên thân thể Yên Lộ. Hắn cúi xuống đặt môi lên những dấu hôn kia, một đường thơm thơm hôn hôn như vậy tới chỗ tuyến thể sau gáy Yên Lộ.

Cảm thấy bị uy hiếp, cậu hơi rụt cổ, “Đừng đụng vào chỗ đó!”

Chung Tông liếm liếm gáy cậu, “Tôi có một học trường mở tiệm, cậu qua đó làm thêm nhé?”

“Học trường? Ai?”

“Cậu không quen.”

Yên Lộ cũng không hỏi nữa, đẩy Chung Tông vẫn không ngừng gặm gặm chỗ tuyến thể của mình, ôm gáy nằm xoay lại.

Hắn cười cười kéo tay cậu ra, tinh dầu bị ma sát nóng lên bên hông cậu, tay hắn hữu lực áp lên. Yên Lộ thoải mái rên hừ hừ, chẳng bao lâu đã cảm thấy cả người cũng bị xoa bóp nóng lên. Cậu thở hắt sung sướng, âm thanh có chút phóng đảng, chẳng bao lâu sau liền cảm nhận được hông bị một thứ cứng cứng chọc vào. Yên Lộ bất đắc dĩ dịch dịch cái hông, “Phát tình gì.”

Hơi thở của Chung Tông cũng hơi nóng lên, thì thầm bên tai cậu: “Là cậu kêu quá dâm.”

Rốt cục thằng nào dâm hơn!

Tay của Chung Tông vẫn đang áp lên bụng và eo cậu, ấn ấn rồi biến chất, mò về phía trước. Yên Lộ tóm lấy cái tay giặc kia, buồn bực nói: “Ông đây bảo mi massage chứ không phải chịch ông.”

Chung Tông mặt dày cắn cắn vành tai cậu, mò tới sờ lên cơ ngực rắn chắc của cậu, xoa nắn hai núm vú.

Chỗ đó tối qua mới bị mút đến vừa to vừa sưng, bây giờ lại bị vắn vò một trận, vừa ngứa vừa đau. Yên Lộ khó chịu muốn giãy giụa ngồi dậy, kết quả lại bị ngậm lấy cổ.

Cậu rùng mình, giọng nói thể mà không kiềm chế được run run, “Cậu nói không đánh dấu tôi!”

Chung Tông sưng lại, nhanh chóng nhả răng ra, hôn hôn lên đầu răng nông ấy, thấp giọng nói: “Xin lỗi, lần sau không thể nữa.”

Yên Lộ nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm giác mát mát lại mạnh mẽ kéo tới. Cậu khép mắt lại, tựa như không còn chút hứng thú.

Chung Tông phát hiện Yên Lộ tụt hứng, bèn lật cậu lại. Hắn nhẹ nhàng hôn lên mắt, lên chóp mũi cậu. Tin tức tổ nồng nàn của alpha vô cùng ôn hòa mà bao lấy Yên Lộ.

Đó là trấn an, không phải là dục vọng mãnh liệt, chỉ còn lại vuốt ve nhẹ nhàng.

Yên Lộ chậm rãi thấy nghi hoặc về cảm giác pháp phòng kịch liệt trong tim, không khỏi thấy kỳ quái. Cậu cau mày, có chút hoang mang, “Tôi vừa làm sao vậy?”

Chung Tông nhìn cậu, ngón tay xoa khóe mắt đỏ của cậu, “Lúc omega bắt đầu chấp nhận sự đánh dấu của alpha rất dễ thấy bất an, đó là điều bình thường. Mặc dù tôi chưa chính thức đánh dấu cậu, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến cậu. Là tôi không tốt, khiến cậu bất an.”

Yên Lộ chỉ cảm thấy thật quái dị, cậu mở hai chân, cuốn lấy eo Chung Tông.

“Bảo sao vừa nãy tôi lại gái tính vậy, trời ơi, đừng có hôn như thế nữa, ngứa chết!”

Nhìn thấy đôi mắt đong đầy ý cười của Chung Tông, vành tai Yên Lộ lại bắt giác nóng lên, bèn vò lấy hấn mà hôn.

“Là đàn ông thì làm! Không phải lảm lời!”

Hai cánh môi cậu hé mở, để đầu lưỡi của alpha xông tới, không chịu yếu thế mà quăn quýt, khiến bản thân cũng phải thở hổn hển.

Càng lúc càng nóng, đầu vú sưng đỏ tới qua đã bị chơi đến nhẵn bóng, giờ ngón tay sờ sờ cọ vào, quả thực khiến người ta chịu không nổi.

Chung Tông liếm mút khắp nơi trên vùng ngực cơ bắp của cậu, hai tay áp lấy núm vú của Yên Lộ mà gầy gầy. Núm vú cứng lên, lúc lại bị cố ý đè xuống, lúc lại bị ma sát nhanh. Yên Lộ cắn môi nhịn cảm giác vừa đau vừa ngứa này, hậu huyết cũng tiết ra ẩm ướt.

Chung Tông nghịch vùng ngực của cậu, hạ thân như có như không cách lớp quần chọc chọc vào mông Yên Lộ. Cây gậy cứng to bị nhốt trong quần, nặng trĩu chen vào giữa hai cánh mông cậu, cảm giác rất rõ ràng.

Từng chút từng chút cọ sát, khiến lớp vải chạm vào huyết khẩu cũng thấm ướt.

Ánh mắt Chung Tông tối xuống, kéo lớp vải vóc ngăn cách ra, “Muốn đến thế kia à, tới qua chưa no?”

Yên Lộ lười biếng nhìn hấn, “Thời điểm đặc biệt tình hình đặc biệt, mẹ nó cậu không muốn thì ông đây tự cung tự cấp.”

Đuôi mắt ửng hồng của cậu quăng tới, khiến tim Chung Tông đập nhanh hơn nửa nhịp.

Giây tiếp theo, Yên Lộ bị lột quần, trên cặp mông vẫn còn dấu tay lưu lại từ tối qua, nhìn Chung Tông bùng bùng hưng phấn. Huyết khẩu sưng đỏ giữa hai cánh mông khép mở hộc nước.

Mặc dù biết là vì đang trong thời kỳ phát tình, nhưng dâm dăng thế này... Thật tình cũng khó đỡ nha, Chung Tông thâm cảm thán.

Thấy Chung Tông nhìn chằm chằm vào chỗ đó của mình, Yên Lộ nhướn mày, giơ chân gác lên vai hấn, “Muốn liếm không?”

Hắn đơ ra. Nụ cười bối rối treo trên môi Yên Lộ lại đập vào mắt, Chung Tông lập tức tóm lấy mắt cá chân cậu, hôn hôn bắt chân ấy, đáp: “Đương nhiên.”

Hắn hôn chậm rãi và quyến rũ, từng chút từng chút từ bắt chân lan đến bắt đùi. Cảm nhận sự run rẩy khe khẽ trên làn da căng mịn, ánh mắt hắn tối xuống, há miệng cắn một cái lên đùi cậu.

Không đề phòng chút nào, Yên Lộ bị đau, nắm lấy tóc hắn. Mặc dù cũng chẳng quá đau đớn, nhưng cảm giác bị tập kích bất ngờ thật không tốt đẹp gì.

Ánh mắt Chung Tông thâm trầm, trên môi còn bóng lên ánh nước, cũng không biết là của cậu hay là của hắn.

Lập tức như bị đứt dây thần kinh xấu hổ, cậu chìa cái thứ đang bùng bùng phấn chấn trong quần đến miệng đối phương, “Liếm đi.”

Giọng nói nhão nhoét đến độ cậu cũng không biết có phải giọng mình hay không.

Chung Tông môi hồng răng trắng, thuận theo ý cậu mà ngậm nó, mút mát từ trên xuống dưới rồi nhả ra nuốt vào. Cánh môi bị tinh khí của cậu ma sát đến đỏ lên, nhìn gương mặt hắn lại càng khiến cậu khao khát.

Phía sau của Yên Lộ ngứa vô cùng, không ngừng co rút chảy ra chất lỏng, cả cặp mông ươn nhẹp.

Hết chịu nổi nữa rồi. Cậu tự tách hai cánh mông, muốn nhét một ngón vào.

Thế nhưng Chung Tông nắm lấy tay cậu, tinh khí bị nhả ra, hắn vùi mặt vào khe mông cậu, không gặp chút phản kháng nào mà liếm tới.

Yên Lộ hít ngược một ngụm khí lạnh, nằm vật ra giường, thân trên nóng vô cùng. Tuyến thể phát nhiệt, phản ứng sinh lý muốn bị đánh dấu kêu gào âm ỉ. Cậu vươn tay che gáy lại, chân thì không còn kiên nhẫn nữa kẹp lấy đầu hắn. Huyết khẩu bị đầu lưỡi mềm dẻo chọc vào, kích cỡ của nó khiến đầu óc cậu ngưng trệ.

Hai chân lại mở rộng, tay đặt lên đầu đối phương, Yên Lộ khàn khàn nói, “Chơi tôi, bây giờ.”

9. Chương 9

Dục vọng bị khiêu khích sôi sục, phần đỉnh căng phồng đi vào khiến cậu sắp nhịn không nổi. Chân bị hắn vác lên vai, eo cũng nhếch lên một nửa, đủ để thấy rõ nơi giao hợp, dục vọng của hắn đang từ từ đi vào từng chút một.

Đau đến run, mềm đến nhũn, sung sướng trong lòng không cách nào che giấu, phản ứng trên sinh lý càng thành thật, bán đứng tất cả.

Hai tay cậu vịn chặt trên vai Chung Tông, hậu huyết khép mở, dịch thể ướt át chảy ra. Rất nhanh, tiếng nhộp nhộp khê khằng vang lên, ánh mắt cậu mê mang nhìn vành tai đỏ hồng của Chung Tông. Quỷ thần sai khiến, cậu liếm lấy tai hắn, đổi lại là một cái nghiêng mạnh vào xoang sinh sản.

Nơi ấy nhạy cảm vô cùng, chỉ một chút như vậy cũng khiến Yên Lộ kêu rên.

Cắm rút kịch liệt, cặp mông tròn bị đè ép. Huyết khẩu bị hai túi tinh đập vào ửng đỏ. Yên Lộ thở gấp, cả người nóng bừng. Đôi chân vô lực của cậu trượt xuống khỏi vai Chung Tông, hồ hững treo trên cánh tay rắn chắc của hắn, đang đưa theo cử động giao hợp.

Khoái cảm chồng chất đến mức độ nhất định, eo cậu ngo ngoáy vừa như muốn hòa theo vừa như muốn né tránh, run run rẩy rẩy, đôi tay đối phương ghim chặt cậu, tinh khí liên tục thúc vào trong cơ thể Yên Lộ.

Huyết đạo mềm mại bị thứ phía trước thô to của hắn kéo căng, dâm dịch bên trong nhách nhách, liên tục tuôn ra nhiều hơn. Chung Tông xoa bóp hai cánh mông mấy ướt át, động eo tiến sâu. Hắn cúi người, đầu lưỡi cường ép chen vào hai cánh môi của Yên Lộ, bá đạo mút mát, ép đối phương phải nuốt xuống những lời ghen ngào, khiến cậu thở không nổi.

Hắn lại banh hai đùi cậu, huỳnh huych thúc mạnh. Bàn tay đang chạm vào gương mặt hắn muốn đẩy hắn ra. Từ cổ họng, Chung Tông cười khùng khục, buông đôi môi đã bị mút đến sưng lên của Yên Lộ, chuyển tới chóp mũi, khóe mắt của đối phương.

Hạ thân vẫn không ngừng động tác, nhẹ nhàng và chậm rãi đi nhiều, vào sâu ra cạn, đỉnh chọc vào phần thịt non nhạy cảm bên trong. Cậu khẽ rên, mông không kiềm chế được mà thít lấy tinh khí.

Chịu đựng những cú nhập chậm chạp chẳng được bao lâu, Yên Lộ cắn một cái lên cổ Chung Tông, buồn bực nói: “Nhanh lên.”

Cái cắn đó không hề nhẹ, Chung Tông đau đến hít ngược một cái, nhưng còn chưa kịp tức giận đã cam chịu khi Yên Lộ nhẹ nhàng liếm lên vết cắn. Hết cách rồi, hắn đành lật nghiêng cậu, từ phía sau đi vào.

Hắn kéo một chân cậu lên, cúi xuống hôn lên hõm xương vai trên lưng Yên Lộ, ra sức động mạnh động ác vào cặp mông mấy kia. Kiểm nén dục vọng thời thời khắc khắc muốn đánh dấu cậu, hắn chỉ có thể phát tiết bằng cách cắn lấy cánh tay mình, bá đạo trút dục vọng nặng nề ở tinh khí vào tiểu huyết thít chặt của người dưới thân.

Yên Lộ úp mặt vào gối, che đi nụ cười đang nở trên môi.

Chung Tông rất ghét bị lưu lại dấu vết, cậu lại cố ý để lại dấu răng, cuối cùng hắn cũng có làm được gì cậu

đầu.

Đang âm thầm đắc ý, thì rất nhanh đã bị chơi đến gập cả người. Như muốn trả thù cậu, Chung Tông banh háng nâng mông cậu lên, cắn vào tai cậu khẽ nói: “Nghe đầu trước khi xoang sinh sản mở ra hoàn toàn, chỉ chọc nhẹ vào đó thôi đã sướng lắm rồi, có muốn thử không?”

Yên Lộ rùng mình, lồi vào xoang sinh sản gần như là nơi miễn cảm nhất trong huyết. Cũng chính bởi quá miễn cảm nên nếu chưa bị đánh dấu, trước khi phát tình nó sẽ không thể mở ra hoàn toàn, động vào cái chỗ ấy, chỉ cần hơi thô bạo một chút cũng sẽ đau lắm.

Hiện tại Chung Tông muốn chơi chỗ đó, không phải muốn chinh chết cậu sao?

Cậu không muốn bị thăm đến độ hai chân không khép lại được, chết dưới háng đàn ông. Kiểu chết như vậy quá dâm đẳng rồi!

Xoang sinh sản nằm cách hậu huyết khoảng nửa đốt ngón tay, là một con đường bí ẩn, điểm cuối con đường là tử cung của omega. Dưới tình huống chưa bị đánh dấu hoàn toàn, nơi đó chỉ là một cái hõm nhỏ. Dây thần kinh phân bố ở đó dày đặc, chọc nhẹ vào thôi cũng sẽ có phản ứng mãnh liệt, miễn cảm đến mềm oặt.

Cho nên đánh dấu là chuyện rất quan trọng. Nó không chỉ khiến tin tức tổ của omega thay đổi và có tác dụng bảo hộ omega, ví dụ như có thể uy hiếp alpha khác, nó còn mang tới sự thay đổi kết cấu cho thân thể omega. Trong đó, sự thay đổi về độ mở của xoang sinh sản là rõ ràng nhất, để chuẩn bị cho việc thụ thai.

Hai chân Yên Lộ rộng mở, mông vẫn ngậm lấy tinh khí thô to kia, bị ôm lên, kéo theo cả đám chăn gối bừa bộn dưới eo. Cậu nhắm chặt mắt, yết hầu run run, từ xương quai xanh cho đến ngực đều trải dài những dấu vết tình ái, thêm mấy viên “ô mai”.

Chung Tông chậm rãi thúc hông, ngón tay cái thô ráp xoa xoa đầu vú cậu.

Thực sự rất thiếu cảm giác an toàn, Yên Lộ he hé mở mắt, cảnh tượng dương vật chậm rãi rút ra khỏi mông mình, bị thịt hồng mướt đến bóng loáng đập vào mắt. Tinh khí đi vào còn chậm hơn, tựa như đang tìm kiếm gì đó. Yên Lộ khẽ nhủ mày cảm nhận cái cảm giác kỳ quái khi quy đầu đang cọ xát bên trong.

Ở một nơi sâu trong huyết đạo, cảm giác khao khát tuôn ra, ướt át mềm mại cắn lấy tinh khí, nhưng điều đó vẫn không đủ hấp dẫn đối phương xông thẳng vào chơi cậu.

Yên Lộ muốn duỗi chân lắm rồi, bị cọ xát đến bứt rứt khó chịu.

Chung Tông muốn hôn cậu nhưng lại bị né tránh. Yên Lộ như giận như hờn mà lườm hằm, “Cậu có vào hay không thì bảo.”

Chung Tông thở dài, tóc hơi ướt mồ hôi bết trên trán, nước còn đọng trên lông mi dài, dùng ánh mắt dịu dàng cầu khẩn nhìn cậu, khiến eo Yên Lộ mềm nhũn. Tim cậu đập nhanh hơn, chỉ biết cam chịu ngoảnh đầu đi, im lặng giang rộng chân ra.

Không khó để tìm được xoang sinh sản, chỉ có điều huyết động của Yên Lộ quá chặt quá ướt, chỉ cần ngậm lấy phía trước của Chung Tông đã khiến hắn muốn nhét cả căn vào.

Nhưng mang theo chút ác ý thú vị, hắn muốn tìm ra lối vào của xoang sinh sản. Quá sung sướng dẫn đến phân tâm, hồi lâu hắn mới đi từ lối thịt mềm ướt át thọc tới cái hõm nho nhỏ kia.

Toàn thân Yên Lộ run lên, đôi chân lập tức cuộn lấy eo Chung Tông, luôn miệng nói: “Đừng! Đừng động vào chỗ đó!”

Hạ thân Yên Lộ dựng cao lên, dương vật màu hồng nhạt không ngừng chảy nước.

Nhìn bộ dạng ấy của cậu, Chung Tông biết thừa cậu nói không là có. Hắn càng ra sức, cà quy đầu vào chỗ đó, không ngừng đùa bỡn cái hõm nhỏ kia.

Yên Lộ rên rỉ kêu thét, hoàn toàn không kiểm chế nổi cổ họng của mình. Kích thích vô cùng mãnh liệt khiến cậu từ lúc nào rơi nước mắt cũng không biết, rất nhanh mặt mũi đều nhoe nhoét. Tay vô lực đặt lên háng đối phương muốn đẩy ra.

Chỉ mới chọc nhẹ vào thôi đã như mất hồn vậy, nếu thật sự đi hẳn vào, Yên Lộ không biết sẽ phóng dạng đến thể nào.

Ánh mắt Chung Tông thâm trầm nhìn cậu, chính bản thân cũng không biết ánh mắt ấy có sự chiếm dục, xâm chiếm như thế nào. Hắn đè chặt Yên Lộ, thúc từng cú từng cú vào giữa hai chân đối phương. Vì đang chơi tại lối vào của xoang sinh sản, không thể tiến vào quá sâu, vẫn còn nửa phần tinh khí lộ ở bên ngoài, khiến hắn không quá sướng khoái. Nhưng nhìn thấy Yên Lộ bị mình chịch tới nước mắt chảy khắp mặt, cảm giác thỏa mãn không tả được. Tâm tình bạo ngược trời dậy, hắn bóp nắn cặp mông trong tay, vỗ mấy cái theo từng cú động.

Cuối cùng dưới đợt hưng ác cọ sát xoang sinh sản, Yên Lộ cuộn hai chân, bụng dưới co thắt, bị chơi ác đến bất tỉnh.

10. Chương 10

Trên bụng ướt một mảng, cậu run bần bật theo sinh lý sau cao trào. Khoái cảm vẫn từ xoang sinh sản chưa đi, co quắp vì lên đỉnh vẫn chưa dừng lại.

Chung Tông xoa xoa dương vật ướt át đã mềm xuống của cậu, ra sức đè ép, dùng lực chen vào huyết thịt chật hẹp. Lúc này chỉ là quá trình khai phá độ mẫn cảm của Yên Lộ, giờ mới là chính thức đi vào.

Yên Lộ đã bắn một lần, bị cấm cũng không quá thoải mái. Nhưng cậu vẫn cắn răng ôm lấy bờ vai Chung Tông, mặc đối phương thúc từng cú từng cú vào hậu huyết.

Thực sự không được thì nhận một cái hôn, mút lấy tin tức tổ alpha. Quãng thời gian phát tình thật không khác uống phải xuân dược, rất nhanh Yên Lộ đã hít thở dồn dập mà rên ư ử.

Hạ thể run lấy bấy cường lên. Khoái cảm dai dẳng, phía sau tiếng nhách nhách vang lại, thứ thô to kia thúc vào không ngừng.

Yên Lộ giang rộng chân hơn, người mềm oặt, mặc Chung Tông ôm lấy hông mình luật động. Cậu vuột lên vành tai đỏ ửng của hắn, “Đổi... đổi tư thế.”

Chung Tông hôn sâu lấy cậu một lúc, liếm qua hàm răng, cuốn lấy đầu lưỡi cậu mút mát. Yên Lộ cũng không yếu thế, dồn hết sức cho Chung Tông một cái dấu răng đậm đà máu. Giờ thì đẹp rồi, trên cổ một cái, trên môi một cái. Đều là dấu vết cậu để lại, xem ai dám quyến rũ con bướm đực này!

Ánh mắt Chung Tông thoáng biến đổi, hắn chậm rãi thông thả liếm miệng vết thương, tay xoa xoa cặp mông của cậu, rút tinh khí ra, lật đối phương lại.

Tay hắn đè lên gáy Yên Lộ, nâng hông từ sau cấm vào.

Lần này cấm rất chậm, nặng nề đi vào, lại hung ác rút ra, rồi lại chậm chạp đi vào. Mông Yên Lộ ngoẹo ngoạy, khó chịu vô cùng.

Cậu lắc đầu mà không thể thoát khỏi sự khống chế của Chung Tông, không vui đưa tay về phía sau, muốn kéo Chung Tông xuống.

Bàn tay khua khoắng của cậu bị Chung Tông tóm lấy, đối phương hôn lên những ngón tay cậu, “Yên nào! Gần quá tôi không đảm bảo sẽ không đánh dấu cậu đâu nhé.”

Yên Lộ nhất thời sợ hãi, ngoan ngoãn nằm bò ở đó, trong lòng chợt có một ý niệm. Ý niệm ấy chỉ lướt qua mà thôi, cậu không dám nghĩ sâu hơn.

Chính là vừa rồi, cậu thế mà đã nghĩ bị đánh dấu thì có sao, bởi vì đó là Chung Tông. Nhưng rất nhanh cậu đã phản bác lại chính mình, chính bởi vì đó là Chung Tông nên mới càng không thể đánh dấu.

Thấy cậu không chuyên tâm, Chung Tông ôm lấy bụng cậu, vạch bờ mông ra, chen tinh khí vào nơi sâu nhất, thúc hông tới nơi mềm mại ướt át kia, chỗ giao hợp dính dớp, khép lại không được, chọc cho Yên Lộ

đỏ bừng mặt, gân cổ lên kêu không muốn, hấn vẫn không ngừng. Dùng mọi cách không ngăn được, cậu đành để tùy hấn. Nhưng Chung Tông cũng không kiên trì được lâu hơn, rất nhanh, tinh khí run lên, dịch thể trắng đục như bị tích nước hết nén nổi nữa mà không ngừng chảy ra.

Cảm giác nhức ứ nghẹn lại, mà cũng không hẳn là như vậy, khiến người ta nôn nao, tim đập nhanh hơn. Bụng dưới trướng lên, chính là cảm giác muốn tiểu!

Yên Lộ lập tức kinh hãi, lạc giọng kêu: “Dừng... dừng lại, tôi muốn... đi vệ sinh.”

Người phía sau không hề nghe lời, thậm chí còn kích động hơn. Tinh khí đột nhiên thô lên, ác liệt thúc vào nơi yếu ớt trong cơ thể cậu. Tay bị Chung Tông tóm lại, kéo cao. Hấn thở hổn hển nói bên tai cậu: “Chơi cho cậu tiểu luôn, được không?”

“... Cút! A!”

Một bàn tay ấn lên bụng dưới của cậu. Nước mắt chảy ra ào ào, Yên Lộ cắn giận nói: “Cầm thú!”

Chung Tông kéo cậu ra sát mép giường, lấy hai đầu gối tách bấp đùi Yên Lộ, cố định hai cánh tay cậu ra phía sau. Hạ thân hấn vẫn không ngừng luật động thêm nhanh. Với tư thế giao hợp mãnh liệt như chạy giặc, bụng vì va chạm không ngừng mà cơn óc ách ứ nghẹn khiến người ta phát điên.

Hạ thân của cậu lắc lư theo bước đi, không ngừng chảy ra dịch thể. Đôi mắt Yên Lộ đỏ hồng, nín đến cứng cả bụng: “Phắc! Mau buông ông đây ra!”

Chung Tông chụt một cái rồ kêu lên mặt cậu, ôm chặt lấy eo Yên Lộ, một đường vừa chịch vừa bước về phía phòng tắm.

Yên Lộ như quỳ trên đất, thật sự sắp không nhịn nổi nữa rồi. Vào đến phòng tắm, cậu chống tay lên nóc bồn cầu, bị chơi đến đứng không thẳng lưng. Miễn cưỡng chống đỡ hai chân, tay bưng lấy dương vật, nường theo va chạm mà yếu đuối tiểu.

Đôi má ửng đỏ, Yên Lộ quay đầu lại nói: “Bắt tôi tiểu bằng một tay! Cậu chưa xong với tôi đâu!”

Chung Tông cười đến run cả người, thiếu chút cười đến mềm xuống.

Tiếng nước chảy phía trước chưa dừng, phía sau tạm thời ngừng lại, có điều hấn vẫn ở bên trong cậu, nảy nẩy một chút.

Mặc dù Chung Tông đứng im, nhưng lúc có lúc không trêu ghẹo cậu. Ngón tay đảo tới đảo lui trên núm vú cậu, khiến bụng cậu hóp ra hóp vào, tiếng nước cũng gián đoạn theo.

Chung Tông vùi vào gáy cậu, khùng khục cười, rồi lại hôn vành tai cậu.

Yên Lộ nhanh chóng bị cảm giác thẹn thùng bao phủ, play trên giường còn được chứ play bắn nước tiểu thế này, cậu không còn mặt mũi nào nhìn người nữa.

Nơi tuyến thể sau gáy nóng lên, Chung Tông không ngừng cọ cọ mái đầu ở cổ cậu, y như một con mèo bự quần người. Thấy đằng sau không làm gì nữa, Yên Lộ giải quyết xong, xả nước, liền nhón mũi chân thoát khỏi tinh khí đối phương.

Cậu quay lại đẩy Chung Tông vào bức tường gạch men lạnh ngắt của phòng tắm, mở vòi nước nóng, cách màn nước hôn lên môi Chung Tông, mơ màng nói: “Bây giờ, đến lượt tôi.”

Nói thật, dù là bên thụ, Yên Lộ vẫn thích được chủ động hơn. Ví dụ như ở tư thế cưỡi lên đối phương. Trong phòng tắm, chân quần lên eo hần, mông lắc lư từng chút từng chút nuốt lấy tinh khí.

Hai người lặn lộn trong phòng tắm rất lâu. Cậu ngồi trên lòng hần mạnh mẽ lên xuống, khiến sóng nước rào rào trào ra ngoài. Hai người sướng được một lượt rồi, cậu mới nhũn chân ra sofa ngồi hút thuốc như nhị đại gia vừa đi chơi gái về.

Chung Tông còn đang thu dọn tàn cục, hai đứa vừa nãy đánh đổ một bình sữa tắm...

Bình sữa tắm kia có mùi tin tức tổ alpha hương chanh, giờ làm cả căn phòng đều là cái mùi ấy. Yên Lộ ở trong đó hít thở không thông, lại còn bị chơi đến khép không nổi chân, chỉ muốn chạy ngay ra khỏi phòng tắm.

Cậu hút hết một điếu thuốc thì cũng là lúc Chung Tông bước ra. Người hần còn tỏa hơi nóng ngồi xuống cạnh Yên Lộ, khoác vai cậu, tóc mai kề tóc mai.

Đôi mắt Yên Lộ díp lại, có chút mệt mỏi, cậu lưỡi biếng tựa lên vai Chung Tông, cọ mái tóc còn ướt nhẹ lên người hần. Bị nhéo nhéo trả thù, lại nhảy dựng lên, còn chưa kịp trừng mắt đã bị Chung Tông ôm vào lòng, tiếp tục lau tóc cho.

Yên Lộ thoải mái rên rỉ, miễn cưỡng nghĩ: Được rồi, nể phần hầu hạ này, không xem Chung Tông là cái gậy massage nữa, tăng thêm tí điểm thăng cấp, là cái máy massage.

11. Chương 11

Ngủ một cái thẳng đến tận hôm sau, Chung Tông gọi cậu dậy.

Yên Lộ cứ giùng giàng trên giường mãi, chán tuột xuống khỏi mông. Mới sáng sớm đã lộ chim cũng không thấy lạnh. Gọi thế nào cũng không tỉnh. Chung Tông không gọi nữa, đi rửa tay. Bàn tay nhúng nước lạnh sờ thẳng vào con chim nhỏ.

Yên Lộ giật bắn cả người, chim nhỏ bị đông cứng rồi...

Sau đó, lửa giận bốc ngút trời, cậu định nhảy dựng lên đánh người thì kết quả lại bị hôn một cái. Yên Lộ bị đè xuống giường, mắt cũng không dám nhắm lại.

Chung Tông hôn đủ rồi mới cắn cắn môi dưới của cậu, ánh mắt ái muội, nói: “Nụ hôn chào buổi sáng.”

Yên Lộ chờ ra, quên luôn lửa giận. Thử đoạn này, cao quá má ôi!

Cậu nhếch nhếch khóe môi, “Miệ, tôi còn chưa đánh răng.”

Chung Tông thả cậu ra, “Không sao, Yên Yên mau chuẩn bị đi, tôi đưa cậu đi phỏng vấn.”

Yên Lộ muốn tìm việc, chung quy trông cũng phải tử tế một chút. Sau khi đánh răng rửa mặt, cậu thay một chiếc quần đen, thân trên vẫn để trần, đứng trước ba lô mà thấy khó khăn.

Chung Tông đổ cốc cháo mua ngoài vào bát xong, lấy trong tủ quần áo một cái sơ mi trắng của mình, mặc luôn cho cậu.

Yên Lộ nường mày nhìn nhìn chiếc áo, mặc dù hơi to nhưng sơ vin vào thì cũng được. Sơ vin xong, thêm chiếc quần càng tôn lên đường cong mông eo của cậu.

Eo nhỏ, mông cong, đập ngay vào mắt.

Chung Tông im lặng, mặc kệ Yên Lộ kêu ca, lột luôn áo sơ mi ra.

Yên Lộ tưởng rằng hẳn lại phát tình, nhảy dựng lên. Không ngờ Chung Tông lại thô bạo nhét chiếc sơ mi trắng về tủ, lấy ra một bộ đồ nỉ thể thao cho cậu, còn dặn dò: “Đừng tự tiện sơ vin.”

Yên Lộ bất đắc dĩ, “Quá xuề xòa đi.”

“Cũng có phải công ty gì đâu, cậu ở đó làm việc vặt mà thôi.”

Yên Lộ chỉ biết trợn mắt mặc bộ đồ nỉ vào.

Chung Tông nhìn bộ quần áo thùng thình đã bao kín Yên Lộ, thỏa mãn gật đầu.

Hắn đạp xe đưa cậu tới chỗ làm.

Đến nơi, Yên Lộ mới phát hiện không đúng. Trước mặt là một tiệm bánh mì phồng màu ảm áp... Là thật đó, không nói đùa đâu! Bên trong bày toàn bánh mì nè!

Cậu theo Chung Tông đi vào, một mỹ nhân thanh tú trông có vẻ mềm yếu đứng trước tủ quay lại. Chuông cảnh báo của Yên Lộ lập tức vang lên.

Mặt mũi, khí chất, dáng người, toàn bộ đều là gu trước kia của Chung Tông. Còn là một omega! Chưa bị đánh dấu!

Yên Lộ theo bản năng siết chặt lòng bàn tay, đôi mắt sụp xuống, rất sợ vẻ mặt của mình có chỗ nào đấy bất thường.

Mùi hương ngọt ngào của bơ và sữa lan tỏa trong không khí, trong đó còn thoang thoảng mùi hương của omega.

Chung Tông quay lại kéo Yên Lộ tới bên cạnh, nói với omega kia: “Là người này.”

Mỹ nhân hơi kinh ngạc nhìn Yên Lộ, lại chuyển mắt nhìn Chung Tông: “Cậu chắc chứ? Nếu tôi không nhầm thì... cậu ấy là omega.”

“Bình thường cậu ấy xịt nước hoa, với lại rất biết đánh nhau, anh yên tâm.”

Yên Lộ nghe vậy thấy hơi lạ, cậu nhìn omega mỹ nhân, lại nhìn Chung Tông, hơi mù mờ hỏi: “Không phải làm phụ bếp sao?”

Omega có phần không tán thành, nhìn Chung Tông một cách trách cứ, “Tôi muốn là cậu, phải đánh hắn! Sao có thể quá đáng vậy được!”

Chung Tông vuốt vuốt mũi.

Yên Lộ càng không hiểu gì cả, nhìn omega, “Rốt cuộc là thuê tôi làm gì?”

Mỹ nhân lúng túng đáp: “Làm bảo kê, tôi cần một bảo kê biết đánh nhau.”

Yên Lộ nghe vậy lập tức thở phào, “Dọa chết người không cơ chứ, tôi còn tưởng phải làm bánh, tha cho tôi

đi! Nếu đánh nhau thì tốt.”

Dứt lời, cậu xoa xoa nắm tay, bộ dạng như thể nóng lòng muốn đo sức một phen.

Mỹ nhân: “...”

Chung Tông: “Xem xem, tôi đã bảo cậu ấy rất vui lòng mà.”

Hắn đẩy cậu một cái, để cậu tới nói vài câu với ông chủ.

Từ bé đến lớn Yên Lộ chưa từng tiếp xúc trực diện với một omega xinh đẹp yêu kiều mềm mại như vậy, bên cạnh cậu ngũ đại tam thô đều là beta hoặc alpha. Omega này thật thơm, đôi mắt lại rất đẹp. Không hiểu vì sao gương mặt Yên Lộ đỏ ửng lên, ngại ngùng gãi gãi đầu, hạ giọng nói: “Chào anh, em là Yên Lộ... Em, em biết đánh lộn, sẽ bảo vệ anh thật tốt.”

Mỹ nhân nghe cậu nói vậy lại nhìn bộ dạng của cậu, thế rồi bật cười.

Chung Tông nhìn ông chủ vui như được mùa, lại nhìn Yên Lộ mặt mũi ửng hồng, lập tức nheo mắt lại. Hắn vòng tay qua eo cậu, híp mắt cười với ông chủ, “Đợi chút, tôi ra ngoài nói vài chuyện cần chú ý với cậu ấy.”

Thế rồi hắn kéo cậu ra ngoài.

Yên Lộ bị sự thô bạo của Chung Tông gây đau, rời khỏi gian phòng liền nhe răng trợn mắt mắng: “Buông ông ra, mi muốn đánh nhau phỏng?!”

“Ha, còn để cậu đứng đấy chắc cậu định bổ nhào lên người Trần Khanh luôn.”

“Cái rắm! Ông đây nào đói khát như vậy?!”

“Vậy tức là cũng có ý định ấy?!”

“...”

Chung Tông cười lạnh, “Hiểu rồi, không làm nữa, tôi tìm việc khác cho cậu.”

“Tại sao không làm? Công việc tốt mà.”

“Không tốt!”

“Chung Tông! Tôi nói cho cậu biết, tôi cứ muốn làm đấy!”

“...” Hấn im lặng, sắc mặt trầm xuống. Đôi mắt Yên Lộ mở to nhìn hấn, lòng cũng không yên. Độ mắt với Chung Tông, rất nhanh cậu sẽ chịu thua. Nhưng cơn bực bội buộc cậu không được yếu thế.

Đột nhiên Chung Tông vươn tay ra, Yên Lộ theo bản năng kéo giãn khoảng cách. Cậu nghĩ Chung Tông sẽ đánh mình.

Kết quả Chung Tông nhìn bộ dạng của cậu chẳng những không tức giận, còn dở khóc dở cười kéo cậu vào lòng, thơm thơm lên vành tai cậu, thở dài nói: “Được rồi, nếu cậu đã thích thì cứ làm đi. Trần Khanh rất tốt, cậu có thể học anh ta vài thứ.”

Yên Lộ căng cứng cơ thể, mím chặt môi. Đôi mi sụp xuống run run, cũng không biết tâm tình lúc này là như thế nào.

Chung Tông dặn dò thêm vài câu rồi cười ngửa sất rời đi.

Trần Khanh bước ra, gọi Yên Lộ hoàn hồn. Sau đó anh mang cậu vào tiệm bánh, đưa cho Yên Lộ một chiếc cupcake, “Ném thử xem, loại mới tôi vừa làm ra đấy.”

Yên Lộ miễn cưỡng cười cười, không tập trung cắn từng miếng nhỏ chiếc bánh, cũng không biết hương vị trong miệng ra sao.

Trần Khanh bò trên quầy, tay chống cằm nhìn Yên Lộ, quan sát cậu, “Xem ra Chung Tông rất thích cậu.”

“Hả?” Yên Lộ hoang mang đưa mắt nhìn anh, không hiểu lắm.

Trần Khanh đột nhiên bật cười, “Cậu không biết đúng không, tôi thế mà lại là học trưởng của Chung Tông đấy.”

“Em biết...”

“Ồ, chúng tôi cũng từng cặp với nhau, cậu biết không?”

“...” Yên Lộ không lên tiếng, điều này cậu sớm đoán ra được rồi.

Dù là khí chất hay ngoại hình của Trần Khanh, đều thuộc gu của Chung Tông.

Trần Khanh nhìn bộ dạng cậu, lại cười, “Đừng quá để ý thế, tôi với Chung Tông không như cậu nghĩ đâu.

Lúc ấy tôi học đại học, gặp Chung Tông ở quán bar. Cậu ta tuổi nhỏ nhưng sức hấp dẫn thì không nhỏ chút nào. Tôi được người nhờ vả mới gặp với nó.”

“A?”

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Yên Lộ, Trần Khanh không nhịn được thở dài, “Xem ra cậu còn chưa biết mình đến đây làm gì. Chung Tông gọi cậu tới để cậu giúp tôi đề phòng anh trai nó.”

“Hả?” Yên Lộ càng mờ mịt.

Trần Khanh dựa vào tủ, ngón tay mân môi dưới, cười giả hoạt, “Anh họ nó ấy, Chung Viễn, cái củ cải hoa tâm ấy.”

Tin tức quá lớn rồi, Yên Lộ nhất thời không kịp phản ứng. Người này là ex- của Chung Tông? Cũng là đối tượng mà Chung Viễn lăng nhăng theo đuổi? Lại còn là một omega chưa bị đánh dấu?

Cả người nhờ vả nữa? Ai nhờ?

12. Chương 12

Trần Khanh không nói tiếp, Yên Lộ cũng không tiện hỏi. Cậu chỉ đáp một câu: “Cậu ta với anh giả thì thể nào mà thật thì thể nào, có liên quan gì tới em?”

Trần Khanh bật cười khanh khách: “Cả người cậu từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới toàn mùi của nó, sao lại không liên quan?”

Yên Lộ kinh hãi, mới nhớ ra mình không xịt nước hoa. Ra khỏi nhà họ Yên, cậu cũng không mang theo được phẩm. Mặc dù Chung Tông đã cho cậu uống thuốc, nhưng trong thời gian ngắn, tin tức tố đánh dấu lên người cậu cũng không dễ mà tản đi. Nháy mắt, gương mặt Yên Lộ đỏ hồng, cái này có khác gì ra đường khoe dấu hôn đâu.

Bất kỳ ai tiếp xúc cũng biết cậu gặp với Chung Tông, chẳng trách Trần Khanh mới tỏ ra như vậy.

Yên Lộ mím môi không nói, Trần Khanh đại khái cũng hiểu cái đức hạnh trước kia của Chung Tông, không nhắc thêm nữa.

Mặc dù thuê Yên Lộ làm bảo kê, nhưng Trần Khanh vẫn dạy cậu ít việc phụ bếp.

Ngoài mặt Yên Lộ tỏ ra kháng cự phải làm mấy trò vật vãnh như làm bánh này, nhưng thật sự bước vào bếp rồi, đôi mắt cậu lại sáng long lanh, tất cả đều rất hiệu kỳ.

Cậu chăm chú nhìn động tác thành thạo của Trần Khanh, còn cả những dụng cụ làm bánh nữa. Mùi hương cupcake thơm ngát vừa ra lò thể mà khiến Yên Lộ cảm thấy có chút ấm áp trong lòng.

Cảm giác này thật kì diệu, từ trước tới giờ cậu không biết cái trò chỉ dành cho con gái này lại hấp dẫn mình đến thế.

Trần Khanh cũng là kiểu người cậu chưa từng tiếp xúc bao giờ, ở bên cạnh khiến người ta cảm thấy an tâm.

Cậu rất thích.

Trần Khanh quay đầu lại, thấy đôi mắt phát sáng của Yên Lộ đang chăm chăm nhìn mình thì đỏ khóc đỏ cười: “Cậu thế này Chung Tông sẽ bực lắm đây.”

Yên Lộ nhướn mày, “Liên quan gì đến cậu ta, bọn em chỉ là pháo hữu thôi.”

“Khẩu thị tâm phi, cậu thích nó.”

“Ai nói!”

“Anh nhìn ra.”

“...”

Trần Khanh đưa một chiếc bánh cho cậu, đôi mắt cong lên cười, “Ném xem.”

Yên Lộ ăn thử một chút, đầu tiên thấy thật đắng, nhưng dần dần vị ngọt lại lan tỏa. Cậu nghi hoặc nhìn Trần Khanh, cắn thêm hai miếng, lúng búng hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tên bánh là ‘Mối tình đầu’.”

Yên Lộ có hơi mù mờ, Trần Khanh tiếp lời: “Tình đầu ấy, mới bắt đầu không mấy ngọt ngào, nhất lại là đơn phương. Nhưng nếu cậu không tiếp tục ăn thì làm sao biết sau đó nó ngọt ngào thế nào. Với Chung Tông cũng vậy. Nếu cậu sợ, chỉ bằng lúc đầu đừng ăn. Nếu đã ăn rồi nên ném đến vị ngọt của nó. Đồ đang sẽ chỉ ăn đắng mà thôi, còn khiến cái bánh mất đi một miếng.”

Yên Lộ im lặng, có chút khó khăn để tiêu hóa lời này.

Trần Khanh phúi phúi bột bánh trên tay, đi vào một gian nhỏ, lấy một chai thuốc ra đưa cho cậu, “Uống hai viên, lát còn đánh nhau.”

Yên Lộ không hỏi nhiều, nuốt viên thuốc có mùi tin tức tở vào bụng.

Sau đó, Trần Khanh xịt không ít nước thuốc alpha lên người cậu, còn ôm lấy eo cậu, cọ cọ lên cổ cậu mấy cái.

Yên Lộ căng thẳng giang rộng hai tay, không dám chạm lên người omega này.

Thiệt là làm người ta ngượng ngùng, cái chuyện này ấy. Mặc dù cùng giới nhưng với Yên Lộ mà nói là quá thân mật rồi, làm cậu mất tự nhiên ghê.

Trần Khanh ghẹo Yên Lộ đến không chịu nổi nữa mới thả cậu ra. Anh ngử ngử cổ tay mình, cười với cậu: “Được rồi, bây giờ trên người anh đều là mùi của cậu á.”

Yên Lộ mặt đỏ như ớt khi không nói gì, nhưng cho dù như vậy, trong lòng vẫn không có cảm giác gì quá giới hạn. Chỉ căng thẳng và ngượng ngùng. Không giống cảm giác như đối với Chung Tông, vừa buồn vừa giận. Vừa rung động vừa yêu thích. Mà thích rồi, tim lại đau.

Trần Khanh ở trong tiệm treu Yên Lộ, nhưng thần kinh thô như Yên Lộ cũng nhìn ra anh đang căng thẳng. Cứ lúc lúc, ánh mắt Trần Khanh lại nhìn về phía cửa, tựa như đang mong đợi gì đó.

Yên Lộ không hiểu, đã mong vậy sao còn muốn thuê cậu tới làm bảo kê.

Bình thường omega mời bảo kê tới là để ngăn cản người theo đuổi mà họ không thích, hơn thế nữa là đề phòng kẻ theo đuổi sẽ làm ra chuyện đánh dấu cực đoan.

Thế nhưng nhìn thái độ của Trần Khanh, nào giống như bị quấy rối.

Yên Lộ có chút chần chừ khi biết đối tượng phải đánh là Chung Viễn, cậu do dự, không biết có nên nói ra hay không. Nhưng Trần Khanh liếc mắt một cái đã biết cậu thích Chung Tông, nói hay không nói cũng chẳng sao nữa rồi.

Nhìn Trần Khanh đang hưng phấn bưng bưng thảo luận lát nữa phải đá bay Chung Viễn trong tư thế nào, Yên Lộ khó khăn trình bày: “Trần ca, em biết Chung Viễn, anh ta cũng biết em, hơn nữa anh ta còn biết người em thích là ai.”

Trần Khanh “á” kêu lên, đôi mắt xinh đẹp hoang mang lúng túng nhìn Yên Lộ. Biểu cảm rất đáng thương, vô cùng thất vọng.

Nhìn Trần Khanh trong nháy mắt lụi như tro tàn, Yên Lộ cắn trọng bổ sung: “Nhưng anh ta lại không biết em là omega.”

Trần Khanh bĩu môi nằm bò lên quầy, “Vô dụng, hẳn sẽ không tin cậu là alpha của anh.”

Yên Lộ lấy làm lạ, “Vì sao anh ta không tin?”

Trần Khanh khổ sở nhìn cậu, “Cậu không hiểu...”

“Anh muốn chọc anh ta ghen?”

“...”

Nhìn gương mặt chợt ửng lên của Trần Khanh, Yên Lộ cười, nhón một cái bánh quy nhét vào miệng Trần Khanh, học tập ngữ điệu đại ca tri tâm vừa rồi của Trần Khanh, nói với anh: “Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.”

Miệng ngậm bánh quy, Trần Khanh lúng búng nói: “Cũng không đến nỗi ngốc như Chung Tông kể.”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Trần Khanh nuốt miếng bánh, bình tĩnh đáp.

Không khí giữa hai người đang hòa hợp thì tiếng chuông cửa thình lình vang lên. Yên Lộ còn đang đứng lúc chạm lên khóe môi dính sô cô la của Trần Khanh. Cậu chưa phản ứng gì đã có một luồng lực bất thiện tóm lấy tay. Yên Lộ không biểu cảm, rút tay ra. Ai ngờ đối phương không phải dạng vừa, thật sự y như lời Trần Khanh nói, lao vào đánh nhau với cậu.

Yên Lộ đánh không lại Chung Tông, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu đánh không lại Chung Viễn.

Mặc dù khoảnh khắc Chung Viễn nhìn thấy Yên Lộ đã kinh ngạc mà lập tức hô ngừng, nhưng gã vẫn bị Yên Lộ đánh theo mệnh lệnh của Trần Khanh, đá ra khỏi tiệm bánh.

Cậu sẽ không thừa nhận cú đá này còn kèm cả nộ khí đối với Chung Tông, tiện thể phát tiết lên ông anh họ của hắn.

Chung Viễn kinh hãi, ôm cái bụng bị đau, nhìn Trần Khanh rồi lại nhìn Yên Lộ, nhất thời không nói được gì.

Trần Khanh như một yêu tinh bước ra khỏi tiệm bánh, đôi tay ôm lấy eo Yên Lộ, trông có vẻ hả hê, “Để anh đừng tới nữa, tôi đã bảo là tôi có bảo kê rồi mà.”

Chung Viễn bò dậy, gương mặt đầy trào phúng, “Bảo kê của em chính là tiểu B yêu thầm em họ tôi đấy, em nghĩ tôi sẽ tin?”

Trần Khanh mỉa mai đáp lại: “Luật nào cấm OB yêu nhau, lại nói trước kia là trước kia, tôi còn chưa từng cặp với em họ anh sao? Quá khứ cậu ấy thích ai thì thích, hiện tại đối tốt với tôi là đủ rồi.”

Yên Lộ không tỏ vẻ gì, chỉ ôm lấy eo Trần Khanh. Diễn tròn vai.

Biểu cảm của Chung Viễn có phần khó coi, ánh mắt mù mịt nhìn Trần Khanh lại nhìn Yên Lộ, hồi lâu mới nói: “Tôi không tin.”

“Anh tin hay không chẳng liên quan đến tôi!”

“Đợi tôi gọi cho Chung Tông, tất cả sẽ rõ ràng.”

“Ồ, anh định hỏi thế nào? Nói với Chung Tông là vị Trần học trưởng của cậu ta hồi xưa bị ông anh họ chịch chán rồi mới đẩy cho ấy à? Cậu ta không ngại bản chứ?”

Yên Lộ sắp không khống chế nổi nét mặt rồi.

Mặc dù đã tự nói với bản thân rất nhiều lần, Chung Tông trước kia không thể không chơi bởi, nhưng hiện thực bày ra trước mặt, cậu vẫn thấy phẫn nộ.

Yên Lộ im lặng nhìn Trần Khanh và Chung Viễn giằng co, tựa như không có điều gì lọt vào tai, lại tựa như điều gì cũng nghe thấy hết.

Rõ ràng ràng không nên mang trái tim thủy tinh như vậy.

Yên Lộ thâm trào phùng.

13. Chương 13

Thấy cái cọ không đem lại kết quả, Trần Khanh quay người muốn tránh Chung Viễn. Kéo Yên Lộ vào tiệm bánh, anh khóa cửa tiệm bên trong vào.

Hai người vào phòng xong, Trần Khanh uống hết một ly nước đầy mới ngó ngoai cơn giận. Anh lau miệng, gương mặt khó coi của Yên Lộ đập vào mắt, lúc này mới phát giác những lời mình nói ban nãy thật vô liêm sỉ.

Lúng túng vô cùng, Trần Khanh đặt ly nước xuống, rót cho Yên Lộ một ly, “Nãy anh điên tiết quá, nói năng lung tung, cậu đừng để bụng.”

Yên Lộ đón lấy ly nước, “Cũng không có gì, mấy chuyện đó em đã sớm nghĩ tới rồi, cứ cho là anh và cậu ta không có gì đi, nhưng dù sao Chung Tông cũng chơi bởi từ xưa, trên giường cậu ta có bao nhiêu người từng nằm, em cũng đếm được gần hết.”

Trần Khanh cười khan, “Anh nói thật, anh với nó chưa từng ngủ với nhau. Hồi đó cũng chỉ vì tên khốn kia muốn anh với Chung Tông bên nhau bởi sợ Chung Tông chơi ra chuyện thôi.”

Yên Lộ đặt cốc xuống, “Được rồi, không nhắc đến mấy chuyện đó nữa, cuộc sống của em đâu chỉ cứ mãi xoay quay Chung Tông.”

Sau đó cậu vênh mặt cười với Trần Khanh, “Không phải anh muốn dạy em làm bánh à, đi thôi, để em cảm nhận một tí niềm vui làm bánh xem nào.”

*

Sắc trời dần tối, Yên Lộ đeo ba lô giờ tay vẫy chào tạm biệt Trần Khanh.

Đường về nhà Chung Tông không xa, nhưng cũng không gần. Yên Lộ ngậm điều thuốc, hít sâu một hơi.

Đột nhiên âu sầu buồn bã cũng không phải chuyện cậu muốn, chỉ là không khống chế được thôi. Cậu định đè nén hết tâm tình vào điều thuốc ngậm này, hút xong thì chuyện cũng xong, nghĩ nhiều cũng chẳng có ý nghĩa.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Yên Lộ liếc mắt nhìn, là Chung Tông. Đối phương hỏi cậu muốn ăn gì, Yên Lộ vẫn chưa kịp đáp, chợt cảnh tượng trước mắt khiến đôi con ngươi của cậu co lại.

“Phắc!”

Chung Tông chỉ nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt, ngay sau đó là một tiếng rầm vang.

Điện thoại dập máy rồi.

Tiếng “tút TUT TUT” kéo dài, Chung Tông mặt không biểu cảm nhìn di động trong tay, quay người chạy về

phía cửa tiệm của Trần Khanh. Xe đạp cũng không kịp nhảy lên cưỡi. Hấn vừa chạy vừa suy đoán khả năng có thể phát sinh.

Kẻ địch? Hồn chiến?

Đám vây đánh Yên Lộ ngày trước đã bị hấn xử lý rồi, khả năng là chúng không dám chọc tới Yên Lộ nữa mới phải.

Chạy tới đầu một con đường cách nhà không xa, hấn đã nhìn thấy Yên Lộ, quanh cậu là một toán người, còn trong tay cậu là một đứa trẻ. Nó đang òa khóc nức nở, biểu cảm trên mặt Yên Lộ thì rất dữ tợn. Nhưng Chung Tông có thể nhìn ra cậu đang rất lúng túng, ngay cả tai cũng đỏ cả lên, mặc dù đã cố gắng điều chỉnh biểu cảm trên mặt để không dọa sợ đứa nhỏ, nhưng hiển nhiên là thất bại.

Cậu chỉ có thể luống cuống ôm nó, tay vẫn còn chảy máu.

Yên Lộ ôm trẻ con mà đầu muốn nổ. Lưng đứa nhỏ đeo ba lô, vừa nãy suýt chút nữa bị xe mô tô húc vào, may mà Yên Lộ ở đằng sau phản ứng nhanh. Cánh tay cậu bị xe mô tô quệt phải, thành một vết rách lớn, máu chảy ròng ròng. Chuyện này hẳn còn tốt, đứa trẻ trong lòng cậu vừa nhìn thấy máu liền oa oa bật khóc, khóc đến độ Yên Lộ phình cả đầu. Hơn thế nữa còn làm dân tình xung quanh tụ tập lại. Người không chứng kiến sự việc phát sinh ra sao bèn dùng ánh mắt nghi ngờ đảo qua đảo lại nhìn Yên Lộ, khiến cậu khổ không thể tả, không biết phải giải thích thế nào.

Cậu còn đang cúi đầu muốn đỡ đứa nhỏ, đột nhiên tay được nắm lấy. Yên Lộ ngẩng lên, là Chung Tông.

Hấn cởi áo khoác che tạm lên vị trí chảy máu, ôm lấy đứa nhỏ trong lòng cậu, nhét vào miệng nó một viên kẹo.

Đứa bé lập tức ngậm miệng lại, Chung Tông ôm nó hỏi mấy câu, lại cầm điện thoại báo cảnh sát.

Tại bộ cảnh sát, Chung Tông làm vài thủ tục ghi chép đơn giản rồi hỏa tốc đưa Yên Lộ vào viện.

Trên taxi, Yên Lộ nắm lấy chiếc điện thoại đã vỡ màn hình mà tan nát cõi lòng, tay vẫn còn đau. Xui xẻo không cơ chứ. Yên Lộ xót xa lắm.

Trong bệnh viện, bác sĩ lải nhải căn dặn những chuyện cần chú ý. Yên Lộ nghe câu được câu chăng, ngược lại Chung Tông rất để tâm, nên ăn cái gì, kiêng cái gì, thậm chí còn lôi điện thoại ra ghi lại.

Xong việc, Yên Lộ không hiểu nhìn chằm chằm Chung Tông, nhìn đến tận lúc hấn bắt giắc cũng phải nhìn lại, Yên Lộ mới kỳ quái hỏi: “Cậu làm gì ghi chép ghê thế?”

Chung Tông buồn cười đút tay vào túi, “Đội được cậu ghi chắc tay cậu liệt luôn.”

“Này, cậu có phải người hai nhân cách không đấy, tính cách khác trước quá rồi. Lần trước tôi bị vây đánh, cậu nào có quan tâm, sao giờ lại cứu tôi?”

“Sao cậu biết tôi không cứu cậu?”

“Cậu có tới giúp tôi đã...” Lời chưa dứt cậu đã ngậm miệng lại, thật sự không biết Chung Tông có giúp mình không.

Dù sao sau đó, lúc Thạch Anh tới đã hỗn chiến rồi, tình hình bấy giờ rất loạn, đứa nào không bị đánh trúng xem như không tệ.

Nhìn thấy Yên Lộ ngậm miệng lại, tâm tình Chung Tông rất tốt, nắm lấy tay cậu dắt đi.

Con người Yên Lộ lại co vào, giấu tay đi, sắc mặt hoảng hốt, lườm Chung Tông, “Làm cái trò gì đấy?”

Bàn tay Chung Tông trông không cứng không buồn bực, tiếp tục tóm lấy tay cậu, muốn nắm tay, “Đừng cử động lung tung, tay không muốn khỏi hả?”

“Tôi nói cho cậu biết, đừng có đem mấy trò cậu chơi với đám tình nhân kia ra với tôi, chúng ta chỉ là pháo hữu thôi, có hiểu không?!”

“Hiểu hiểu hiểu.”

Nói rồi Chung Tông cũng như nguyện tay trong tay với Yên Lộ. Đầu tiên là nắm lấy lòng bàn tay, rồi sau đó là mười ngón tay đan vào nhau.

Yên Lộ cố ý rút rút tay vài cái, nhưng nhẹ thôi, chẳng dùng mấy lực. Thế rồi hoàn toàn yên tâm áp ngón tay lên mu bàn tay hắn, nỗ lực kìm nén khóe miệng muốn nhếch lên.

Không phải cậu muốn bỏ tay ra, mà là Chung Tông sống chết không buông thôi.

Trên đường về nhà, hai đứa tiện thể rẽ vào siêu thị. Chung Tông một tay cầm thuốc một tay chọn rau tươi. Bộ dạng quen việc thế kia khiến Yên Lộ đứng bên há mồm trợn mắt, kinh ngạc thốt lên: “Cậu biết nấu cơm?”

Chung Tông không ngẩng đầu đáp: “Cậu thử ở một mình xem có thể ăn ngoài suốt ba năm không.”

Yên Lộ lấp bắp đáp: “... Có thể.”

Chung Tông bắt đặc dĩ nhìn cậu một cái, ánh mắt rơi vào phần bụng của cậu, định nói gì lại thôi, đường nhìn tiện thể quét lên quét xuống, ngực với háng của cậu cũng bị quét một đường. Nhìn đến độ Yên Lộ muốn xù lông, sắp giơ tay che ngực đến nơi mới nghe Chung Tông nói: “Dù sao cũng không thể khiến cậu gầy đi được, như bây giờ là vừa.”

Đường nhìn hạ lưu như vậy, dùng bao tử cũng biết ánh mắt hắc có ý gì.

Yên Lộ không ngượng không buồn, trái lại còn thản nhiên dánh sát lấy Chung Tông, hi hi cười đặt tay lên hông hắc xoa xoa, “Cậu cũng không tệ nha.”

Chung Tông cười mà không cười, kéo tay cậu vòng ra phía trước, “Chỗ này không tệ?”

Lưu manh!!! Quá lưu manh! Cao cấp lưu manh! Cậu hold không nổi rồi!

Yên Lộ cứng rắn rút tay về, cũng không biết rút phải gân nào, nói: “Cậu sống không tệ, tôi tin nhiều người biết điều đó, không cần cường điệu thêm đâu.”

Bàn tay chọn rau của Chung Tông khựng lại, hồi lâu mới đẩy xe về phía khu thịt, thờ ơ tiếp lời: “Cậu thích sạch sẽ, hay là đang chê tôi bẩn?”

Mặc dù hắc không biểu cảm, nhưng Yên Lộ cảm giác được không khí xung quanh Chung Tông chợt lạnh xuống. Ngữ điệu vừa rồi thậm chí còn mang theo mấy phần xa cách.

Chớp mắt, miệng lưỡi Yên Lộ khô khốc, mắt nhìn chùng chùng bóng lưng của Chung Tông, sống lưng cậu cũng đổ mồ hôi lạnh.

Cậu không cố ý. Cậu chỉ muốn giả vờ như không để tâm. Huống hồ cậu cũng không có tư cách can thiệp và phán xét quá khứ của Chung Tông.

Nhưng cậu thích hắc, không kiềm chế được ghen.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chung Tông vẫn thản nhiên chọn thịt, cân thịt tính tiền. Vốn dĩ không khí giữa hai người đang ngọt ngào ấm áp, giờ tiêu tan thành mây khói.

Yên Lộ bước theo sau Chung Tông, mắt lờ mờ nhìn hắc. Tay mất tự chủ vòng ra sau lưng, có hơi luống cuống dùng mu bàn tay xoa xoa sống lưng.

Lúc cậu không biết phải làm sao, thường sẽ có thói quen như vậy.

Chung Tông lớn lên từ bé với cậu, thế nào lại không biết thói quen ấy. Nhưng hắn chỉ nhàn nhạt nhìn một cái rồi xách túi đi phía trước, không vươn tay ra nắm lấy tay cậu, cũng không cưỡng ép chơi xấu kéo cậu đi bên cạnh nữa.

Yên Lộ đi sau hắn hai bước, thở dài. Chung quy cũng tại cái miệng.

Nói thật thì đàn ông chẳng phải đều là loại động vật nửa thân dưới, cậu cũng biết thế mà. Yên Lộ hiểu chứ, cái cậu ghen tỵ chính là quãng thời gian Chung Tông cần người bầu bạn bên cạnh, cậu đã bỏ lỡ. Hơn nữa còn phạm sai lầm, đẩy Chung Tông càng xa mình hơn.

Cậu không ghen với những người đã lên giường với Chung Tông, mà là ghen vì những người đó được hưởng thụ tình yêu và những điều tốt đẹp của Chung Tông.

Đó là những năm tháng không thể lấy lại.

Năm ấy gia đình Chung Tông xảy ra chuyện, hắn có tìm tới cậu. Sau khi Yên Lộ châm chọc hắn xong không phải không đi tìm hắn làm hòa.

Cậu trào tường trốn học, xách bia tới nhà Chung Tông tìm hắn.

Lúc ấy Chung Tông vẫn chưa dọn đi, cha hắn không ở nhà. Yên Lộ cầm túi ni lông, leo qua ống nước, bò từ cửa sổ tầng hai của biệt thự vào. Cậu quen đường bước vào phòng Chung Tông, chần trên giường phồng lên.

Yên Lộ thả bia xuống, bổ nhào lên ‘Chung Tông’ trên giường, khoe miệng nhếch lên muốn nói gì đó. Nhưng sau đó là một giọng nữ hét lên, khiến Yên Lộ hoàn toàn rối rắm.

Cậu bị ăn một cái tát.

Yên Lộ lập tức lùi lại, lăn xuống giường. Cậu ngẩng đầu lên, Chung Tông đang đứng trước cửa phòng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cậu. Trên người hắn vẫn còn dính nước, mặc một chiếc quần thể thao màu xám.

Trong chớp mắt, Yên Lộ lập tức hiểu ra bản thân rốt cuộc đã phá đám cái gì. Một cảm giác từ trước tới nay chưa từng có xâm chiếm lấy tâm tình, Yên Lộ tựa như biến thành một người khác.

Cậu tức giận đến độ nói không chọn lời, càng nói càng quá đáng. Cậu trào phúng Chung Tông và mấy lời dõc bầu tâm sự của hắn là yếu đuối với giả vờ yếu đuối, chứ bản chất thì hắn và cha hắn đâu có khác nhau, đều là loại ngựa giống không quản được nửa thân dưới!

Bi xuân thương thu, tưởng nhớ người mẹ đã mất cái gì, lên giường với gái để nhớ hả?!

Vừa dứt lời, Yên Lộ bị đâm ngay một cú.

Cậu ôm mặt ngồi trên đất, đón nhận ánh mắt lạnh lùng trước nay chưa từng như vậy của Chung Tông, thân thể cũng phát run.

Hắn túm lấy cổ áo cậu, phun ra một từ, một từ vẫn luôn như thế, duy nhất một từ...

“Cút.”

Một quãng thời gian Yên Lộ trải qua rất nhiều giấc mộng. Trong mộng, bất kể cậu và Chung Tông thân thiết thế nào, đều sẽ xuất hiện cảnh tượng... Chung Tông bảo cậu cút.

Từ bé đến lớn, hai người cứ thay phiên giày vò nhau, nhưng mỗi khi gặp khó khăn, người đầu tiên đi tìm lại là đối phương. Cái kiểu tình bạn cắn nhau đau ấy, tất cả đều tại một chữ “cút”, nghiền nó thành bột phấn, bay theo gió.

Mà tình cảm khác thường của cậu lại lộ ra vào thời khắc không nên nhất.

Yên Lộ phát hiện bản thân là omega, thời điểm mộng lung và luống cuống nhất, cũng phát hiện ra người mình thích là ai.

Chính là... Chung Tông.

*

Cả đoạn đường dài, rất im lặng. Yên Lộ mấy lần muốn mở miệng nhưng lại không biết phải nói gì.

Ấm ức thở dài, cậu bước lên sánh vai với hắn, nhìn hắn một cái. Len lén vươn tay kéo kéo chiếc túi ni lông, tiếng loạt xoạt vang lên. Yên Lộ ngượng ngùng, hắng hắng giọng: “Này, tay tôi đau.”

Chung Tông nhàn nhạt liếc cậu. Yên Lộ mím môi, cố gắng nói: “Tôi không cố ý...”

Lời còn chưa dứt, Chung Tông đột nhiên quàng tay qua vai cậu.

Yên Lộ lúng túng, bị Chung Tông ôm vào lòng. Gió đêm thổi vi vu, nhiệt độ cơ thể hắn thật ấm. Tiếng thở than từ bên tai Yên Lộ vang lên: “Cậu ghét tôi lắm sao?”

Yên Lộ lập tức lắc đầu, ghét hắn bao giờ, rõ ràng là không dám... Muốn mà không dám, vẫn luôn luôn không dám...

Chỉ dám giấu dưới đáy tim, lúc nào thực sự không nhịn nổi mới lấy ra liếm một cái. Cứ như một chú gấu ôm được một hộp mật, sống chết giấu trong lòng, không thể để ai thấy được.

Ước ao độc chiếm Chung Tông của cậu, vốn dĩ đã vượt quá kiểm soát rồi. Càng như vậy càng không dám biểu lộ.

Mật tràn ra thì phải làm sao, chỉ có thể để kẻ khác trục lợi.

Chung Tông nhìn từ trên xuống, đập vào mắt là hình xăm trên gáy đối phương, giương nanh múa vuốt bao trùm lấy vị trí đánh dấu của omega.

Hắn chạm vào nó, thân thể dưới bàn tay run lên. Hắn vuốt ve nơi ấy, khàn giọng, “Chỗ này xăm từ lúc nào, sao trông quen mắt vậy?”

Yên Lộ gơ tay che nơi đó lại, do dự một lúc mới đáp: “Gần đây thôi.”

Thực ra từ lúc biết mình là một omega cậu đã xăm rồi. Vì sao lại chọn hình xăm này, nguyên nhân khá khó nói.

Cũng may Chung Tông chỉ thấy quen mắt, không nhìn ra nó có ý nghĩa gì.

Hình xăm này bắt nguồn từ một trò game online hai người cùng chơi năm xưa. Cậu chơi đại kiếm sĩ, Chung Tông bị cậu ép phải chọn làm một nữ pháp sư trị liệu.

Pháp sư mỗi lần bắt đầu trị liệu, sau lưng sẽ xuất hiện đồ án ấy.

Năm đó thật trung nhị, phát hiện bản thân thích Chung Tông xong, vừa ấm ức vừa thương nhớ, nghĩ đi nghĩ lại bèn làm ra cái chuyện ngốc nghếch này.

Cũng chẳng có lý do. Chỉ cảm thấy có một ký hiệu của đối phương ở nơi đánh dấu, là một ý niệm mà thôi. Thật ngu xuẩn.

Giờ bị hỏi vậy, Yên Lộ thẹn lấm, vội vàng che nơi đó đi, không muốn Chung Tông tiếp tục nhìn nó nữa. Tránh tránh né né lại đụng vào vết thương, cậu đau đến hừ hừ ra tiếng.

Chung Tông lập tức ngăn cậu động đây, thậm chí còn cẩn thận đỡ lấy cậu.

Yên Lộ có chút buồn cười, “Này, tôi bị thương ở tay chứ không phải ở chân, đỡ tôi làm gì.”

Chung Tông liếc cậu một cái, “Đều là giò heo cả, có gì khác biệt.”

“Phắc, cậu muốn oánh nhau?”

“Thôi, không tranh chấp với thương binh.”

“Ông đây vẫn còn một tay, đủ để khiến mi đẹp mặt!”

“Ừ ừ, bị thương thêm lần nữa cậu càng khiến tôi đẹp mặt hơn!”

“...”

Không nghĩ ra câu nào phản bác nữa, Yên Lộ đành ngậm miệng.

Về đến nhà, Chung Tông đi vào bếp. Hắn mua một đồng chân giò, dự định nấu canh.

Nhưng Yên Lộ ôm cái “chân giò” của mình đứng bên ồn ào muốn ăn chân giò kho gừng, muốn thêm nhiều trứng.

(– chân giò trứng kho gừng)

Chung Tông nghiêm nghị bất động: “Hiện tại cậu chỉ được ăn nhạt, ngoan ngoãn ra ngoài chờ đi.”

“Nhiều thịt thế lại chỉ cho húp canh, lãng phí bao nhiêu!”

“Cậu cũng nhiều thịt như thế, tôi lại chỉ có thể liếm, không phải cũng lãng phí à.”

“...”

Đồ lưu manh!

Yên Lộ cả người bần thủ, không muốn đứng trong bếp nữa. Cậu lấy khăn bọc thực phẩm trong tủ bếp ra, cuốn quanh cánh tay bằng gạc của mình rồi vào phòng tắm. Trước khi đi còn nói muốn mặc cái áo chơi bóng của Chung Tông. Áo ấy không có tay, lại rộng nên không sợ chạm vào vết thương.

Chung Tông đáp được, tiếp tục chuyên tâm cúi đầu xử lý móng heo.

Đến lúc Yên Lộ tắm xong đi ra, người còn bốc hơi, da dẻ hồng lên. Người mặc cái áo không vừa, đầu ti như ẩn như hiện qua từng bước đi.

Chung Tông lập tức hồi hận.

15. Chương 15

Yên Lộ tự nhiên phơi bày thân thể, vết thương trên tay không hề ảnh hưởng đến tâm tình cậu. Ngửi thấy mùi thơm từ bếp, cậu bèn đi vào xin thịt ăn. Ai ngờ tên thối Chung Tông vừa nhìn thấy cậu đã mắng: “Ai cho cậu ăn mặc thế này!”

Lúc ấy Yên Lộ còn vừa thò tay nhón một miếng chân giò trong bát, nước canh chảy từ đầu ngón tay xuống, cậu đang liếm liếm, mắt ngược lên hoang mang nhìn hắn, “Chẳng phải đã nói với cậu rồi sao.”

Chung Tông không đáp, lại quay về nồi canh.

Yên Lộ lấy làm lạ, sán tới nhìn nhìn cái nồi, mùi hương nức mũi, cậu vừa nhai miếng thịt trong miệng vừa nhìn cái nồi, bất giác muốn ăn thấy đáy nồi luôn.

Đang mút mút ngón tay, phát hiện Chung Tông lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, Yên Lộ ngại ngùng nhả tay ra, trợn mắt với hắn, “Làm sao, chẳng lẽ còn muốn quản cả tướng ăn của ông?”

Chung Tông cười cười, tay trái cầm muôi, tay phải đột nhiên ôm eo cậu kéo lại.

Yên Lộ nín thở, khoe miệng bị liếm một cái, rồi ngây ngốc được Chung Tông thả ra, nhìn hắn hài lòng gật gù, “Mùi vị không tệ.”

Không biết là mùi vị nào. Là mùi vị của cậu hay mùi vị của chân giò.

Có điều so sánh bản thân với chân giò... Cậu có vẻ hơi kém giá...

Yên Lộ liếm liếm khoe môi, đi tới tủ lạnh muốn lấy kem que ăn. Tối nay cậu đặc biệt mua kem ở siêu thị, thêm ăn một cái.

Ai ngờ vừa mở cửa tủ lạnh, tên khốn Chung Tông lại đóng ngay vào. Yên Lộ muốn lập tức cho hắn một cú chỏ, nhưng Chung Tông lại chọt ngay một cái vào phần eo nhọt của cậu.

Yên Lộ vừa giãy giụa vừa cười, bất giác áo tụt đến vai, lộ cả nửa ngực. Cậu chửi loạn lên, đang mắng hăng thì Chung Tông dừng tay. Hắn kéo áo lại tử tế cho cậu rồi đẩy ra khỏi bếp. Còn tiện tay đóng luôn cửa bếp chứ.

Một mình đứng đắn mặt bên ngoài, Yên Lộ vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

*

Cơm nước xong xuôi, đi ngủ. Một đêm thế mà không có gì phát sinh. Hai thằng con trai tuổi mới lớn, dục hỏa tràn trề, đang ở cái tuổi đụng cái là muốn ấy ấy, thế mà lại chỉ đắp chăn nằm giường nói chuyện.

Bức tranh hơi không hợp lý.

Đến ngày hôm sau, Yên Lộ được Chung Tông thay băng cho, uống thuốc hắn chuẩn bị, vẫn chưa nghĩ thông vấn đề này.

Chẳng lẽ Chung Tông không còn hứng thú với cơ thể của cậu nữa?

Vậy tình pháo hữu nay còn đâu?

Đệt! Chơi đùa ông à?!

Yên Lộ còn chưa kịp suy diễn sâu xa thêm, Chung Tông đã ôm lấy cậu, thơm thơm vành tai. Cậu không kịp đề phòng, vành tai nhói lên một cái, bị cắn đến chảy máu. Tin tức tổ kệt xác vết thương mà nhào tới. Yên Lộ buồn bực rên lên, chịu đựng cơn tê dại, đợi Chung Tông cắn xong mới đẩy hắn ra, bưng lấy tai, “Cậu có bệnh hả?!”

“Đi đường cẩn thận.”

Nhìn vào đôi mắt đào hoa quyến rũ đầy ý cười của Chung Tông, Yên Lộ chẳng còn cốt khí nào, mềm nhũn xuống.

Được rồi được rồi, nể tình nhan sắc kia tôi sẽ tha thứ cho thói độc chiếm nhỏ mọn gái tính của cậu. Yên Lộ không nhận được mà phát phát tay với Chung Tông.

Hắn ở đằng sau gọi với lên: “Yên Yên, buổi tối có cần tôi đi đón cậu không?”

Yên Lộ không quay lại, giơ ngón giữa về phía hắn, “Biến.”

*

Cậu không tự nhiên xoa xoa vành tai, bước vào cửa tiệm. Trần Khanh ảo não bò trên quầy. Cậu lại gần, gõ gõ lên quầy. Trần Khanh đưa cho cậu một cái bánh mì, đợi cậu nhận xong lại nằm bò tiếp. Anh mềm nhũn như cọng bún mất ngủ mấy ngày liền.

Yên Lộ định thần nhìn kỹ mới phát hiện nơi gáy đối phương có một dấu răng. Trái tim Yên Lộ thích một cái, tóm lấy vai Trần Khanh muốn nhìn sắc mặt anh, Trần Khanh trốn trốn tránh tránh, nhưng vẫn bị Yên Lộ tóm lấy hàm kéo qua.

Quả nhiên, vành mắt đỏ hồng. Lửa giận của Yên Lộ bùng lên, cậu lập tức bước ra phía cửa, Trần Khanh vội vàng túm cậu lại, “Cậu định làm gì?!”

“Đi đánh hắn!”

“Đừng! Không phải như cậu nghĩ đâu!”

“Tên khốn đó ghen tuông rồi đánh dấu anh, anh cam tâm?”

“Cam tâm với không cam tâm cái gì.”

Yên Lộ chờ cả ra, quay lại nhìn Trần Khanh, trên mặt đầy vẻ không hiểu. Nếu thích người đó đến vậy thì hà cớ gì lại cự tuyệt, lại hà cớ gì phải tìm người tới để đánh gã?

Nhưng đáng tiếc Trần Khanh không giải thích, chỉ hết lần này đến lần khác nói rằng anh tự nguyện, bảo Yên Lộ đừng kích động thế.

Thực sự Yên Lộ không thể hiểu nổi, nhưng dù sao cũng không tiếp xúc nhiều với omega, không thể lý giải omega, càng không có khả năng lý giải họ, mặc dù bản thân cậu cũng là một omega.

Rồi Trần Khanh cũng phát hiện vết thương của Yên Lộ, muốn cậu quay về nghỉ ngơi. Yên Lộ lắc đầu, “Em còn từng bị thương nặng hơn rồi, thế này đã là gì. Anh dạy em thêm vài thứ nữa còn hơn là để em về.”

*

Đèn đường buổi tối sáng lên, Yên Lộ và Trần Khanh dọn dẹp cửa hàng, rửa tay rồi tan làm. Vừa mới đẩy cửa bước ra cậu đã thấy Chung Tông lười biếng ngồi trên một cái ghế chân cao ở cửa hàng tiện lợi cách đó không xa. Hắn mặc quần ngắn dài lộ mắt cá chân, sơ mi trắng với áo lót đen, mái tóc màu nhạt hơi rối, ánh mắt có chút uể oải ngắm người đi ngoài đường qua lại, thu hút biết bao ánh nhìn. Thế nhưng chính hắn lại không biết điều đó, chỉ thờ ơ chơi điện thoại trong tay.

Yên Lộ nghĩ lại buổi sáng Chung Tông nói muốn đến đón mình, không ngờ hắn lại đến thật. Ngay sau đó, điện thoại vang lên tiếng tin nhắn, cậu cúi đầu xem. Là Chung Tông.

Hắn gửi tới một biểu tượng nụ hôn, Yên Lộ ngẩng lên, phát hiện Chung Tông đang cười nhìn mình, tay giờ lên vẫy vẫy với cậu rồi còn đưa điện thoại lên môi hôn một cái.

Yên Lộ lập tức tránh né ánh mắt hắn, hơi mất tự nhiên mà nhanh chóng nhét điện thoại vào túi, bực bội lườm lại. Nhưng chỗ ngồi kia đã không còn ai, Yên Lộ hoang mang nhìn xung quanh. Eo đột nhiên được ôm chặt, Chung Tông ghé sát vào vành tai cậu, thơm nhẹ, “Nhìn cái gì đấy?”

“Đệt! Hết cả hồn! Cậu qua từ lúc nào?”

“Từ lúc cậu ngượng ngùng ấy.”

“Oe, ông đây không biết ngượng là gì nhé!”

“Yên Yên...”

“Cái... cái gì?”

Yên Lộ có chút bối rối, vì Chung Tông cứ cọ cọ vào gáy cậu, làm cậu chẳng dám động đậy, cũng không biết bộ dạng bản thân bây giờ hơi buồn cười, lại hơi đáng thương. Chung Tông bèn đứng thẳng lên tử tế, dặt lẩy tay cậu, “Không có gì, tôi tới đón cậu về thôi.”

Yên Lộ cứ nự quay đầu lại, “Gì chứ, thật đến đón hả.”

Bàn tay bị nắm chặt hơn, cậu nhìn cái gáy của hắn, không thể ngừng được nhịp đập trong tim.

Từ trước tới nay chưa từng có ai đợi cậu về nhà, cũng chưa từng có ai đón cậu về nhà...

Có lúc, rơi vào lưới tình cũng không phải không có lý do, chỉ là vừa vặn ai đó đưa cho bạn thứ mà bạn hằng mong muốn, khiến bạn không thể phản kháng.

16. Chương 16

Thời gian chậm rãi trôi qua, vết thương trên tay Yên Lộ cũng dần thành sẹo. Mọi quan hệ giữa hai người quay lại như bạn bè ngày trước. Quảng thời gian phát tình của Yên Lộ qua đi, Chung Tông cũng không chạm vào cậu nữa.

Hắn bận bịu những chuyện khác, những chuyện mà Yên Lộ cũng không biết là gì.

Về cha Yên, không phải ông chưa từng thử liên lạc với cậu. Nhưng qua từng ấy năm, cậu đã sớm không còn hy vọng cha sẽ đưa cho cậu một đáp án mà mình mong muốn nữa.

So với chuyện tiếp điện thoại rồi cãi nhau, thà không nghe máy.

Màn hình điện thoại của cậu đã vỡ, Chung Tông đưa chiếc điện thoại cũ không dùng cho cậu. Cắm sim vào máy xong, Yên Lộ len lén mở phần tin nhắn ra, nhưng kết quả thì chẳng có gì, cậu rất thất vọng.

Hôm nay về nhà, căn phòng tối đen, vài ngọn nến lung linh tỏa sáng.

Yên Lộ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Chung Tông lại không biết từ chỗ nào xuất hiện dặt cậu vào phòng khách. Không đợi Yên Lộ găm lên buông ra, hắn đã dặt cậu tới nơi cần tới.

Trong phòng chỉ còn lại chiếc giường to, chính là chiếc ghế sofa có thể gấp rút thành giường hay bày. Yên Lộ bị ném vào giường, đắp một tấm thảm lên. Máy chiếu trong phòng được bật mở, trên màn hình là một bộ phim. Yên Lộ còn đang ngơ ngác ngác, Chung Tông đã ôm một bịch khoai tây chiên kéo lấy cậu.

Không gian yên tĩnh chợt vang lên tiếng nhạc du dương.

Nội dung của bộ phim đại khái là một người đàn ông làm việc tại một thư viện mười năm liền chỉ để chờ một người. Đây là một thư viện đặc biệt.

Người đàn ông này thời trẻ đã từng bị thư viện cho về quá khứ. Ở đây, anh ta phải lòng người quản lý trưởng của thư viện. Người quản lý đã từ chối anh ta vô số lần, lại nói anh ta sẽ hối hận. Nhưng người đàn ông vẫn không nản, cuối cùng cùng khiến người đó xiêu lòng. Cho đến một ngày, quản lý nói với anh ta, nếu còn muốn gặp lại nhau thì cứ làm việc ở thư viện, một lúc nào đó sẽ tương ngộ.

Rồi người đàn ông gặp tai nạn trên đường, quay lại quá khứ. Anh ta nghe lời quản lý, ngày qua ngày làm việc ở thư viện. Cuối cùng tới một hôm, anh ta gặp được một thanh niên trông rất chặt vật, chính là bản thân mình ngày xưa.

Hóa ra... anh ta cũng chính là người quản lý.

Lúc ca khúc cuối phim vang lên, Yên Lộ mờ mịt. Cậu cảm thấy bản thân thật thà xem hết cả bộ phim mà cứ như bị lừa vậy. Quản lý kia rõ ràng là alpha, người thanh niên cũng là alpha, sao lại có người đến tin tức tổ của mình cũng không nhận ra? Điều này là phi khoa học.

Yên Lộ không ngừng bức xúc về bug trong kịch bản, kết quả lại phát hiện Chung Tông cứ nhìn mình, ánh mắt dưới ngọn nến thật kỳ lạ. Hắn hỏi cậu: “Cậu không nhìn ra điều gì từ bộ phim hả?”

Yên Lộ ngây ngẩn, “Cái gì cơ?”

“Thôi bỏ đi...” Chung Tông cười cười, ôm sát Yên Lộ vào lòng, “Không hiểu cũng không sao.”

Yên Lộ vẫn còn ngơ ngác, bị nhét một miếng khoai vào miệng.

“Bộ phim này tên là gì?”

“[Không thể chạm vào].”

“Ồ...”

“Đúng rồi, Yên Yên, sinh nhật vui vẻ.”

Tiếng nhai khoai chợt dừng lại, Yên Lộ chưa từng đón sinh nhật. Hồi trước Chung Tông không phải chưa từng nghĩ đến chuyện hẹn cậu ra ngoài rồi hai người cùng đón sinh nhật cậu. Nhưng mỗi lần đến sinh nhật Yên Lộ, cha Yên sẽ mang cậu đi nghĩa trang, viếng mộ mẹ cậu. Hai người sẽ ở nghĩa trang cả ngày, lúc về đến nhà thì Yên Lộ sẽ chùn chùn ngủ say ngay, bất kể Chung Tông chọi đá vào cửa sổ thế nào cậu cũng không dậy.

Năm nay rời khỏi nhà, không còn phải đi viếng mộ nữa. Tâm trạng Yên Lộ trở nên nặng nề một cách kỳ lạ, cậu ngồi thẳng dậy, có chút hoang mang nhìn vào một điểm hư không. Trong lòng có một cảm giác khó tả...

Chung Tông ngồi dậy đưa cho cậu một chai bia, “Đừng nghĩ nữa, mai tôi đưa cậu đi viếng bác gái. Sinh nhật nên vui vẻ, chú Yên luẩn quẩn, cậu cũng đừng luẩn quẩn theo chú.”

Yên Lộ nhắm mắt lại, đổ bia vào họng, dịch thể lạnh giá trượt xuống... Tiếng “mẹ”, với cậu mà nói, chỉ là một từ xa lạ.

Có lẽ chính bởi cậu vô tình vô nghĩa, không thể cảm thụ được một phần vạn sự đau khổ của cha mình nên ông mới hận cậu như vậy.

Sự tồn tại của cậu chính là một tội lỗi.

Cồn thốc lên đầu, Yên Lộ chạm lên chân Chung Tông, lên cơ bụng, rồi lên gương mặt hấn, sau đó đẩy hấn nằm xuống.

Chung Tông dở khóc dở cười, mặc kệ cho Yên Lộ đã ngất ngừ say bò lên cơ thể mình. Nụ hôn ướt át dính hơi cồn rơi xuống vai, bờ môi, xuống cằm hấn rồi cứ tiếp tục đi xuống. Yên Lộ mơ mơ màng màng như liếm kẹo, vén hết áo quần hấn lên, miệng còn khúc khích cười ngây ngô.

Hấn nhắc cậu xuống. Đôi mắt mơ màng của cậu nhìn vào mặt hấn, cậu cười lảm nhảm: “Cưng đẹp lắm, ngoan ngoan, hầu hạ anh cho tốt rồi anh... anh...”

Cả người Yên Lộ nóng rực, cố gắng chen vào giữa hai chân hấn.

Chung Tông hôn lên môi cậu, thành công ngăn lại mấy lời lảm nhảm kia.

Yên Lộ lẩm bẩm, chân không được tự nhiên run rẩy, thứ gì đó chọc chọc lên chân cậu, những nhịp đập nóng bỏng của nó từng chút từng chút áp lên.

Thân trên chợt lạnh, áo bị lột ra, cậu mơ màng mở mắt. Chung Tông đè tay lên ngực cậu, dịu dàng nghịch đầu vú. Chúng vốn mang màu trà, bị trêu đùa vẩn vơ một lúc liền đỏ lên. Đầu ngực omega bấm sinh vốn đã lớn, giờ càng lúc càng tròn và to.

Nước bọt dính bóng, Yên Lộ mơ mơ màng màng ưỡn ngực ra, muốn nhét đầu vú vào miệng Chung Tông, nhưng tên thối này lại cười cười lùi lại, còn đề ngực cậu giữ nguyên vị trí.

Chung Tông vuốt ve cơ bụng của Yên Lộ, gãi gãi đường xương cá, cảm nhận sự run rẩy của cả cơ thể cậu. Hắn ra lực thúc về phía trước, thứ to lớn bị bó buộc bằng vải vóc kia tỏ ra uy hiếp xâm chiếm lấy vùng mông của cậu, nhích từng chút để đến với nơi sâu thẳm trong huyết động.

Tin tức tổ alpha mạnh mẽ như gió lốc cuốn lấy thân thể Yên Lộ, cậu cũng không thể kiềm chế được mà tận lực tỏa ra tin tức tổ của bản thân, dung hợp với của hắn. Dục vọng bùng bùng lan tới bụng dưới, mà hắn vẫn cứ thông thông thả thả vuốt ve, nắn bóp, không chịu vào việc. Yên Lộ chưa được thỏa mãn, nhồm dầy rất điệu nghệ, lật Chung Tông xuống dưới. Tay cậu kéo dây buộc quần của hắn, sờ vào cái thứ bên trong kia.

Quy đầu đang trào dịch trong lòng bàn tay cậu đã đủ chứng minh sự kích động của hắn. Yên Lộ chơi ác mà bôi thứ dịch ấy lên mặt Chung Tông, cười, “Cho cậu giả vờ cứng nè! Ướt thế này rồi còn không làm!”

Chung Tông vừa bực vừa buồn cười, néo mạnh một cái vào cặp mông trong tay, mạnh đến nỗi Yên Lộ hít một ngụm khí lạnh. Không biết có lưu lại dấu tay không nữa.

Cậu bóp nhẹ quy đầu của hắn, cảm nhận được Chung Tông hơi giật lên, lông mày cũng khẽ nhướng. Yên Lộ đắc ý vô cùng lúc lắc cái mông, “Đừng có chọc ông, ngoan ngoãn lột quần xuống, bằng không ông sẽ bóp chim mi.”

Yên Lộ say ngất biến thành tiểu lưu manh, lại còn là tiểu lưu manh tỏa ra tin tức tổ omega ngọt ngào. Cậu tiến sát tới trước mặt Chung Tông, tận tình bôi đầy nước bọt lên gương mặt mình thích ấy.

Đang đắc ý thì mông mát lạnh, quần lót bị lột ra rồi. Hậu huyết mềm ướt có một ngón tay đi vào, vách thịt bên trong dính nhấp nhiệt tình đẩy sức sống mát mát ngón tay ấy, lúc mở lúc khép đầy thèm khát.

Chung Tông mím môi, ra sức dùng ngón tay khuếch trương nơi đó cho đến khi tiếng nước vang lên. Hắn đỡ mông cậu, hơi nâng cơ thể Yên Lộ tựa vào thành sofa, giật quần xuống rồi đỡ dương vật đã căng phồng thẳm dò vào cửa huyết, nhìn Yên Lộ trong tư thế cưỡi mà hí hửng lên.

Chung Tông còn chẳng thèm lột hẳn quần lót cho cậu, để nó vướng bên mông Yên Lộ, cứ thế đề cậu trên sofa mà làm.

Thân thể chìm trong lớp đệm của sofa, một chân của Yên Lộ quấn lấy eo Chung Tông, lắc lư theo những cú nhấp nhanh của hắn.

Bàn tay hắn vẫn xoa nắn thân thể bên dưới, tăng mô hôi lạnh và da thịt nóng ẩm của cậu, tất cả đều là vì sự luật động của hắn. Cứ như bị mê hoặc, hắn vuốt ve khắp cơ thể Yên Lộ, hai tay như bị thao túng, hắn chạm vào từ đùi trong cho đến đùi ngoài, sờ đến cặp mông tròn mẩy lại bóp một cái. Vì lực tay mà huyết khẩu bị bóp méo, suýt nữa không ngậm được tinh khí của hắn.

Yên Lộ cũng ngây ngất theo. Trên lông mi của cậu là những giọt mồ hôi từ trán hắt rơi xuống, khiến cậu trông giống như đang khóc, mũi cũng ửng lên, bờ môi hé mở để lộ đầu lưỡi đỏ tươi, thả ra những tiếng rên rỉ nặng nề từ trong họng.

Cậu không nhịn được, thậm chí còn uốn éo nhếch mông lên để Chung Tông có thể vào sâu hơn, làm mạnh hơn. Đôi chân cậu mở rộng, phóng dăng biểu hiện nhu cầu của mình, rất chủ động và mãnh liệt cuốn chặt trên người Chung Tông. Tinh khí cương cứng của cậu cọ lên cơ bụng rắn chắc của hắn, huyết khẩu mềm mại lại êm ái tiếp nhận sự tấn công ác liệt.

Chung Tông hôn lên xương quai xanh đã ửng hồng dưới thân rồi lưu lại một dấu hôn sâu. Cơn đau nhói khiến Yên Lộ run lấy bầy, nhưng cơn hưng phấn lại bốc lên. Cậu chà bóp trên vùng ngực của hắn, cũng khiến nó đỏ lên, khiến đầu ngực cương cứng mới há miệng ngậm vào.

Yên Lộ cong người, chân phải cũng cong lên cuốn lấy eo Chung Tông mà liếm, như có như không thúc giục hắn. Một tay cậu ôm lấy cổ hắn, một tay mò về phía nơi kết hợp của hai người, chạm vào dương vật đang chìm trong mình, kéo kéo cái quần lót đã dính ướt ra.

Động tác nhỏ nhặt mà lẳng lơ vô cùng ấy ép Chung Tông nghiêng răng nghiêng lợi, hắn ác liệt bóp lấy đầu vú của Yên Lộ mút đến bóng loáng, sau đó lại nhả nó ra, làm như ghét bỏ đến không muốn đụng vào, cũng không để Yên Lộ tự xử. Hắn uốn hông động mạnh, tiếng va chạm vang còn to hơn cả tiếng cậu kêu. Chung Tông nhấp từng cú vào giữa hai đùi Yên Lộ, như muốn nhét hết cả phần bên ngoài vào.

Hai túi tinh chặn kín cửa huyết đến không một khe hở, cả tiếng nước bên trong cũng ngừng lại. Hắn cảm nhận được tiểu huyết đang cắn mình, tay xé rách luôn cả chiếc quần lót của cậu.

Eo hắn luật động mãnh liệt như chạy, không ngừng kịch liệt đè ép Yên Lộ đang giãy dụa.

Tiểu huyết bị chơi đến mở hết ra, Yên Lộ hí hét, tiếng rên rỉ trong miệng vỡ vụn, thậm chí nghẹn trong họng không phát ra được.

Cậu ngửa lên, bàn tay sờ soạng bờ mông đang thúc từng cú từng cú có tiết tấu kia, hai đầu gối tách rộng sang hai bên, đóng đưa theo luật động của hắn.

Sofa hoàn toàn không chịu nổi cuộc làm tình của họ, phần lưng dựa nhanh chóng đổ xuống thành chiếc giường lớn.

Yên Lộ bị đè trên giường, đồng thời cũng bị thúc mạnh vào, huyết đạo thít chặt, một cổ tinh dịch nóng bỏng ào vào cơ thể cậu theo cú cắm mạnh. Cậu thở dồn dập, thở phì phò. Cao trào tới khiến cả người cậu run rẩy. Hai chân tham lam muốn ôm lấy Chung Tông, để tinh khí của hắn vào sâu hơn.

Nhưng đôi chân lại bị hắn mạnh mẽ tách ra, tinh dịch nóng bỏng vẫn tiếp tục đổ vào. Yên Lộ bị chơi đến đỏ mắt, thậm chí còn luống cuống muốn đẩy Chung Tông ra, nhưng cũng không muốn hắn dừng lại mà cứ mạnh mẽ lên!

17. Chương 17

Từ sofa chuyển làn sang phòng tắm, Yên Lộ một tay chống vào tường một tay tự cởi sạch. Chung Tông ôm lấy hông cậu vào từ phía sau gây nên tiếng động dĩnh dớp. Hai đùi Yên Lộ phát run, phải đứng chân trước chân sau. Sóng lưng cậu dính nước, tuyến thể nơi gáy lộ ra trước mắt hắn, khí tức omega nồng nàn hòa lẫn với hơi nước nóng trong phòng tắm, tất cả đều khiến người ta mất khống chế.

Chung Tông nghiêng răng nén nhịn dục vọng muốn đánh dấu cậu, nín thở mà ác liệt va chạm. Tâm trạng nôn nóng bất giác khống chế tinh thần của hắn. Chung Tông túm lấy tóc Yên Lộ, kéo gương mặt cậu quay lại, phủ môi lên.

Nụ hôn thô bạo khiến môi dưới của Yên Lộ bị cắn rách, mùi vị của máu cùng với sự ngọt ngào quyến rũ và tin tức tổ của omega kích thích alpha. Chung Tông nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, đôi mắt đã đỏ lên, mang theo chút hung ác.

Hắn tóm lấy gáy Yên Lộ, lấy tư thái áp chế tuyệt đối mà làm cậu đến đứt hơi. Tay cậu bị nắm lấy, cảm nhận được sự nôn nóng ấy. Chân cậu mềm nhũn, sắp không đứng vững. Miệng cậu chỉ có thể mở to thở dốc.

Chung Tông vuốt ve eo cậu một hồi rồi rút mình ra, lật cậu lại, nhấc một chân Yên Lộ lên eo hắn, gần như bế cả người Yên Lộ lên. Tinh khí giương cao một lần nữa đâm vào khe hông của cậu. Thịt huyết nóng ầm rất phức tạp mà bao lấy hắn, hơi run rẩy vì động tác này có chút thiếu cảm giác an toàn, nhưng huyết động cũng vì thế mà thít chặt hơn.

Trong tư thế ấy, hắn bắt đầu lên lên xuống xuống làm cậu. Yên Lộ một tay vịn tường, một tay ôm lấy cổ Chung Tông, mặt đỏ thở dốc nói không nên lời, “Cậu mẹ kiếp... có... ư, có... buông tôi xuống... không.”

Nước ầm bắn cả vào mắt, khiến cậu không mở nổi ra. Làm tình mãnh liệt khiến cậu mệt lả. Trong phòng tắm bức bối, thể chất của Yên Lộ thuộc loại tốt còn phải nghỉ ngơi, liệu làm xong mình còn đủ sức bò ra ngoài hay không.

Chung Tông cắn vào vai cậu, đè cậu lên tường tiến vào. Vừa làm vừa thở dốc bên tai cậu, khiêu gợi đến độ làm cậu muốn bắn. Nhưng tay không tự an ủi được, hoàn toàn phải cậy nhờ từng trận khoái cảm mãnh liệt từ phía sau. Tinh khí lắc lư trong không trung, ma sát vào cơ bụng đỏ cả lên. Cuối cùng cũng nhờ một cú thọc sâu trong hậu huyết, quy đầu ác độc của hắn cọ qua xoang sinh sản, cơn tê dại mãnh liệt đổ úp lên bụng cậu.

Yên Lộ như nghẹn ngào mà kêu lên, dịch thể trắng đục phun ra, cơ thể căng lên rồi mềm nhũn xuống.

Chung Tông ôm chặt lấy cậu, an ủi xoa sống lưng cho cậu rồi cũng dừng lại hoạt động trong cơ thể Yên Lộ.

Bắp đùi tê cứng của cậu được thả xuống. Chung Tông ôm cậu ngồi vào bồn tắm, chỉnh nhiệt độ máy sưởi xuống thấp hơn, lấy nước ấm tắm rửa cho cậu.

Yên Lộ mệt lả dựa vào lồng ngực Chung Tông, ánh mắt mê mang nhìn nóc nhà. Thứ đằng sau vẫn chọc chọc vào cậu, Yên Lộ khàn khàn hỏi: “Tôi giúp cậu bắn nhé?”

“Không cần, đợi lát nữa tôi tự xử.”

“Cậu thích xoang sinh sản của tôi thế cơ à?”

“ ... ”

Mấy lần liền, Chung Tông đều để ý mà lưu luyến nơi ấy của cậu. Kỳ thực cũng không phải không thể vào. Chỉ là nếu omega chưa bị đánh dấu, cấu trúc thân thể chưa có biến hóa, cưỡng ép đi vào xoang sinh sản là một chuyện vừa khó khăn vừa đau đớn.

Chung Tông rửa đi dịch thể dính trên bụng cậu, “Mỗi lần chạm vào chỗ đó trông cậu có vẻ sướng. Tôi nói muốn vào ấy chỉ là mấy lời ve vãn trên giường thôi.”

Yên Lộ khó chịu ngậm miệng lại. Cậu thậm chí vừa định bảo, nếu hắn thật sự muốn vào thì lấy bôi trơn chuyên dành cho xoang sinh sản thử xem sao, tiên quyết không đánh dấu là được.

Nhưng hắn đã nói thẳng tất cả chỉ là lời ve vãn, hắn nào có hứng thú với xoang sinh sản của cậu. Điều này cũng nói lên rằng hắn không muốn kết hợp với cậu.

Mặc dù lúc bắt đầu, không muốn kết hợp là thật, nhưng một alpha thực sự thích một omega, lúc làm tình thì sao có thể kiềm chế dục vọng muốn đánh dấu đối phương.

Yên Lộ hất bàn tay trên người xuống, đứng dậy bước khỏi bồn tắm, dứt khoát mà thô bạo cọ rửa mình mấy rồi bật cửa rời đi.

Chung Tông ngồi trong bồn tắm, bất đắc dĩ thở dài. Hắn gơ mu tay phải lên, máu vẫn còn nhễ nhại trên đó, đây là lúc hắn suýt nữa đã đánh dấu Yên Lộ, phải cưỡng ép dục vọng muốn cắn ấu lên bản thân.

Hắn không dám làm tiếp.

Dựa vào thành bồn tắm, hắn gác tay che mắt, cảm thấy sự việc bắt đầu phát sinh sai lệch và hỗn loạn mà mình không thể khống chế, thậm chí còn cố ý buông thả.

Kỳ thật bộ phim [Không thể chạm vào] kia, chính là một lời từ chối khéo léo.

Hắn và Yên Lộ hai năm gần đây không hề đụng mặt nhau. Người bạn chơi chung từ bé đến lớn, đột nhiên biến thành omega. Chuyện này hắn không mất nhiều thời gian đã có thể tiếp nhận.

Lần gặp lại nhau sau gần hai năm ấy, hắn đang cùng nhóm nữ sinh sinh hoạt đoàn đi mua đồ ăn vặt, xa xa đã nhìn thấy một nhóm người chạy tới. Người chạy đầu chính là Yên Lộ. Cậu nhìn thấy hắn, đôi mắt mở to, thậm chí còn bối rối đến nỗi trượt chân.

Chuyện sau đó thế nào không nói nhiều, cậu chỉ hoảng loạn nhìn hắn rồi tiếp tục chạy về phía trước nhưng không kịp. Đám người kia vì cú trượt chân của Yên Lộ mà bắt kịp cậu, cấp tốc truy đuổi rồi vây đánh.

Chung Tông trầm sắc mặt, trước hết giải tán các nữ sinh bên cạnh, sau đó gọi điện báo cảnh sát rồi gia nhập trận chiến.

Không phải hắn không sốt ruột, nhưng thay vì sốt ruột thì nên làm những chuyện có hiệu quả hơn.

Lúc Yên Lộ bị côn sát đập gãy tay, hắn ở bên cạnh nhìn đến đỏ mắt, sau đó trong hỗn chiến, Chung Tông nhìn chằm chằm kẻ đánh cậu, lùi gã ra mà giẫm nát từng ngón tay gã.

Cảnh sát tới, hiện trường hỗn loạn, Yên Lộ được đón đi, còn hắn bị đưa đến đồn cảnh sát.

Hắn không quan tâm chuyện này lắm, quả nhiên không lâu sau hắn cũng được bảo lãnh ra. Cha cho hắn một bạt tai, hắn cũng chỉ lạnh nhạt liếm khóe môi rách, cúi đầu nhận lỗi.

Sau đó biết Yên Lộ về nhà rồi hắn mới có chút do dự, hơn cả thế là muốn giải hòa khúc mắc giữa hai người, bèn tìm cơ đến gặp cậu.

Lúc trước hắn hoàn toàn cô độc trong uất ức của bản thân, chán nản sống một quãng thời gian, càng không có tâm trạng quan tâm tới chuyện trở mặt với Yên Lộ.

Trong thời gian ấy, hai người thậm chí còn không hề có một trao đổi tiếp xúc.

Mang tâm lý đi giàn hòa, lại phát hiện người anh em có kỳ phát tình. Hắn có chút mê hoặc, có chút động tâm, còn cả niềm vui nào đó khi phá vỡ mối quan hệ cũ.

Hắn tổn thương Yên Lộ rồi.

Cũng chính từ lần đó, hắn biết Yên Lộ thích hắn.

Mặc dù đôi phương luôn miệng nói hai người chỉ là quan hệ pháo hữu. Nhưng hắn biết. Yên Lộ kích động, Yên Lộ cao trào, thậm chí là khi cậu khóc kêu, ánh mắt luôn không dời hắn. Đấy mắt cậu là sự nén nhịn

và quyền luyện, làm sao hấn lại không thể phát hiện chứ.

Nhưng Chung Tông không thể đảm bảo bản thân có thể không cô phụ trái tim cậu hay không.

Hấn chơi bời từng ấy thời gian, bị vô số người hắt nước vào mặt, tạt tai, thậm chí còn gọi người tới đánh.

Hấn chưa đánh dấu Yên Lộ, cậu vẫn còn tự do. Chuyện liên quan đến Yên Lộ, hấn vô cùng thận trọng, cần bản không dám vì một phút xúc động mà kéo đối phương vào phạm vi của mình.

Mặc dù hấn rất muốn.

Nhưng không dám.

Kể sở khanh như hấn, cũng có thứ mình muốn trân trọng.

18. Chương 18

Yên Lộ chậm rãi thích ứng với cuộc sống hiện tại, và hơn hết là thời gian cậu và Chung Tông được ở bên nhau. Mặc dù hai người rất dễ vì những vấn đề nhỏ nhặt mà cấu véo nhau, nhưng thời gian thân mật lại không hề ít.

Hôm nay cậu và Trần Khanh cùng dọn dẹp đồ đạc trong tiệm. Trần Khanh từ ngày bị đánh dấu đến giờ, ngày nào cũng tỏa bong bóng màu hồng, lâm vào cơn sốt tình. Cũng không biết hai người rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Ngày trước còn tìm cậu đánh Chung Viễn, hôm nay đã yêu đến chết đi sống lại. Yên Lộ bày tỏ hoàn toàn không hiểu. Cậu cũng đã thử thăm dò, kết quả Trần Khanh đỏ mặt liếc cậu một cái, Yên Lộ suýt nữa bị đôi mắt ẩn tình ấy giật điện chết.

Anh chỉ nói: “Đợi cậu bị đánh dấu sẽ biết.”

Yên Lộ không hiểu, trước khi đánh dấu và sau khi đánh dấu có gì khác biệt. Vấn đề không phải người đánh dấu là ai ư? Cậu lẳng lặng sờ hình xăm nơi cổ, lòng thầm nói: Thời trung nhị cậu đã lấy ký hiệu của Chung Tông xăm lên chỗ này rồi.

Đóng cửa tan làm, Yên Lộ dút tay vào túi, chậm rãi cất bước về phía con phố ăn uống dưới tòa nhà. Cậu mới nhận tin hỏi Chung Tông ăn khuya không, hấn chưa đáp. đành cứ tự mua vậy. Hôm nay không hiểu sao cậu lại đói thế.

Gói một phần ốc đồng xào, một phần bún ốc, mấy xâu thịt dê và nửa cân tôm tiểu long, xách thêm vài lốc bia, Yên Lộ hăng hái vô cùng, định bụng hôm nay say bia loạn tình.

Suy cho cùng là vì tần suất làm tình của hai người thật ít, qua kỳ phát tình thì hầu như không có, khiến Yên Lộ bị ‘đói’ rồi. Mà hai đứa họ mới 18 tuổi, độ tuổi xúc động, một hai lần sao đủ ‘no’.

Yên Lộ tay xách túi ni lông, bước vào thang máy mồm ngâm điệu thuốc cho can đảm, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Cậu đẩy cửa vào nhà, vừa cởi giày vừa gọi Chung Tông qua đón mấy hộp thức ăn, nhưng gọi mãi không thấy ai đáp. Cậu kéo giày ra, vội vàng ngẩng lên, trên sofa có một người đang nghiêm chỉnh ngồi đấy.

Là cha Yên.

Yên Lộ ngây ra, Chung Tông từ trong bếp bưng một ly trà tối, nhìn biểu tình của Yên Lộ, thở dài đến gần cậu, cầm lấy túi ni lông rồi thấp giọng nói: “Chú Yên vừa tới không lâu.”

“Là cậu?”

“... Sắp khai giảng rồi, Yên Yên.”

“Có phải cậu nói hay không?!”

“...”

Yên Lộ không đợi hắn đáp, cũng hiểu được hờn hờn. Cậu xỏ chân vào đôi giày vừa cởi, muốn rời đi.

Chung Tông chặn ngang eo cản lại, “Bình tĩnh chút.”

“Mẹ kiếp buông ông ra!”

Phía sau, một giọng nói trầm thấp vang lên: “Yên Lộ, về nhà thôi.”

Là cha cậu...

Yên Lộ không thể kiềm chế được cay cay trong mũi, trong giây lát không giây giụa, nhưng cũng không muốn quay lại. Trong lòng thậm chí còn chút oán hận. Chung Tông dựa vào cái gì để giúp cậu ra quyết định?

*

Đêm nay thật dài, mà cũng thật ngắn.

Yên Lộ im lặng ngồi xuống sofa. Bữa ăn khuya trên bàn dần dần nguội lạnh.

Chung Tông tránh mặt trong thư phòng, cha Yên ngồi đối diện với cậu, thấp giọng khuyên bảo. Đại khái là ông không ép Yên Lộ phải vào học tại trường cho omega nữa, mấy năm nay ông cũng đã làm sai không ít chuyện rồi. Yên Lộ dù thế nào cũng phải về nhà, tiếp tục đi học, không thể lang thang bên ngoài được.

Yên Lộ im lặng rất lâu, cũng thấp giọng đáp: “Hôm nay cha về trước đi, để con suy nghĩ đã.”

Cha Yên vẫn muốn nói thêm, nhưng Yên Lộ đã lắc đầu, “Hôm nay muộn lắm rồi, cha về trước đi. Mai con nghĩ xong sẽ tự về.”

Hai người lại cùng im lặng giằng co hồi lâu, cha Yên cuối cùng vẫn đứng dậy rời đi.

Yên Lộ ngồi ngây ra một lúc, tựa như đang nghĩ gì đó mà cũng như không nghĩ gì, tâm tư hỗn loạn nhớ về những ký ức mấy năm qua. Lòng cậu bị giày vò đến muốn rơi lệ, nhưng cũng chỉ đành cắn răng, sống chết nuốt lệ xuống. Có những thứ không dám hy vọng, mà hy vọng rồi lại chỉ thêm thất vọng. Cậu cũng không dám khóc, khóc rồi sau này lại phải khóc thêm lần nữa, chỉ bằng cứ giống ngày trước, chôn mọi sự trong lòng, xem như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Thật khó khăn mới bình ổn được tâm trạng, cậu bước về phía thư phòng, mở cửa ra. Chung Tông đang đeo kính đọc sách, nghe thấy tiếng động bèn ngẩng lên, “Nói hết rồi?”

Yên Lộ không đáp, chỉ im lặng nhìn hắn.

Chung Tông tháo kính xuống, nhàn nhạt thở dài, mở hai tay ra, “Lại đây để tôi ôm nào.”

Yên Lộ bướng bỉnh đứng nguyên tại chỗ, vẫn cứ chăm chăm nhìn hắn. Cậu không thể lên án cái gì, cũng không thể hiểu được. Tâm ý của cậu rõ ràng là hắn biết, hắn cũng biết cậu không muốn về ngôi nhà ấy, vì sao còn đưa cha Yên tới đây.

Chung Tông đứng dậy bước về phía cậu, Yên Lộ nhú mày lùi lại, nhưng hắn đã ôm lấy cậu vào lòng. Chung Tông chôn cằm vào mái tóc cậu, ngữ khí ôn hòa nói: “Dù sao cũng phải học đại học, hơn thế nữa còn công ty của chú Yên. Nếu cậu không học gì hết thì ai đến quản lý nó?”

Yên Lộ trợn mắt, nói cứng: “Sản nghiệp của ông ta liên quan gì đến tôi, tôi chắc gì đã tiếp nhận.”

“Lại nói linh tinh rồi, dù quan hệ cha con hai người không tốt đến đâu, trong lòng chú Yên cũng biết ai mới là người nổi nghiệp.”

“Mẹ kiếp cậu có thấy mấy năm nay ông ấy đối xử với tôi thế nào không?”

“Suyt... Đừng kích động, nghe tôi nói...”

Chung Tông ôm chặt lấy cậu, tay phải không ngừng vuốt ve sống lưng Yên Lộ, đợi tâm tình đối phương bình ổn lại mới thả lỏng. Hắn nhìn thẳng vào mắt cậu, “Tôi muốn vào đại học C, cậu muốn đi với tôi không?”

“... Cái... cái gì?” Là ý gì?

Tâm trạng Yên Lộ có chút hoang mang, ánh mắt lóe lên, hồi lâu không dám đối diện với Chung Tông.

Ánh mắt hắn rất dịu dàng, bàn tay mờ ám vuốt ve gáy cậu, thậm chí giọng nói như dầu độc người ta, “Tôi sẽ vào đại học C, đi cùng không?”

Yên Lộ ghen hồi lâu, cuối cùng mới thở hắt một hơi, có chút buồn bực nhìn Chung Tông, “Cậu đã biết từ lâu rồi đúng không?”

“Đoán xem?”

Đoán cái búa.

Yên Lộ dùng sức ôm chặt lấy hắn, sống chết không buông, “Cùng nhau?”

“Ừ, cùng nhau.”

*

Yên Lộ không biết lúc này mình mang tâm tình gì, mà có lẽ tâm tình gì cũng có, sâu sắc nhất chính là không nỡ. Cậu không nỡ rời đi. Nhưng Chung Tông đã khiến cậu bị mê hoặc, cậu phải về nhà, để cùng vào đại học C với hắn.

Nếu không vào được đại học C, Chung Tông được bao nhiêu kẻ yêu thích thế, khẳng định sẽ bị vây công, sau đó bị cướp đi. Cứ nghĩ đến khung cảnh này, Yên Lộ lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cậu ôm chặt lấy Chung Tông, đến chân cũng quắp lên người hắn, dè cho đối phương đỡ khóc đỡ cười, khổ

sở chịu đựng ngủ qua một đêm.

Ngày hôm sau, lúc Chung Tông còn chưa tỉnh cậu đã thu dọn ba lô, dưới ánh đèn mờ ngắm nhìn dùng nhan đang ngủ trên giường. Đây là người cậu thích, thích đến nỗi nguyện vì hắn mà thay đổi. Gom tất cả dũng khí, cậu căng thẳng đến gần bờ môi hắn, thơm lên nhẹ nhẹ, nhẹ đến độ bờ môi của mình cũng phải run rẩy.

Cậu ngắm hắn hồi lâu, đột nhiên bật cười, cười một cách xấu xa, ngữ khí lại thật dịu dàng, “Ngốc, tôi nhất định sẽ vào đại học C, đợi tôi đấy nghe chưa.”

Sau đó cậu ngồi dậy, dứt khoát rời đi. Về đến nửa đường cậu mới gọi điện cho Thạch Anh, thằng nhãi này ra nước ngoài chơi lâu thế rồi mà vẫn chưa về, còn không gọi cho cậu một cuộc điện thoại, cứ như mất liên lạc vậy. Cậu ở nhà Chung Tông hơn một tháng, thằng khốn này cũng không thèm gửi đến một cái tin nhắn thăm hỏi.

Điện thoại tút tút hồi lâu, cuối cùng cũng có người nhắc máy, nhưng lại là một giọng nói có khẩu âm dày, lười nhác đáp: “Bonjour.”

Yên Lộ ngây cả người, cậu nhìn lại số điện thoại hiển thị mới xác định mình không gọi nhầm số. Một lần nữa áp máy lên tai, lần này người nghe đã đổi thành Thạch Anh.

Giọng Thạch Anh hơi khàn, chính là cái giọng vừa mới sướt xong. Yên Lộ bị chính suy đoán của mình thả sấm. Cậu cẩn trọng hỏi: “Thạch Anh?”

“A! Đại ca!”

“Vừa nãy là ai?”

“Hả... Không, không ai hết!”

Yên Lộ trợn mắt, cái kiểu chưa đánh đã khai này sao quen thế nhỉ, nhỏ thì là Tiểu Hoa nhà trẻ, lớn thì là nữ sinh ngoan lớp bên cạnh, có lần nào Thạch Anh yêu đương không phản ứng như vậy. Chỉ có điều sao lại thành thế này?

Người ngoại quốc? Thạch Anh trước khi nghỉ hè vẫn còn là một tiểu beta thuần khiết, tiểu beta chỉ dám xem phim đọc truyện bậy bạ chứ người mình thích đến gần đâu đã bốc khói. Yên Lộ mặc dù tò mò chuyện gì xảy ra, nhưng hiện tại cậu có chuyện quan trọng hơn cần nói.

“Thạch Anh, tôi phải về trường chăm chỉ học tập, sau này không lẩn lộn nữa.”

“Sao? Cái gì?! Đại ca, chúng ta khó khăn lắm mới...”

“Tôi cảm thấy đã đến tuổi thu tâm rồi.”

“Hả?”

Yên Lộ nghiêm trang làm buổi trò chuyện súp gà cho tâm hồn, dọa Thạch Anh đỡ hẳn cả người, sau đó cậu nói tạm biệt, gặp ở trường sau rồi cúp máy.

Thực ra họ mới chỉ lẩn lộn quanh vài con đường và mấy quán game quanh trường học, hay phát sinh xung đột với các trường khác. Yên Lộ cũng ham chơi, dần dà dùng nắm đấm đâm đâm ra một đường, thời gian dài kéo bè kéo lũ, người trong trường đều cho Yên Lộ là một beta tàn bạo.

Cảm giác được coi trọng như vậy khiến Yên Lộ mê muội, nhưng bởi vì quá kiêu ngạo cậu mới bị đánh vào bệnh viện, cũng không thấy mấy tên trước đại ca sau đại ca đến thăm.

Ngoại trừ Thạch Anh thì chỉ có Chung Tông tới vài lần, hắc nửa đêm lên tới thăm, còn tưởng cậu không biết à. Y tá tám chuyện vài câu cậu đã biết rồi. Trong đám người cậu quen, khiến y tá thành hoa si như vậy ngoại trừ Chung Tông còn ai nữa.

Chuyện đã qua, coi như Yên Lộ một thời máu nóng mê muội, cũng biết nước sâu nước cạn. Người quan tâm đến bạn sẽ đặt sự quan tâm ấy trong tim, còn đưa xoen xoét treo từ hay ý đẹp trên miệng thì vĩnh viễn bạn cũng không biết sau lớp da người của nó là gì.

19. Chương 19

Khai giảng ồn ào, Yên Lộ đi làm thủ tục rời trường.

Cái giá của tình yêu quả nhiên thật đắt, cậu chưa từng nghĩ sẽ vào đại học C, thế mà giờ lại chọn nó.

Nhớ lại hồi mới về nhà, cậu nói với cha rằng mục tiêu là đại học C. Mặc dù cha Yên im lặng, nhưng bộ dạng trợn mắt há mồm của ông đã đủ chứng minh suy nghĩ của cậu phi thực tế ra sao. Nhưng con trai mới trở về, hôm ấy Yên Lộ muốn làm gì thì cha Yên cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể chỉ tiền mời gia sư cho cậu. Về phần Yên Lộ đã phát sinh quan hệ với ai, cha Yên chỉ vòng vèo nghe ngóng, có loại kích động muốn đánh gãy chân cái thằng ấy.

Yên Lộ cũng không biết trong thời gian mình bỏ nhà ra đi, tư tưởng của cha Yên đã giác ngộ ra sao mà giờ tỏ vẻ quan tâm cậu thế, khiến cậu nổi hết gai gà. Nhưng như vậy không có nghĩa là lòng cậu không cảm thấy gì. Bộ dạng quan tâm đó dù hai hôm sau sẽ trở về như cũ, cậu cũng thỏa mãn lắm rồi.

Quay lại mục tiêu đại học C của Yên Lộ, gia sư được mời tới cho rằng... Thật đáng sợ! Yên Lộ lẩn lộn ba năm học, trong bụng chỉ có nửa thùng nước, còn đại học C nói thế nào cũng là đại học trọng điểm, hy vọng

đỗ không cao.

Gia sư đề nghị Yên Lộ đăng ký làm một học viên thể thao, sau đó đi đường vòng cứu quốc, điểm văn hóa thấp còn điểm năng khiếu cao, như vậy mới có thể thông qua, đỗ được vào đại học C.

Chính vì thế, Yên Lộ nhanh chóng đóng gói đến trụ sở huấn luyện, luyện tập trong nửa năm để chuẩn bị thi thố.

Cha Yên 101% không đồng ý. Con trai ông là một omega, đã không có nửa điểm dịu dàng như omega bình thường thì thôi, giờ còn phải vào trụ sở huấn luyện với một đám alpha, quá nguy hiểm! Ấy là chưa nói đến chuyện huấn luyện xong trông nó sẽ càng đồ vật, như thế thì còn ai dám lấy con ông?

Yên Lộ nghe vậy trợn mắt, kiềm lòng không dặng nói: “Bây giờ cha mới biết con là omega? Từ bé đến lớn sao không thấy cha dạy dỗ hay quan tâm con một tí. Hôm nay con phải luyện tập, phải vào được đại học C. Cha có cho con đi hay không thì bảo.”

Nhìn Yên Lộ hai chân vắt chéo, mày nhướng cao, bộ dạng đánh đá, nếu ông không đồng ý thì cậu chàng hẳn sẽ abc xyz mè neho giày vò đến cùng. Cha Yên bất đắc dĩ thở dài, đành gật đầu với gia sư.

Buổi tối gọi điện cho Chung Tông, Yên Lộ tai kẹp điện thoại tay tra cứu trên máy tính những chuyện cần chú ý.

Chung Tông nghe thấy chuyện cậu muốn làm học viên thể dục, hồi lâu không lên tiếng, đầu dây bên kia không ngừng truyền đến tiếng gõ bàn phím.

“Khoan khoan... Học viên thể dục?”

“Ừ.”

“Học viên thể dục nghĩa là nửa năm cậu sẽ phải ở chung với một đám alpha và beta?”

“Ừ.”

“...”

“Làm sao, đây là lối tắt để vào được đại học C, tôi có giống cậu đâu, học sinh top 10.”

“Không đi được không?”

“Không được!” Yên Lộ thậm chí còn hả hê đáp.

“ ... ”

Đầu dây bên kia lại im lặng hồi lâu, sau đó mới buồn bực nói: “Tôi hối hận rồi...”

“Hối hận cái gì? Hối hận muốn tôi vào đại học C cùng cậu hả?”

“Tôi hối hận là ngày xưa sao không bắt cậu học hành nghiêm chỉnh!” Chung Tông như nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

Yên Lộ nhin cười đến đau cả bụng, cố gắng không để tiếng cười vang sang bên kia, rất nghiêm túc hỏi: “Thế nào, không nguyện ý để tôi đi?”

“Không nguyện ý!”

“Phản đối vô hiệu!”

“ ... ”

“Khai giảng một cái là tôi phải đến trụ sở rồi.”

“ ... ”

“Lúc tôi nghỉ cậu có thể tới thăm. Cũng không xa, chính là sân huấn luyện phía nam thành phố.”

“ ... Bao giờ cậu nghỉ?”

“Cậu phải chú ý điện thoại á, tôi sẽ báo cậu.”

“Ồ.”

“Không tình nguyện?”

“Không có.”

“Tự quản lý cho tốt, trước khi vào đại học C nhớ thủ thân như ngọc, mặc dù cậu vẫn chưa phải là người

của ông, nhưng sớm muộn gì thì cũng phải!”

Chung Tông không đáp, hồi lâu mới bật cười, giọng điệu thật gợi cảm: “Tôi đợi cậu.”

*

Yên Lộ cầm thẻ của cha Yên đi bệnh viện. Vốn dĩ bà già cũng muốn theo, nhưng cái cảm giác ấy thật đáng sợ, cậu đã quen một mình làm mọi chuyện rồi, giờ có thêm một người lại cảm thấy mất tự nhiên.

Cũng may bà già chỉ thay đổi thái độ, chứ bản chất xa cách vẫn không khác trước mấy. Hay nói chính xác hơn là hơn mười mấy năm không muốn gần gũi với Yên Lộ, hiện tại lập tức thân thân thiết thiết là chuyện không thể.

Cha Yên để Yên Lộ đi bệnh viện chính quy lấy thuốc ức chế có hiệu quả tốt hơn một chút, bằng không đang trên sân huấn luyện cậu đột nhiên phát tình thì lại thành trò cười cho thiên hạ.

Yên Lộ không dám để bác sĩ lấy thuốc tiêm, vì dù sao khi đi thi, nếu có người nhìn thấy tay có dấu tiêm sẽ lập tức nghi ngờ cậu sử dụng thuốc kích thích, đồng thời yêu cầu kiểm tra sức khỏe.

Mặc dù từ trước tới giờ không có quy định cấm omega làm vận động viên, nhưng trong ngành thể thao, omega vẫn chiếm số ít. Tránh phiền phức thì vẫn không nên để người khác phát hiện là omega sẽ tốt hơn.

Cầm một bao thuốc bột, thuốc pha thuốc viên thuốc gì cần đều có. Yên Lộ sắp xếp hành lý ổn thỏa rồi lên xe xuất phát. Trên đường cậu nhắn cho Chung Tông một cái tin, giờ này chắc hẳn đang đi học, cậu cũng không mong sẽ nhận được hồi đáp.

Nhét tai nghe lên định ngủ một chút, nhưng điện thoại rất nhanh rung lên. Âm nhạc trong tai dừng lại, Yên Lộ mở mắt ra nhìn di động, không ngờ lại là cuộc gọi từ Chung Tông. Cậu hơi ngạc nhiên nghe máy, “Cậu không đi học hả?”

“Mới xin nghỉ với giáo viên rồi.”

“Học sinh ngoan, thế mà cúp tiết.”

“Ừ.”

Giọng nói mang chút âm mũi và tiếng khụt khịt từ đầu dây bên kia điện thoại vang lên, tựa như chuyện bỏ học này chẳng là gì. Yên Lộ chọc ghẹo hẳn, rất muốn chui qua điện thoại ôm cổ người ta thơm thơm mấy cái.

Cậu cười ngốc một hồi mới hỏi: “Cậu xin nghỉ bao lâu?”

“Một tiết, sao?”

“Vừa bằng thời gian từ nhà tôi đến sân huấn luyện.”

“Không phải vừa hay à.”

Yên Lộ ngây ra, có chút khó tin, “Cậu cúp tiết chỉ để nói chuyện điện thoại với tôi?”

“Chứ còn sao nữa?”

“Có tùy hứng quá không đấy, học sinh ngoan?”

“Cậu không vui?”

“He he, vui muốn chết.”

Một đường tán gẫu với nhau, đến nơi rồi Yên Lộ bịn rịn mãi mới cúp máy, xốc lại ba lô, nhìn cánh cổng lớn của căn cứ huấn luyện, cậu thầm cổ vũ bản thân rồi bước vào.

Yên Lộ chọn wushu[1]. Thực tế cậu cũng muốn thông qua các hạng mục huấn luyện để bản thân cường tráng hơn, mục tiêu cuối cùng chính là một âm mưu xấu xa: đề ngược lại Chung Tông. Cho tên thối tha ấy biết thích mà còn giả bộ là thể nào, chọc ghẹo tâm tư ngứa ngáy là ra sao.

[1] wushu – 武术: môn thể thao võ thuật hiện đại của Trung Quốc với chương trình luyện tập là tổng hợp các bài quyền của các môn võ cổ truyền nổi tiếng như Nga Mi, Thiếu Lâm, Võ Đang, vân vân...

Yên Lộ xin một phòng đơn trong ký túc, quăng đồ sang hai bên, nằm phịch lên giường, nhắm mắt ngủ.

Khổ sở còn ở phía sau kia, trước hết phải nghỉ ngơi cái đã!

Thời gian chuyên tâm tập luyện qua thật nhanh, Yên Lộ bẩm sinh có năng khiếu, thành tích đương nhiên rất tốt.

Một tháng trôi qua, cuối cùng cậu cũng có được một kỳ nghỉ ba ngày. Yên Lộ mệt như chó về đến ký túc. Dù rằng thành tích tốt nhưng cường độ huấn luyện cũng rất mạnh, chung quy cũng mong thành tài, Yên Lộ không phản kháng, bắt tập luyện bao nhiêu thì cậu tập luyện bấy nhiêu.

Tứ chi vô lực bò về phóng, màn hình điện thoại vẫn luôn nhấp nháy.

Lúc câu tập luyện sẽ không mang điện thoại. Yên Lộ cầm máy lên xem cuộc gọi nhờ.

Là Chung Tông.

Uể oải ngồi dậy, cậu gọi lại cho hắn: “Sao thế?”

Tiếng động ở đầu dây bên kia rất to, tiếng người rồi còn cả tiếng còi xe, ồn ào khiến Yên Lộ không nghe rõ Chung Tông nói gì. Cậu bịt một bên tai, hỏi to: “Sao thế?”

“Không phải cậu bảo mai được nghỉ ư?”

“Đúng rồi?”

“Tôi đang ở bên xe, Yên Yên, qua đón tôi không?”

Yên Lộ đỡ đầu cúp máy, lát sau mới mắng “Đệt”.

Cậu nhảy dựng lên vài vòng quanh phòng, đang mồ hôi mồ kê hăm thế này, đón cái rầm! Kéo kéo áo, cậu đột nhiên kêu lên rồi như chui cả người vào tủ quần áo, lật tung hết cả, lôi ra một cái quần lót chữ T.

Ngón tay quay quay cái quần, Yên Lộ cười xấu xa, “Dâng lên tận cửa thế này, tối nay xem ông ép khô mi thế nào!”

20. Chương 20

Yên Lộ hơi mất tự nhiên bước ra ngoài, cái dây nhỏ cà vào khe thịt mềm giữa hai cánh hông, lúc đi lại làm cậu kích thích vô cùng, phía trước còn bó rất chặt, làm Yên Lộ phải chau mày nheo mắt, trông hung dữ ghê lắm.

Từ xa Yên Lộ đã trông thấy Chung Tông, hắn mặc bộ đồ bóng chày màu trắng đơn giản, đeo ba lô nhỏ, tựa vào cột đèn. Ngón tay trắng nõn đang gõ gõ trên màn hình điện thoại, bên môi vẫn còn nụ cười chưa tắt. Không ít người qua người lại trên đường đều lén nhìn hắn, Yên Lộ trông mà khó chịu.

Điện thoại của cậu rung lên, không cần xem cũng biết Chung Tông gửi tin nhắn tới. Yên Lộ đắc ý nghĩ, người khác chỉ có thể rình trộm, cậu thì quang minh chính đại đẩy ngã hắn nha.

Cười hên hếch ngây ngô đi đến trước mặt Chung Tông, cậu giơ tay vòng qua cổ Chung Tông, kéo đầu hắn xuống mà xoa xoa, “Tự giác nhé? Biết đường tới sớm thăm tôi?”

“Cậu lải nhải cả nửa tháng trời, tôi dám không tới chắc.”

“Mẹ kiếp tôi ép cậu hả?”

“Sao mặt lại đỏ thế?”

Bất động thanh sắc mà đổi chủ đề, Chung Tông nhân lúc khoảng cách gần mà chạm lên gương mặt và vành tai Yên Lộ. Sự nhẹ nhàng của hắn khiến gương mặt vốn hơi ửng hồng của cậu lập tức nóng muốn bốc hơi. Cậu rụt cổ tránh né bàn tay hắn, nổi giận, “Nơi công cộng đừng có động tay động chân.”

Chung Tông lại càng cố ý, chạm vào eo cậu, “Để tôi xem xem một tháng trời tập luyện thế nào nào, rắn rỏi hơn không.”

“Ui da, dột, đừng có chạm vào eo ông, ha ha ha...”

Đùa giỡn vui vẻ, lóa mù FA. Yên Lộ rất tự giác chạy lên trước, vươn một tay về phía Chung Tông, muốn hắn nắm lấy.

Việc chủ động đều được cậu làm trước rồi, cảm giác này thế mà lại thật kỳ quái. Chung Tông thấy hôm nay Yên Lộ hơi bất thường, xem ra là có niềm vui bất ngờ đây, hắn im lặng cười thầm.

Đến một nhà nghỉ gần trụ sở huấn luyện, Yên Lộ đặt một phòng.

Lễ tân nhìn một cái, hai alpha à, bèn hỏi muốn giường đôi hay giường đơn. Yên Lộ tay chống trên quầy, ánh mắt ái muội mà có chút ngả ngớn nhìn cô em lễ tân, “Cùng nói xem?”

Cô gái lập tức mặt đỏ hồng gật đầu. Mặc dù bình thường trông Yên Lộ rất dữ tợn, nhưng thực tế ngũ quan của cậu không tệ lắm. Một cái liếc mắt rất chết người đó khiến cô nàng lễ tân tận lúc đưa thẻ phòng cho hai người vẫn còn nóng bừng cả mặt.

Yên Lộ cầm thẻ phòng bước về phía thang máy. Cánh cửa thang máy vừa khép lại cậu đã bị Chung Tông dồn vào góc, hông bị bóp một cái rõ mạnh. Gương mặt hắn sát gần, giọng nói không hồn không giận khàn khàn rót vào tai cậu, “Nãy phóng điện cái gì với lễ tân?”

“Dột, trong này mẹ kiếp có camera đấy, tử tế chút coi!”

Miệng thì nói vậy nhưng Yên Lộ cũng chẳng đẩy hắn ra, mặc kệ Chung Tông vừa xoa vừa bóp cái hông.

Hắn còn rất ám chỉ mà chột chột cái khe của cậu.

Yên Lộ hôm nay bên trong mặc quần lót chữ T, bên ngoài mặc quần bò rộng, vốn dĩ đã bị ma sát đến phát mệt suốt một đường, da thịt nơi ấy mãi cảm nóng đỏ cả lên. Bị xoa như vậy, bóp như vậy, Yên Lộ hứng đến thất cả bụng, chân mềm nhũn. Cậu nhin không nổi ôm lấy cổ Chung Tông, áp vào tai hắn mà gọi tình, rên rĩ ngắt ngứ, ngọt ngào quỵến rũ, hết như tiếng ư a trên giường, lẳng lơ muốn được ấy ấy ấy.

Chung Tông chợt dừng lại, khê thở hổn hển, hắn ôm chặt lấy eo cậu, hôn lên má cậu, “Hôm nay sao đậm thế, trước chẳng phải vừa cư nự vừa ngượng ngùng?”

Yên Lộ cười, liếm liếm môi hắn, “Không thích hả?”

Ánh mắt Chung Tông trầm xuống, tăng thêm lực tay, “Thích.”

*

Cửa phòng vừa đóng lại, Yên Lộ đã đẩy Chung Tông vào phòng tắm trước, dù rằng vừa mới bị hôn đến chân tay run rẩy, hạ thân cương cứng nhưng cậu vẫn cứ kiên trì đẩy hắn đi tắm.

Chung Tông nghe lời, để một mình Yên Lộ ở ngoài.

Cậu cấp tốc lột sạch quần áo, vắn eo nhìn thẩm trạng của cái mông. Quả nhiên đỏ hết lên rồi, cũng không biết là bị bóp thành vậy hay là bị cọ xát thành thế.

Quần lót chữ T cà vào rất khó chịu, Yên Lộ tiện tay kéo kéo nó, cũng chẳng có xú tác dụng giảm bớt nào. Cậu lạc quan nghĩ, đằng nào lát cũng cởi ra.

Sau đó Yên Lộ nằm xuống giường, tập dượt đủ tư thế, hy vọng trước khi Chung Tông đi ra có thể tìm được dáng vẻ gợi cảm nhất. Thế nhưng nằm thế nào cậu cũng cảm thấy bản thân rất chọc cười. Ngộ nhờ lúc Chung Tông ra, nhìn thấy cậu như vậy rồi cười đến mềm nhũn... Thế thì thật mất mặt, vô cùng mất mặt!

Thôi, cứ đơn giản đắp chăn lên, cuộn thành cái nem đi. Hai má cậu ửng hồng, mắt sáng lấp lánh nhìn bóng dáng sau lớp kính mờ của phòng tắm.

Chung Tông bước ra, người còn tỏa hơi nước, cuốn một cái khăn quanh hông, tóc vẫn còn ướt. Nước nhỏ giọt chảy xuống. Hai mắt Yên Lộ chăm chăm vào hắn, tay vuốt vuốt cái gối, “Mau, lên giường hầu hạ bổn đại gia.”

Chung Tông nhéo cái mũi cậu, cười mắng: “Trẻ trâu còn bày đặt đại gia.”

Yên Lộ ồm ồm đáp: “Thế thì là hầu hạ chồng đây vậy.”

Chung Tông kéo chăn của cậu, thò tay vào. Ngón tay chạm lên ngực, dùng lực kẹp lấy đầu vú. Tin tức tổ alpha thật say lòng người từ từ tản ra, Yên Lộ bị hấn bóp ngực ngồi thẳng dậy mà hôn nhau.

Đầu lưỡi mềm mại đụng chạm quần quýt, môi dưới bị mút đỏ, âm thanh ướt át vang khê. Chung Tông vươn tay ôm hông cậu, muốn ôm người lên, nhưng bàn tay lại sờ thấy một mảng mịn màng. Hấn thở dốc, chóp mũi toàn là hương thơm ngọt ngào của Yên Lộ, nhìn xuống dưới.

Dưới đường eo pháp phồng là cặp mông cong mẩy, bị đường vải mảnh hình chữ Y lọt vào cái khe. Trên mông còn vết đỏ, trông đến tội. Đôi tay hấn chạm lên đó, bóp một cái, rất nhanh, dẫu tay hồng đã để lại vết tích rồi từ từ biến mất, tựa như muốn ép chất S trong hấn ra. Chung Tông há miệng cắn lên vai Yên Lộ, không ngừng bóp bóp nắn nắn đùa nghịch cặp mông kia.

Cách vuốt ve sắc tình hạ lưu như vậy khiến Yên Lộ rên ư ử không ngừng, cậu nắm chặt lấy vai hấn rồi đè người xuống. Nhảy lên thân Chung Tông, Yên Lộ dùng ngón trỏ móc cái dây quần trong khe mông nơi nó ra, “pạch” một tiếng dây về chỗ cũ, thanh âm rất chống đối.

Chung Tông hơi thở gấp, đôi mắt khao khát mà đầy mê hoặc, con ngươi sâu thẳm ướt át. Yên Lộ ngồi trên người hấn ngấm đến chăm chú. Cậu bị ánh mắt ấy nhìn đến khô nóng cả người, tim đập như sấm, chút ngại ngùng từ từ chảy từ trong ra. Trán cậu lấm tấm mồ hôi, sắp nhịn không nổi rồi.

Hít sâu một hơi, Yên Lộ cúi xuống liếm lên môi dưới của Chung Tông, tư thế này khiến cặp mông hoàn toàn mở ra. Cậu uốn éo cơ thể, để đầu vú đã cương cứng cọ sát với lồng ngực của hấn, bàn tay vuốt mề hôi cầm lấy cổ tay Chung Tông, kéo hấn chạm lên mông mình.

Mút mút liếm liếm môi dưới của đối phương, cậu như mèo con không dám dùng lực, chỉ nhẹ nhàng đặt đầu lưỡi giữa môi răng của hấn, lúng búng nói: “Sờ tôi đi, sờ tôi đi.”

Kèm theo đó là tiếng rên rỉ ư hử, Yên Lộ chọc chọc hạ thân đã cương vào bụng Chung Tông, cọ cọ chút một chút một, hết như luật động của chuyện ấy.

Cơ thể cậu thực sự mềm nhũn rồi, xung quanh toàn là tin tức tổ của Chung Tông, cả người đã là một vùng xuân thủy, mặc người cần thì đến lấy.

21. Chương 21

Chung Tông xoa xoa cặp mông tròn mẩy, ngón tay thăm dò vào bên trong, quả nhiên đã ướt mềm. Hấn có ý kéo dây vải quần khiến phía trước ôm chặt lấy tinh khí đã cương của Yên Lộ, tạo sức ép lên đó.

Cậu rên rĩ, tay sờ soạng trên người Chung Tông, mông cong về phía sau, áp vào bàn tay hắn, tiểu huyết cần cần, chậm chạp nhả nước. Cả người lảng lơ vô cùng, cũng không biết có phải vì dùng thuốc ức chế nhiều quá khiến cậu nghẹn rõ lâu hay không, Yên Lộ cọ sát lên cơ thể Chung Tông mà cảm thấy mình sắp bắn tới nơi. Từ cổ cho đến hai đầu vú đều đỏ thành mảng, cậu ưỡn ngực, nhét núm vú vào miệng hắn, ánh mắt say đắm, tràn đầy sắc dục.

Chung Tông cũng thuận theo cơn sóng tình của Yên Lộ, ngậm lấy đầu vú của cậu, dùng môi mân mê chúng đứng lên, lại lấy đầu lưỡi ấn lại núm vú sắp bùng nổ ấy.

Yên Lộ ư ư a a kêu, một tay nắm lấy bàn tay trống không của Chung Tông đặt lên ngực phải của cậu, ưỡn người ra để lòng bàn tay ram ráp của đối phương vừa xoa vừa nắn. Đùi trong cạp lên háng hắn, tay kia trêu ghẹo vành tai, chiếc cổ rồi chạy đến bụng dưới của Chung Tông, cậu xoa nhẹ lên tinh khí đối phương. Đùa nghịch một hồi, đáy mắt Chung Tông cũng chỉ sáng lên ý cười, nhìn cậu chủ động mà nằm im ở đó, thấy cậu kích động mới an ủi một chút, còn lại thì chẳng làm gì.

Chiếc quần lót chữ T ẩm ướt từ trước ra sau. Bị bức rồi đấy, Yên Lộ ngồi dậy định tiến hành thực hiện kế hoạch ép khô lúc đầu. Cậu vươn tay muốn kéo quần lót xuống, ai ngờ Chung Tông lại ngăn cản. Đôi mắt hàm chứa đầy dục vọng chăm chăm nhìn vào vùng hạ thân của cậu, hắn thẳng lưng dậy đối một tư thế, khiến tinh khí đã sẵn sàng kia cạ vào khe mông.

Giọng hắn khàn đi, nói với Yên Lộ: “Đừng cởi, cứ thế bắn đi.”

Gương mặt Yên Lộ đỏ phừng, chuyện này không giống tưởng tượng của cậu nha. Chung Tông thấy quần lót chữ T phải hóa sói rồi bổ nhào tới đè cậu thành tiểu my oa[2] chứ. Kết quả đến quần cũng không cho cởi, bắt cậu chơi cái trò đáng thẹn này xong còn chưa chịu vào việc, quá đáng ghê lắm.

[2] tiểu my oa – : thực ra mình cũng chưa biết nó là cái gì đâu =)) Hỏi anh Baidu thì thấy bầu từ này xuất hiện trong fanfic Harry Potter rồi fic Thích Cố, ý chỉ người được vạn nam nhân mê:v Có bọn còn bầu cứ kêu cái từ này là đám con trai cười đau thắt bụng mà tui vẫn chưa thấy nó buồn cười chỗ nào...

Giờ Yên Lộ dừng lại, đến lượt Chung Tông chủ động. Hắn ngồi dậy, ôm chặt eo cậu, dùng lực bắt đầu đi vào, ma sát qua lại rồi nhẹ nhàng tách mở hai bờ mông. Tiếng đục chạm lách nhách vang lên, dịch thể không ngừng chảy ra từ hậu huyết, tình sắc hòa quyện. Phía trước thô to từng chút một cạ qua huyết khẩu, mang theo lửa nóng đến tê dại.

Yên Lộ nắm lấy vai Chung Tông, hạ thân mềm nhũn. Cậu thở hổn hển, dứt quãng cầu xin: “Tiến vào đi... Tiến... Tiến vào.”

“Tự kéo quần ra.” Ngữ khí mệnh lệnh.

Yên Lộ bất đắc dĩ cắn răng, thò tay ra phía sau, kéo cái khe quần đã ướt đến độ vắt được ra nước. Chung Tông nâng mông cậu lên, tinh khí tìm tòi vị trí, rồi hung ác đâm vào.

“A! Đệt! Nhẹ chút.”

“Nhẹ không nổi.”

Chung Tông nín thở, hông thúc nhanh về phía trước, đẩy Yên Lộ loạn choạng. Huyệt khẩu nóng ẩm bao lấy hân, quần thít lấy hân, cắn chặt không buông.

Nơi sâu thẳm hân thúc tới còn tiết ra nước ẩm, không ngừng tưới lên quy đầu. Hân nâng Yên Lộ lên rồi bản thân nặng nề đè mạnh xuống. Một lối vào bên cạnh khe khẽ hé mở, bình thường cũng chỉ cọ nhẹ qua đó mà thôi, ai ngờ thế nào quy đầu lại vào được xoang sinh sản!

Yên Lộ nhất thời kêu toáng lên, cơn đau nơi đó khiến trước mắt cậu tối sầm! Đau muốn cắn người!

Chung Tông lập tức không dám động dấy.

Bình thường cùng lắm hân chỉ nghịch nghịch bên ngoài xoang sinh sản mà thôi, không ngờ Yên Lộ hôm nay động tình, ngay cả xoang sinh sản cũng hé mở, dùng lực một cái lại vào được chứ. Làm cậu đau đến hết cứng nổi.

Yên Lộ nằm im, cả gương mặt nhúm lại.

Chung Tông ôm lấy hông cậu, cẩn trọng rút ra rồi ôm hông Yên Lộ xoay người lên, hôn lên đôi má đỏ hồng, “Đau lắm à?”

“Cậu thử xem?”

Hân đẩy đẩy hạ thân, hai chân thế mà mở ra, đùi non trắng mịn ôm lấy eo Yên Lộ, cười đầy yêu nghiệt: “Nếu cậu muốn.”

Yên Lộ cắn tức nhìn hân, “Tôi đau đến mềm rồi, còn nói cái lông.”

Nhìn bộ dạng đau khổ vô cùng còn kèm theo vẻ tiếc nuối bỏ lỡ cơ hội của cậu, Chung Tông cười đến run người, rồi lại cương chiều mà hôn lên má, lên vành tai Yên Lộ. Đôi tay hân phủ lên cặp hông tròn mẩy, nhẹ nhàng xoa bóp, giảm bớt cơn đau còn hơn cả phá thân cho cậu. Sao hân nỡ để cậu chịu đau như thế chứ, cọ qua xoang sinh sản chỉ là chút tình thú mà thôi. Trước khi đánh dấu, hân không thể mất trí như vậy được.

Xoa bóp cho đến khi cặp hông không còn căng cứng nữa, hân nhẹ nhàng tách hai phần thịt mềm, khe giữa còn ướt át, vang lên tiếng nước khẽ.

Ngón tay hân dò tới huyệt khẩu vẫn chưa hoàn toàn khép lại kia, xoa xoa, “Còn làm không?”

“Thừa lời, ông vẫn chưa bắn đâu!”

“Cậu mềm rồi.”

“Còn cứng được!”

“ ... ”

Chung Tông cầm nín một hồi mới thở dài, “Tôi không chạy đi đâu hết, đừng lo.”

Yên Lộ hiểu ý hần, mắt cay cay nhưng không muốn nói thêm, đành miễn cưỡng chuyển đề tài, cười bảo: “Đúng thế, ba ngày cơ mà, từ từ cũng được.”

Chung Tông không đáp, nâng hông lên rồi chậm chậm xâm nhập.

Ướt át và mềm mại bao bọc tinh khí đã đổ bóng lên của hần, chậm rãi đi vào rồi rút ra đều dính nước. Chung Tông ôm lấy eo Yên Lộ dịu dàng, vuốt ve phía trước của cậu.

Tinh khí nằm giữa hai cơ thể dần dần cương lên, hai bờ ngực kề sát lên nhau. Chung Tông cắn mút cần cổ Yên Lộ rồi ngồi dậy, đầu gối hơi cong, từ dưới thúc lên.

Cặp mông rung lên đầy lảng lơ, sống lưng đổ mồ hôi vì giấy giữa, đôi mắt say vì dục vọng, tóc ướt sũng, Yên Lộ vươn dài cần cổ về phía sau nhưng hông lại nhào tới phía trước. Kích động đến không thể kiềm chế. Cậu vươn một tay chạm lên bụng, nó đang gỗ lên. Tiếng bành bịch khi mông và đùi va chạm, khiến dương vật đi vào sâu hơn, thúc vào mạnh hơn.

Mặc dù nằm trên hay dưới đều thú vị, nhưng Chung Tông vẫn thích đoạt quyền chủ động. Hần nắm lấy cổ tay Yên Lộ, lật đè cậu trên giường, động xuống cặp mông vô cùng co giãn bên dưới, cắn rút vừa nhanh vừa ác. Không hoa mỹ, chỉ đơn giản dồn sức ra vào. Hần cắn lấy đầu vú cậu, xoa nắn cặp mông kia, cứ vậy mà làm cho Yên Lộ bắn.

Cặp mông run rẩy thít chặt, không ngừng bị hai túi tinh va chạm. Yên Lộ cong chân quăn chặt lấy hần, tay thì siết ga giường như muốn xé rách nó. Phía trước đổ lên xuất nước, bụng dưới bị chơi đến bủn rủn, hạ thân sắp biến thành không phải của mình nữa rồi, khoái cảm trào dâng, mỗi một tác da đều run lên, hơi thở nóng bừng, tin tức tổ alpha đặc hơn sắp sửa bao trùm lấy Yên Lộ.

Khí tức tựa như vô hình rót vào thân thể, khiến cậu từ trong ra ngoài đều biến thành của Chung Tông, chỉ của riêng hần mà thôi.

Yên Lộ mở to đôi mắt, kéo Chung Tông xuống, vươn cổ về phía tuyến thể gần mình nhất, cắn đến rách da hần. Mùi tanh mặn đồng thời bay tới, nhuộm lẫn cả hương tin tức tổ của cậu. Không có gì rót vào, chỉ có

thể mờ nhạt nằm ở bên ngoài vết thương.

Đôi mắt ướt át nhìn dấu vết ấy, cố chấp, thâm tình.

Cậu đã đánh dấu Chung Tông.

Yên Lộ nhắm mắt lại, bắn ra. Đây là lần lên đỉnh tuyệt vời nhất, cũng là mãn ý nhất.

Cậu đã “đánh dấu” Chung Tông, dùng cách của chính cậu, “đánh dấu” hần.

22. Chương 22

Nghỉ ba ngày, hai đứa thác loạn trên giường, dùng hết một tá “áo mưa”, mùi gì cũng có.

Lúc rời khỏi nhà nghỉ, Yên Lộ mặt còn ửng hồng, eo nhức chân mềm, còn phải chống lại đường nhìn ám muội của cô nàng lễ tân.

Yên Lộ muốn quay về trường nhưng Chung Tông không đồng ý. Cả cơ thể đều tỏa ra mùi tình dục, mặt mũi bộ dạng thỏa mãn thế này thì ai chẳng biết cậu nghỉ ngơi thế nào. Hơn nữa, Yên Lộ đã mấy hôm rồi chưa uống thuốc ức chế. Phương án tốt nhất chính là tới bệnh viện tiêm một mũi.

Yên Lộ nhìn đồng hồ, thời gian Chung Tông phải lên xe không còn nhiều nữa, cậu bảo hần về trước, nhưng hần lại lắc đầu.

“Tôi đưa cậu đi tiêm.”

“Cậu sắp lỡ xe rồi đấy, mau về đi.”

“Không được, cậu lơ ngơ lơ ngơ như thế nhờ lạc thì sao?”

“Tôi đâu có đàn vậy!”

Chung Tông vẫn không đổi ý, nắm chặt lấy cánh tay cậu, không chịu buông ra. Hết cách, Yên Lộ đành mặc kệ hần.

Lúc sang đường hần nắm tay cậu thật chặt, còn lúc đi trên vỉa hè thì hần mặt không đổi sắc bắt cậu đi bên trong. Không cần nghĩ cũng biết hành động cẩn trọng một cách vô ý thức như vậy là bởi lần Yên Lộ

cứu người bị rách tay đã dọa hấn. Mặc dù Chung Tông không nói, ngày ấy Yên Lộ cũng chưa nghĩ ra ngay. Nhưng vào viện rồi cả buổi tối hôm ấy hấn vì một câu của cậu mà trở mặt, tâm tình thất thương như thế, Yên Lộ đã hiểu vì sao.

Mẹ Chung Tông ra đi bởi tai nạn giao thông.

Từ ngày đó đến nay, tâm trạng của Chung Tông mới bất thường, đã mâu thuẫn lại còn lo lắng ngoảnh, không giống ngày xưa, mặc dù thân thể quần quýt nhưng không thể cảm nhận được trái tim hấn.

Cũng không biết vụ tai nạn là tốt hay xấu, Chung Tông đối với cậu rốt cuộc là thích hay không. Có lẽ đã chạm tới vết thương lòng, sợ bị mất đi mới phải cẩn thận hết mức. Hoặc cũng có thể đó chỉ là tác dụng nhất định của tâm lý chuyển dịch. Bất kể là cái nào thì đối với cậu mà nói, đều không phải chuyện tốt.

Ý tứ của bộ phim [Không thể chạm vào] kia, cậu hiểu. Hấn muốn cậu cách hấn xa ra một chút, bởi chính Chung Tông cũng biết bản thân là một cái hố sâu, nhảy xuống sẽ chết, không bằng cứ nắm chắc hiện tại tốt đẹp.

Yên Lộ chỉ giả vờ không hiểu, cố ý giả ngốc mà thôi. Chuyện liên quan đến Chung Tông, cậu không ngu.

*

Tại bệnh viện tiêm thuốc xong, bên cạnh cậu là một đoàn omega.

Omega là thiểu số, nơi có thể nhìn thấy nhiều omega nhất thì chỉ có bệnh viện, mặc dù đại đa số omega không yếu ớt lắm, nhưng chưa bị đánh dấu thì nhất định phải được bảo hộ, là khách quen của bệnh viện.

Tiêm và uống thuốc để điều chỉnh tin tức tố, mỗi một omega đều phải định kỳ đến bệnh viện kiểm tra.

Thế nhưng như Yên Lộ, công khai mang theo một alpha mạnh mẽ, tỏa ra khí tức chà đạp mọi người vào viện thì không mấy ai. Quả thật khiến người khác ngại ngùng.

Yên Lộ ngồi đợi lấy thuốc, không bao lâu bên cạnh, một nam sinh là omega có hương tin tức tố mùi chanh lại gần cậu, đôi mắt tròn đầy hiếu kỳ, “Alpha nhà anh đưa anh tới ạ?”

Yên Lộ hơi căng thẳng, im lặng gật đầu. Có lẽ biết mọi người đều là omega, Chanh Nhỏ cũng không quá sợ sệt, tiếp tục lại gần nói: “Tốt quá, anh đã sớm tìm được một alpha cho riêng mình thế rồi.”

“Em cũng muốn tìm một người cho mình, nhưng người nhà đều sợ ra ngoài sẽ phát sinh ra chuyện đáng sợ.”

“Thực ra tiêm thuốc ức chế là ổn mà.”

“Anh giỏi thật đấy, lần đầu tiên em thấy một omega ngẫu như anh.”

“Nếu không phải ngữi thấy tin tức tố của anh, em còn không phát hiện ra anh là omega cơ!”

“Alpha nhà anh nhất định rất giỏi!”

“Phải hạnh phúc đấy.”

Chanh Nhỏ là một bà tám đích thực, nhưng âm thanh nói chuyện không khó nghe, êm êm ái ái đưa chuyện, nghe lâu còn thấy dễ thương.

Yên Lộ nghe Chanh Nhỏ nói chuyện mà mặt hồng cả lên, nhìn cậu chàng một cái rồi ho khan, “Đừng có giống anh, như cậu mới tốt, rất... rất đáng yêu.”

Chanh Nhỏ nghe vậy ngẩn người, mặt lập tức cũng đỏ hồng, “Vậy ạ! Cảm... cảm ơn.”

Chung Tông vừa cầm biên lai quay lại, đập ngay vào mắt là biểu cảm bị chọc đến điểm moe của Yên Lộ.

Im ỉm trợn mắt.

Luôn lo omega của mình sẽ bị omega khác bắt cóc, chắc chỉ có mình hấn thôi.

Chung Tông lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Yên Lộ và Chanh Nhỏ, không tham gia vào cuộc tán gẫu của hai người, chỉ đưa nước cho cả hai mà thôi. Đưa xong hấn lại nhìn đồng hồ, xem số thứ tự đợi đến lượt Yên Lộ.

Hành động tri kỷ như vậy khiến Chanh Nhỏ hâm mộ không ngớt, cậu chàng ghé sát vào tai Yên Lộ nói thầm: “Alpha nhà anh tốt quá, thật chu đáo, còn ngẫu nữa.”

Yên Lộ liếc liếc nhìn, cũng nhỏ giọng đáp: “Ừ, vợ anh đấy, lại chẳng ngẫu!”

Chanh Nhỏ mở to mắt, hiển nhiên không hiểu ý Yên Lộ. Cậu cười khúc khích, ngón cái chỉ chỉ Chung Tông, “Cậu xem cổ hấn đi.”

Chanh Nhỏ len lén ngẩng lên nhìn, nhìn xong mắt lấp lánh, “Trời ơi, giỏi thế, nhưng làm thế nào vậy, omega có chức năng này từ lúc nào? Sao trong sách không đề cập tới?!”

Yên Lộ thành công lừa gạt thiếu niên đơn thuần. Cậu thì tha thì thầm hồi lâu, đắc thủ khiến tư tưởng bất chính này chui vào não Chanh Nhỏ. Nhìn rõ sự sùng bái không hề che giấu trong đáy mắt đối phương, Yên Lộ ghen cười sắp điên rồi.

Đúng lúc này, bên eo bị xoa nhẹ một cái, Yên Lộ bị nhột suýt nhảy dựng tại chỗ, tức giận quay đầu lại.

Khóe môi Chung Tông ngậm cười, thấp giọng nói: “Đến chừng rồi... chồng ạ.”

Chớp mắt, đầu Yên Lộ bốc khói, đôi má đỏ bừng một cách kỳ quái, ngượng cứng cả người.

Ngũ cảm của alpha rất phát triển, sao cậu lại quên mất chứ, nói thầm thôi đối phương cũng nghe rõ năm rõ mười. Hôm nay bị Chung Tông trêu gọi “chồng” thế này, Yên Lộ hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Hơn nữa, Chung Tông gọi cậu như vậy chính là khung cảnh trong mơ mới xuất hiện. Chỉ có thể nói, hạnh phúc đến quá đột ngột, có thể gọi thêm lần nữa không, để cậu chuẩn bị tâm lý nào.

Ngây ngốc bị hấn kéo dậy, cậu quay đầu muốn chào tạm biệt với Chanh Nhỏ, không ngờ Chung Tông lại nắm lấy cằm cậu cứng rắn kéo về.

Hấn rõ ràng vẫn còn đang đắm chìm trong vai diễn đầy hứng khởi của mình, lấy ngữ điệu ê a ê ẩm nhưng ánh mắt lại lấp lánh ảm áp, mỉm cười trêu ghẹo: “Ra ngoài thì đừng có liếc mắt lung tung nha~”

Sau đó còn mềm mại bổ sung: “Chỉ được nhìn người ta thôi~”

Yên Lộ bị ngữ điệu đầy tính độc chiếm lại như nũng nịu này làm toàn thân mềm nhũn, liên tục gật đầu, y hệt ông chồng bị vợ quản nghiêm: được được được, tùy ý vợ~

Chanh Nhỏ ngồi đó bị tim vả ngập mặt, mắt chữ A mòm chữ O, cảm khái thế giới to lớn, chuyện biết được mới ít làm sao.

*

Tiền xong thuốc, Chung Tông lại đưa Yên Lộ đi dạo vài vòng ở siêu thị.

Yên Lộ cứ giục hấn đi, nhưng hấn chỉ nhún vai nói: “Dù thế nào thì cũng quá giờ rồi, muộn thêm tí nữa cũng không sao.”

Mua hoa quả rau dưa, Chung Tông đến phòng ký túc đơn của Yên Lộ, dùng cái bếp điện nhỏ mà làm cơm, dẫn dò Yên Lộ uống thuốc rồi mở điện thoại lên mạng đặt vé.

Thu dọn đồ đạc, đi giày, Chung Tông quay đầu lại chào tạm biệt định đi thì phát hiện Yên Lộ đang dựa vào tường, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Hấn bình tĩnh hỏi: “Sao, muốn một nụ hôn chia tay hả?”

“Đang nghĩ cậu bây giờ sao giống bạn gái tôi thế, chăm ăn chăm ngủ còn chăm cả chơi nữa. Định lúc nào đồng ý cho tôi tới cửa cầu hôn đây?”

Chung Tông bất động thanh sắc, giang hai tay về phía cậu. Yên Lộ nhanh chóng chạy vào vòng tay hắn, ôm lấy cổ đối phương, đang định nghiêng đầu hôn lên môi hắn thì một ngón tay đè lên môi cậu đẩy ra.

“Xi, bạn học Yên, muốn đến cửa cầu hôn còn phải cố gắng nhiều, tiếp tục phấn đấu nhé!”

23. Chương 23

Huấn luyện không hẳn phải khép kín hoàn toàn, nhưng Yên Lộ hầu như không về nhà. Thỉnh thoảng Chung Tông qua nạp điện cho cậu, tiêm chút máu gà, như treo thịt trước mắt, khiến cậu bắn vọt gấp bội về phía trước.

Coi như tóm được đại học C rồi, Yên Lộ cắn bút nghĩ.

Thi thể dục đã xong, thành tích không tệ, nếu điểm văn hóa không có vấn đề, vậy mới đỗ vào đại học C.

Hôm đó, Yên Lộ hớn ha hớn hở cầm tin nhắn trên điện thoại, sang nhà Chung Tông qua đêm.

Nhanh chóng lột đồ, ôm lấy Chung Tông, muốn lăn giường!

Chung Tông còn chưa kịp đọc hết tin nhắn, Yên Lộ đã cởi sạch, còn chừa lại mỗi cái quần lót trắng, cười trên người hắn mà bầu vėjo. Hắn buồn cười giữ lấy vòng eo tràn trề sức sống kia, “Từ từ, còn phải thi văn hóa mà, giấy thông báo còn chưa tới.”

“Tôi kệ tới, đại học C là của tôi rồi, cậu cũng là của tôi!”

Chung Tông cười không phủ nhận.

Yên Lộ hưng phấn bắt đầu cởi nút áo Chung Tông, một cái hai cái ba cái... Sao lại phiền phức thế này! Cậu dùng lực giật một cái, nút áo tung bay, một cái còn bắn vào cằm cậu, đau đến suýt soa.

Chung Tông vươn tay xoa xoa cằm cho Yên Lộ, nhéo nhéo cặp mông đang ngồi trên người mình, “Gấp gấp cái gì, tôi có chạy đâu. Giật rách hết cả áo...”

“Hê hê, sau này còn giật rách nữa.” Yên Lộ như lưu manh ghẹo gái nhà lành xoa xoa đôi má Chung Tông. Dứt lời, cậu nâng gương mặt hắn lên, vừa hôn lên môi hắn vừa bảo: “Nghẹn chết mất thôi, thật... ưm, thật là nhớ cậu.”

Chung Tông ngẩng đầu, đưa môi. Đầu lưỡi cả hai cuốn lấy nhau, khi đổi vị trí còn vang lên tiếng nước.

Đôi môi Chung Tông bị mút đến đỏ lên, mà mông Yên Lộ cũng bị nhéo đến hồng.

Lực tay của hắn kích động vừa xoa vừa bóp, mông cậu vững như thế, khẳng định có liên quan đến Chung Tông.

Từ hầu kết đến vùng ngực, chạm đến đâu là tạo thành run rẩy đến đấy. Đầu vú run run dựng đứng lên giữa những ngón tay, hận không thể ma sát lên từng viên vú tay để mang tới một khoái cảm kịch liệt.

Quần lót trắng nhanh chóng ẩm ướt, cặp mông bị bóp vào rồi lại tách ra, dịch trong huyết không chịu nổi kích thích của thân thể mà ướt đầm, dây ướm cả cặp mông.

Chung Tông kéo tay Yên Lộ, lật mình phủ lên cậu. Cặp mông run rẩy thấy rõ, quần lót trắng sắp biến thành trong suốt. Hắn ghé sát vào tai Yên Lộ, hít từng hơi thật sâu. Tín tức tổ dụ dỗ, kêu gọi Chung Tông mau tới xâm chiếm. Cắn mạnh lấy vành tai kia, trong tiếng kêu của Yên Lộ hắn chen một ngón tay vào miệng cậu, tùy tiện khuấy đảo nước miếng bên trong khoang miệng.

Yên Lộ ươm ươm kêu, ánh mắt mê ly cảm nhận chớp mũi lạnh lạnh của người phía sau dừng lại nơi gáy cậu, đầu lưỡi nóng rực nhẹ nhàng chọc chọc, khiến cho thân thể cậu rung động mãnh liệt như thủy triều.

Ngậm ngón tay đối phương, đầu óc mê muội đến nghẹt thở.

Tín tức tổ của Chung Tông khiến phản ứng sinh lý của cậu giống như thời điểm phát tình, toàn thân đều nóng bừng, hơi thở tình dục ngọt ngào đến say lòng người.

Rất nhanh, đầu lưỡi đang liếm nơi tuyến thể rút lại, cảm giác trống rỗng như đòn mạnh khiến cậu bất an mà giãy giụa.

Chung Tông nắm lấy eo cậu, không cần cử động, đầu lưỡi đã liếm một đường dọc cột sống, mút mát nơi xương cụt.

Yên Lộ chờ đợi, mà cũng không biết đang chờ đợi cái gì.

Cho đến khi Chung Tông cách lớp vải trắng ướt át, đầu lưỡi mạnh mẽ chọc vào khe mông.

Dịch thể đã lạnh trên lớp vải và đầu lưỡi nóng rực. Yên Lộ siết lấy ga giường, yết hầu nuốt xuống, đôi chân co quắp, từng cổ tinh dịch phun ra phía trước, ép chặt vào quần lót.

Nhanh như vậy đã bắn, Chung Tông kinh ngạc. Hắn vươn tay muốn lật cậu lại, thế nhưng Yên Lộ không chịu, đầu dúi vào cánh tay, chết cũng không muốn động dậy.

Chung Tông cười phá lên, cười đến độ còn mềm xuống kia, ép Yên Lộ phải lều bầu bò lên, ôm lấy cổ đối phương muốn diệt khẩu.

Hắn cũng không kéo cánh tay trên cổ xuống, chỉ xoa xoa cặp mông đã ướt nhẹp, thấp giọng cắt ngang âm thanh đang líu lo của Yên Lộ: “Cậu thỏa mãn rồi thì đến tôi.”

Yên Lộ đỏ mặt, tức giận lườm Chung Tông, định bụng lát sẽ tìm lại mặt mũi sau. Cậu kéo quần lót xuống, đầu gối tách ra, háng mở rộng tiến về phía tinh khí đã cương của Chung Tông mà ngồi lên, để tinh khí của mình chạm vào của hắn. Có điều của cậu mới bắn nên không cứng bằng đối phương.

Chung Tông bị cậu cọ cọ đong đưa hồi lâu, mắt kiên nhẫn mà ôm lấy mông Yên Lộ, ấn xuống dương vật.

Omega mới bắn không lâu, hậu huyết mềm mại mở ra, không chút trở ngại mà nuốt dương vật thô to vào. Một đường không dừng lại, luật động kịch liệt vội vàng bắt đầu. Hắn ôm chặt lấy eo cậu, hông từ trên ép xuống, hung ác thúc vào huyết khẩu mềm mại, tinh hoàn đập mạnh cũng với chút dịch thể tuôn ra, công chiếm lấy nơi yếu ớt ấy.

Hắn đẩy ngã cậu, cơ hồ như không còn chút dịu dàng, khiến giường rung lên bần bật.

Yên Lộ sung sướng kêu rên, thanh âm ngọt ngào, ánh mắt mê loạn, không ngừng bầu vịu vào cơ thể Chung Tông, huyết khẩu cắn chặt như muốn hắn phải chết trên người cậu.

Chung Tông miễn cưỡng rời đi, thở gấp nặng nề, đè lên vai Yên Lộ, không cho đối phương cọ đầu vú và tinh khí một lần nữa đã cương lên hắn.

Quý nửa người, hắn lại thúc thứ thô to kia vào, tư thế thay đổi khiến mỗi một lần đi vào lại cọ tới xoang sinh sản, lại chọc tới điểm nhạy cảm.

Khoái cảm điên cuồng làm người ta không thể thở được, Yên Lộ trợn mắt bất mãn, vươn tay ra lệnh với Chung Tông, “Tôi muốn ôm cậu.”

“Tư thế này không phải rất sướng ư?”

“Không sướng, tôi muốn ôm cậu.”

Chung Tông bất đắc dĩ cười, lật người, hạ thân dùng lực thúc tới, bành bạch va chạm vào hậu huyết dính dấp, cảm nhận được một luồng nước đang tưới lên quy đầu. Hắn hôn lên xương quai xanh của cậu, ánh mắt nhìn vào tinh khí ở trên bụng đối phương, “Không được sờ, tôi muốn làm bắn.”

Yên Lộ thở không nổi, tay bầu lấy Chung Tông, “Cậu... A, cậu không phải... sắp, ư, sắp bắn hả?”

“Cậu vừa bắn, độ mẫn cảm không cao. Tôi không chạm vào ngực cậu, cậu cũng không được chạm vào đầu hết, thử hoàn toàn dựa vào phía sau mà bắn xem.”

Yên Lộ nghe lời giảng rộng hai chân, mông hích lên để Chung Tông càng có thể dùng lực mà vào, “Nhỡ quá sướng, xoang sinh sản mở ra thì làm sao?”

Chung Tông hôn mạnh lên môi cậu, giữa môi lưỡi quần quýt mà thả ra vài từ, như gãi lên trái tim Yên Lộ: “Vậy thì vào thôi, thành kết, đánh dấu cậu.”

Lời vào tai khiến cả người Yên Lộ run rẩy. Rốt cục là thích Chung Tông đến mức nào mà nghe tới đánh dấu sẽ vui sướng đến lên đỉnh chứ.

Cậu hận không thể mở ngay xoang sinh sản để Chung Tông đi vào. Nhưng không biết có phải vì trạng thái có vấn đề mà lần trước không muốn mở lại mở, lần này hy vọng mở bao nhiêu, thậm chí còn chịu cả dục vọng lên đỉnh rồi thì không thấy gì.

Thở hổn hển, cậu giữ lấy Chung Tông giữa hai chân, nghe tiếng nước từ nơi kết hợp, đầu ngửa lên, không thể làm gì hơn đỏ ửng đôi mắt, một lần nữa bị làm đến bắn.

Cao trào đi qua, não trắng xóa.

Tinh khí rời đi, Yên Lộ cuộn mình muốn ngủ. Chung Tông ôm lấy eo cậu, “Muốn tôi đánh dấu sao?”

Cậu lơ mơ gật đầu.

Chung Tông đáp lại cái gì Yên Lộ không nghe thấy, cứ vậy chìm vào giấc ngủ. Sau này hỏi lại, Chung Tông không đáp, khiến Yên Lộ tức đến giậm chân.

Lúc đó là đang trên đường về trường, Chung Tông mạnh mẽ nắm lấy bàn tay của Yên Lộ, cậu đang xù lông hậm hực.

“Ngoan ngoan chuẩn bị thi đi bạn học Yên, cả ngày toàn nghĩ đến mấy chuyện bấy bạ.”

“Mẹ kiếp! Chung Tông! Nói lại nghe coi! Ai bấy bạ hả! Thối tha!!”

“Cậu nói xem?!”

“Có giỏi đừng có chạy!”

“Muốn đánh tôi á, không bằng cậu kẹp chết tôi còn nhanh hơn.”

“... Cậu! Đồ lưu manh!”

“Yên Yên~”

“Cút!”

24. Chương 24

“Không... Tôi... Chắc, cậu luyện môn nào?”

“Cử tạ.”

Thành phố C, một thành phố có tiết tấu chậm. Cuộc sống thanh thản, phố quán nước đường quán ăn, lạc thú vô cùng.

Sinh viên đạp xe tới trường, leng ca leng keng thành tốp lớn. Liếc mắt một cái là nhìn thấy từng đôi tình nhân nhỏ nắm tay nhau trên đường. Omega cũng không giống gấu trúc phải trốn phải tránh, sợ nơi tối tăm sẽ bị biến thái nhảy ra đánh dấu như trước. Họ thảnh thơi đi trên đường, nơi nơi đều có đồn cảnh sát trị an.

Yên Lộ đến ký túc bèn gọi điện cho Chung Tông. Ký túc trống không, chỉ có mỗi chăn chiếu được phủ một lớp vải.

Bởi vì thi cử, phải điền giới tính. Yên Lộ không thể không viết giới tính thật của mình vào đơn nhập học, cũng không gây kinh hãi tới nhóm huynh đệ alpha ngày đó cùng tập huấn.

Lên đại học, cậu được phân vào một phòng với các omega khác cùng chuyên ngành. Mặc dù omega ít, nhưng vẫn có.

Điện thoại mãi không có ai nhắc máy, Yên Lộ bĩu bĩu môi, cụp máy quăng một bên rồi chạy nhảy dọn giường, đặt máy tính, cắm sạc.

Cửa phòng ký túc đột nhiên bị đẩy ra, hương chanh quen thuộc xuất hiện, Yên Lộ ngửi ngửi, quay phắt lại. Quả nhiên, đang đứng trước cửa là Chanh Nhỏ.

Yên Lộ mắt chữ A mồm chữ O nhìn đối phương. Chanh Nhỏ cũng vui mừng nhảy tới, nắm lấy tay Yên Lộ:

“Soái ca!!! Không ngờ chúng ta lại cùng hệ nha!”

“Sao... sao cậu lại ở đây?”

“À, người ta cũng thi thể dục vào đại học C~”

“Không... Tôi... Chắc, cậu luyện môn nào?”

“Cử tạ.”

Yên Lộ câm nín, nhìn nhìn gương mặt omega đáng yêu mềm mại với đôi mắt to kia, đột nhiên cảm thấy không còn lời nào để nói.

Chanh Nhỏ vui vẻ khi gặp người quen, ngồi xuống cạnh Yên Lộ liền bắt đầu tán gẫu. Yên Lộ cũng mỉm cười nói chuyện với cậu, ngay cả điện thoại rung mấy lần cũng không biết. Cho đến tận khi Chung Tông mở cửa, nhìn thấy hai người với bầu không khí hòa hợp như vậy, sượng cứng tại chỗ.

Chuyện gì vậy? Quân địch tìm tới tận cửa?

Nghiệt duyên!

Chung Tông nhìn chằm chằm hai bàn tay đang nắm chặt của Yên Lộ và Chanh Nhỏ. Hai omega mặc dù không có vấn đề, nhưng một ngẫu một moe, nhìn thế nào cũng thật hợp đôi!

Lại còn Yên Lộ vẻ mặt cương chiều kia nữa, Chung Tông lập tức thấy long thể bất an.

Yên Lộ nhìn thấy hấn có chút bất ngờ, bước về phía trước, “Sao cậu lại tới đây?”

“Gọi điện cậu không nghe máy.”

“Đã xong việc của thầy chưa?”

“Rồi.”

“Ra ngoài ăn cơm?”

“Được.”

Yên Lộ bước được nửa bước, đột nhiên nhớ ra Chanh Nhỏ. Cậu quay lại vẫy tay, rủ cậu chàng cùng đi ăn.

Chung Tông ở sau lưng híp mắt uy hiếp nhìn lại, Chanh Nhỏ bị ánh mắt đó dọa sợ, vội vàng xua tay đáp không đi, phải đi tìm bạn.

Yên Lộ có chút tiếc nuối thở dài rồi cùng Chung Tông rời khỏi ký túc.

Trên đường, Chung Tông buồn bực, quay đầu lại nhìn Yên Lộ thật kỹ, “Kiểu người cậu thích có phải đáng yêu như vậy, thấp bé béo tròn.”

Khóe môi Yên Lộ giật giật, “Là nhỏ nhắn, mũm mĩm, có đôi mắt tròn.”

“Cậu thích?”

“Không!”

Yên Lộ cười xấu xa, giơ tay xoa đầu Chung Tông, vuốt thẳng xuống má hấn, sờ sờ rồi đáp: “Tôi thích người cao cao, mày đen, mắt hoa đào, da thật trắng, là một alpha tên Chung Tông.”

Chung Tông nhìn cậu một lúc, cuối cùng cũng không nhịn được nụ cười. Hấn tóm lấy tay cậu, “Từ lúc nào lại biết ăn nói thế.”

“Nghỉ hè vô vị bèn bổ túc vài bộ phim Hàn.”

“Cậu xem nổi?”

“Nhìn nhìn cũng qua, học được không ít. Ví dụ... Thế này gọi là chặn tường.”

“Như vậy mới gọi là chặn tường đi.”

“...”

“Sao?”

“Cậu ý chiều cao, ức hiếp người!”

*

Trường học khai giảng không lâu, chưa vội đi học.

Yên Lộ với Chanh Nhỏ đang ở ký túc chơi LOL[1], Chung Tông bèn hỏi cậu có muốn đi bơi không.

[1] LOL: tên một trò chơi điện tử.

Bởi vì còn lâu mới đi học, lớp của Chung Tông để làm quen với nhau, thắt chặt tình hữu nghị bèn tổ chức một dịp đi bơi. Địa điểm là danh thắng nổi tiếng gần đây, đi hai ngày một đêm.

Yên Lộ sao lại không đi chứ, nhờ đưa nào câu mất alpha nhà cậu thì chết.

Sinh viên thể dục là omega coi như thừa thớt. Ký túc của Yên Lộ ngoài Chanh Nhỏ ra thì còn một người nữa thì chạy đường dài vào. Cậu ta tên là Lâm Nhiên, trắng trẻo sạch sẽ, trông rất thanh tú, có điều tính cách hơi lạnh.

Yên Lộ hỏi hai người cùng phòng có muốn đi không, Lâm Nhiên ngồi trên giường đọc sách, nghe vậy lắc đầu, mặt hơi ửng lên nói: “Có bạn muốn tới.”

Yên Lộ gật gù đã hiểu, biết sơ sơ bạn của Lâm Nhiên là người yêu của cậu ấy.

Lâm Nhiên đã bị đánh dấu rồi, trên người mặc dù xịt nước hoa che giấu, nhưng alpha của Lâm Nhiên để lại mùi rất mạnh trên người cậu. Mỗi lần Lâm Nhiên tắm xong, mùi của alpha đó đều khiến Chanh Nhỏ ngượng ngùng phải núp trong chăn chọc máy tính, thậm chí hai tên bạn cùng phòng đều đã có người thương, còn cậu chàng vẫn là một vì sao cô đơn.

Yên Lộ biết Chanh Nhỏ mà ở lại ký túc sẽ thành cái bóng đèn giữa Lâm Nhiên và bạn trai, cho nên cậu liền xách Chanh Nhỏ theo.

Chung Tông nhìn bạn Chanh Nhỏ phía sau Yên Lộ, bất đắc dĩ vô cùng.

Hắn nhéo mạnh vào má Yên Lộ, túm cậu qua một bên, thấp giọng: “Nói nghe coi, cậu cố ý chọc giận tôi hả?”

Yên Lộ xoa xoa má, vô tội đáp: “Cái gì cơ?”

Chung Tông thở dài, đột nhiên nhìn thấy ai đó bèn giơ tay lên chào.

Yên Lộ cũng nhìn theo, không khỏi phải khen một câu, thật là một phần tử văn nhã. Đối phương một thân phong độ tri thức, cao ráo, tóc đen hơi quăn, trông khôn khéo, cool vô cùng.

Cùng với Chung Tông... Yên Lộ bấu bấu môi, mẹ kiếp, không muốn thừa nhận là rất xúng.

Chung Tông tiện thể giới thiệu: “Đây là Tần Thư, đây là Yên Lộ, đây là Trần Ninh.”

Trần Ninh chính là Chanh Nhỏ, cậu chàng gật đầu, trông ngoan ngoãn, an tĩnh. Tần Thư giơ tay ra, Chanh Nhỏ cũng phối hợp đưa tay, lòng bàn tay mềm mềm êm êm, bắt bắt một hồi. Tần Thư nhìn Chanh Nhỏ một cái rồi lặng lẽ thu tầm nhìn.

Một hàng bốn người trước hết xác định chỗ ngồi.

Bàn tay Yên Lộ và Chung Tông quấn lấy nhau, ngón út chạm tới chạm lui, chi tiết nhỏ mập mờ chọt mù mắt người khác.

Yên Lộ nói với Chanh Nhỏ rằng sẽ ngồi cùng Chung Tông, tình hình trước mắt vẫn là cậu đang theo đuổi hẩn đấy.

Chanh Nhỏ kiên cường đối mặt với sự thật đang sáng lóe trước mắt, nhìn hai người ngọt ngào mà liếm môi, thế này mà còn bảo chưa cặp chính thức hả?

Đến lúc lên xe, Chung Tông đi mua nước, Yên Lộ đứng đó đợi.

Một beta nữ tóc dài kéo một va li to chào hỏi Tần Thư, muốn cho hành lí vào xe. Yên Lộ nhìn cô hơi lảo đảo, va li còn to hơn người, cậu do dự một lát rồi bước lên giúp đỡ, dù sao cũng sức lớn.

Cô nàng beta quay lại nhìn Yên Lộ, mặt đỏ lên gật đầu cảm ơn.

Cậu cũng không để tâm mà cười, gật đầu rồi quay lại chỗ Chanh Nhỏ nói chuyện.

Lúc omega ra ngoài, khí tức không thể quá rõ ràng được, đa số đều sẽ xịt chút nước hoa beta, nhưng nhìn bằng mắt cũng có thể phân biệt rõ một hai. Ví dụ, số đồng omega trên cổ sẽ đeo vòng an toàn, để phòng bị đánh dấu ác ý.

Nhưng Yên Lộ bản thân học võ, alpha phổ thông không phải là đối thủ của cậu, đương nhiên không phải sợ.

Mà như vậy thì gây hiểu lầm rồi.

Sau đó, lúc đã tới nơi, bạn nữ beta lại gần Yên Lộ, rất cởi mở hỏi Yên Lộ cách thức liên lạc.

Sắc mặt Chung Tông triệt để đen xì.

25. Chương 25

Nữ beta ngồi cạnh Yên Lộ là một người nhiệt tình. Yên Lộ hoàn toàn không có cách nào khi phải đối phó với phái nữ, cho nên dù Chung Tông mặt đen như đất nồi cậu cũng không thể nói với người ta: “Này, đây là vợ tôi đấy, cô tránh xa xa chút.”

Cậu chỉ có thể câu được câu chẳng đối đáp với nữ beta, cho đến khi cô nàng lôi điện thoại ra, “Nói chuyện với cậu lâu như thế rồi mà vẫn chưa biết tên cậu, tớ tên là Chu Cung, còn cậu?”

Yên Lộ còn chưa mở miệng, Chung Tông bên cạnh đã đặt tay lên vai cậu, ngón tay ám muội chọc chọc vào má đối phương, ánh mắt nhìn tương thật âm áp nhưng thật ra đang khiêu khích Chu Cung, “Cậu ấy là Yên Lộ, bạn trai của tớ.”

Yên Lộ kinh ngạc quay lại nhìn hắn, Chu Cung ngồi đó cũng ngây người há hốc miệng, hồi lâu mới lắp bắp: “Nhưng... nhưng mà, Yên Lộ không phải beta à?”

Chung Tông lập tức kéo Yên Lộ ngã đầu dựa vào mình, “AB cặp với nhau thì sao? Không được chắc?”

Chu Cung lúng túng lắc đầu, lặng lẽ thu điện thoại về, đổi chỗ ngồi.

Yên Lộ kéo cánh tay Chung Tông xuống, ánh mắt tràn đầy tò mò nhìn hắn, miệng líu ríu nói: “Ái chà, chua ghê nha!”

Chung Tông quay mặt về phía cửa sổ nhìn phong cảnh, mặc kệ bàn tay Yên Lộ sờ loạn trên người. Cậu vừa sờ vừa than thở: “Đừng có sợ tôi bị người khác bắt cóc như vậy chứ, thân thể và cả cái mặt của cậu, anh đây đều say như điên đấy.”

Chung Tông nghe câu này liền quay đầu kéo Yên Lộ lại, ôm cậu vào lòng, như cười như không áp sát vào gương mặt cậu, “Chỉ thích mặt thôi?”

“Đ... Đúng vậy, không... không thể thì sao.”

Chung Tông tựa như thở dài, lại như xót xa phận mình, “Tôi cứ tưởng cậu thích chính con người tôi.”

Thất vọng, đau thương các kiểu từ ngữ điệu kéo dài rỉ ra.

Biết rõ người này cố ý, biết rõ hắn đang giả vờ, nhưng cam tâm tình nguyện tin thật, Yên Lộ không nỡ làm hắn buồn. Cậu lập tức vươn tay ôm lấy hắn, áp hắn vào lòng mình, “Thích hết, cậu không biết tôi thích cậu đến thế nào đâu.”

Chung Tông khẽ run, đột nhiên cảm thấy chút đau lòng. Hắn nghe tiếng tim đập của cậu, biết rằng bức tường trái tim đang sụp đổ một cách nhanh chóng.

Rơi rụng lá tả, không thể ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản.

*

Chanh Nhỏ ngồi ở hàng cuối cùng, đang rồm rộp nhai khoai chiên, miệng dính đầy vụn. Tần Thư ngồi cạnh đeo tai nghe, nhắm mắt ngủ.

Chanh Nhỏ vừa trộm nhìn hắn vừa ăn, thầm khen người này đẹp trai ghê, lông mi dài thật, dáng người cao ráo không tẻ nha, khẳng định có rất nhiều người thích, có nên quyến rũ tí không? Ai nha thôi thôi, ngược lắm, phải có nhan sắc mới được.

Cậu liếm liếm môi, lấy di động ra muốn xem [Cửa điện kinh hồn]. Loạt phim này cậu theo từ hồi lớp tám đến giờ là năm nhất đại học, vẫn chưa coi hết. Chủ yếu bởi sợ, nhưng vẫn muốn xem, cứ sợ sệt rụt rè, ngất quãng mà xem không ngừng.

Bây giờ cậu cũng đang sợ đến phát run cả người nhưng vẫn sống chết tóm chặt gói khoai chiên, đeo tai nghe xem rất chăm chú. Tiếng cửa vang lên, giọng nữ hét chói tai, máu me phun tung tóe.

Chanh Nhỏ tay run run lấy khoai ăn, sờ vào khoảng không. Cậu mắt không chớp mò lấy gói mới, bóp bóp trong tay. Đột nhiên, âm nhạc cao vút lên, Chanh Nhỏ rùng mình, “Bụp” một tiếng nổ lớn, gói khoai chiên bị bóp nổ.

Khoai bên trong bắn hết vào người Chanh Nhỏ.

Cậu vội vàng tháo tai nghe xuống, nói xin lỗi mọi người. Quay đầu lại, Tần Thư đã tỉnh giấc, sắc mặt rất xấu, ánh mắt tối sầm nhìn Chanh Nhỏ, phối hợp với mái đầu đầy vụn khoai tây, nhìn có hơi... hài hước.

Chanh Nhỏ không dám cười, run rẩy nhỏ giọng xin lỗi hắn, tay vươn ra muốn nhặt vụn khoai tây trên tóc Tần Thư

Nhưng Tần Thư lại tóm lấy tay cậu. Chanh Nhỏ mở to đôi mắt tròn, căng thẳng đến độ không dám nuốt nước miếng, lòng thầm nhủ nhờ Tần Thư muốn đánh mình, không bằng cứ hạ thủ trước, ép người vào góc xe, không cho động đậy, khi nào hết giận mới buông.

Có điều, chuyện này không xảy ra. Tần Thư chỉ nhéo nhéo bàn tay cậu, còn sờ sờ lòng bàn tay. Hành động thật kỳ quái, khiến gương mặt Chanh Nhỏ đỏ lên. Sau đó Tần Thư nhàn nhạt nói: “Lần sau cẩn thận.”

Hắn rút giấy ăn lau sạch vụn khoai trên người, sau đó lại một lần nữa nhắm mắt ngủ.

Chanh Nhỏ chạm vào tay mình, nhìn Tần Thư, ngẫm nghĩ: Anh chàng này không phải có ham mê kỳ quái, thích tay người khác kiểu kiểu vậy chứ. Cậu mở lòng bàn tay mềm mềm múp múp ra, rồi nhún vai, chắc là không phải đâu, tay cậu xấu bỏ xừ.

*

Xe đã đến nơi. Chân núi có một cái hồ lớn, bên hồ có bếp BBQ, bàn mặt chược, cái gì cần đều đủ cả.

Chụp hết kiến trúc cảnh sắc cổ kính ở đây, Chung Tông lưng đeo máy ảnh muốn lên núi chụp tiếp.

Trên núi cỏ mọc thành bụi, bên đường cũng có rất nhiều đá sỏi, đúng là một địa điểm tham quan chưa được khai phá hết.

Yên Lộ sao có thể yên tâm thả hần một mình lên núi, cậu nói thầm với Chanh Nhỏ vài câu rồi đi theo Chung Tông.

Chanh Nhỏ đang ngồi chồm hồm trước bếp BBQ, nghe vậy trong chớp mắt muốn theo Yên Lộ lên núi, nhưng cậu còn chưa động dậy đã bị Tần Thư bên cạnh tóm lấy cái mũ trên áo kéo đi.

Chanh Nhỏ bực bội nhìn hần, kéo mũ của mình về, “Cậu! Cậu... làm cái trò gì thế?”

Nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Tần Thư, Chanh Nhỏ thiếu cốt khí, hạ thấp giọng.

Tần Thư thì nhìn nhìn Chung Tông, rồi lại chuyển tầm nhìn về phía Chanh Nhỏ, xiên xiên mấy viên thịt đặt lên bếp, “Chung Tông bảo tôi trông chừng cậu.”

“...”

Quá đáng!!! Chanh Nhỏ âm ức phòng mặt, đàn ông ghen tuông, trừ điếm!

*

Chung Tông đi phía trước, Yên Lộ bước theo sau. Cậu chán muốn chết, cầm nhánh cây chọc chọc xuống đất, rồi lại giơ nó lên chọc chọc vào lưng Chung Tông, khiến cái áo đen của hần dính mấy vết bùn. Cậu

cười hỏi: “Bảo này, nãy giờ đang giận đó hả?”

“Có đâu.”

“Xi! Tôi còn không rõ cậu chắc.”

“ ... ”

“Này này này, ghen hả? Ghen rồi! Đều là đàn ông cả, việc gì phải ngượng, tôi hiểu tôi hiểu!”

Yên Lộ đắc ý vô cùng, đuôi vểnh lên trời phe phẩy.

Chung Tông tìm một góc, nằng xuyên qua chạc cây để lại những vệt loang lổ, hẩn chăm chú xem những tấm hình đã chụp trong máy, hoàn toàn không để ý tới Yên Lộ.

Còn Yên Lộ, đương nhiên sẽ không để bản thân vô hình như thế. Cậu bước tới, đè lên người Chung Tông, cắn cắn vành tai đối phương, thì thầm: “Bảo này, trước cậu nói rồi ấy, còn tính không?”

Chung Tông nhìn Yên Lộ một cái, lông mày nhướng lên, ý tứ như chưa được thỏa mãn, cái nhìn khiêu khích khiến cả người Yên Lộ mềm nhũn.

Xuân tâm rực rạch, cậu vừa bầu vào áo hẩn, vừa hạ thấp giọng, “Tới cửa cầu hôn đi, nói rồi mà. Tôi đồ đái học, cậu là của tôi.”

Chung Tông nhìn xung quanh, dất Yên Lộ tiến vào một nơi khuất mắt, bốn phía là đá tảng cùng tầng tầng rừng trúc, nhìn từ trong ra cũng không thấy rõ cái gì.

Yên Lộ liềm liềm bờ môi, nhìn xương quai xanh trắng nõn lộ khỏi chiếc áo đen của hẩn, tâm tình ngứa ngáy vô cùng.

Cậu vừa kéo quần của Chung Tông, vừa liềm lên bộ phận khiến mình ngứa ngáy kia, lưu manh nói: “Hey, chúng mình chưa chơi đã chiến bao giờ nhỉ!”

“Bạn học Yên, rụt rè tí được không?”

“Với cậu, không thể.” Dứt khoát cự tuyệt, Yên Lộ ôm lấy mặt hẩn hôn lên. Liềm đến ướt, tình động đè nén, cậu có một khát khao, có một niềm hưng phấn nói không nên lời. Đánh dấu! Đánh dấu.

Chung Tông ôm lấy eo cậu, ấn người lên tảng đá phía sau. Hẩn thật miễn cưỡng rời khỏi môi hôn của đối

phương, “Kích động cái gì?”

“Cậu phải thành người của tôi!”

“Ồ đây?”

“Làm sao? Hối hận rồi?”

Chung Tông mạnh mẽ giữ chặt bàn tay đang khua khoắng của Yên Lộ, hơi thở ám muội phả lên gò má cậu đầy cảm dỗ. Hắn mỉm cười, “Đã chiến có thể, đánh dấu thì không.”

Cái gì?!!! WTF?

Muốn chơi cậu hả? Mẹ kiếp, chó má!

Yên Lộ bùng cháy rồi.

26. Chương 26

Yên Lộ buông áo của Chung Tông ra, giận đến độ đỏ cả mắt, “Cậu chơi tôi? Đùa bốn người khác? Có ý nghĩa không?! Hả?!”

Thấy Yên Lộ thật sự tức giận, Chung Tông vội ghì cậu lại trên vách đá, “Gấp cái gì! Đánh dấu sẽ phát tình, cậu muốn ở nơi hoang dã này qua bốn, năm ngày?”

Yên Lộ nghe vậy mới dần dần bình tĩnh hơn, quả thật bây giờ không phải là lúc thích hợp, địa điểm không đúng. Cậu im lặng hồi lâu mới tâm không cam tình không nguyện, ủy khuất nói: “Đệt, người ta thì toàn alpha trông ngóng, ép uống đánh dấu omega, sao đến tôi lại thành mình trông mong, khát khao bị đánh dấu vậy.”

Chung Tông cười cười, cắn cắn má cậu, trêu ghẹo đáp: “Tình địch của người ta chỉ có alpha, đến tôi thì hết A lại B còn phải phòng cả O nữa. Hai ta đều không công bằng, ghép lại tuyệt phối.”

Yên Lộ bị luận điệu tuyệt phối của hắn làm cho mơ hồ, nhưng mặc kệ chuyện ngâm cứu sâu xa thế nào, dưới tình huống như vậy, cậu vươn chân hích hích hắn, thò tay vào quần hắn nắn nắn, ngửi khí ám muội hỏi: “Đã chiến nhé?”

“...”

Chung Tông cầm nín, buông lỏng hai tay, để Yên Lộ lan lẹ đề lại. Khóa quần của hắn bị kéo xuống, mái đầu của cậu đi từ hai đầu vú trước ngực, mút mát đến rãnh cơ bụng. Đầu lưỡi đỏ hồng ướt át đi tới đi lui, bàn tay gấp gáp nắn bóp cơ thịt rắn chắc phía dưới. Chung Tông cưng chiều mặc cho Yên Lộ hành hạ.

Cậu nửa quỳ dưới đất, ngược mắt lên nhìn hắn, lời chưa nói ra Chung Tông đã gât gât, đỡ lấy gương mặt Yên Lộ, thiếu điều kèm cậu “ngoan, cục cưng”.

Cảm giác kỳ cục khiến cậu thoáng ngưng ngừng, khô nóng bất thường. Để che giấu lúng túng, cậu kéo tụt quần hắn, lúc hạ bộ hơi gồ lên xuất hiện, bèn cách lớp vải liếm lên nó.

Chung Tông ngửa đầu, mắt nhắm lại, thoải mái rên một tiếng. Tay hắn nắm lấy mái tóc bên dưới, lần mò xuống phần gáy nóng bừng, vành tai ửng đỏ của cậu.

Chiếc lưỡi lúc liếm lúc nút khiến miếng vải ướt một mảng lớn, tay Yên Lộ vuốt dọc theo hình dạng của thứ đó, ngón tay tăng lực, đè lên cả cây, cảm nhận sức căng của nó. Ánh mắt cậu tham lam mà khát vọng, từng chút một kéo quần lót đối phương xuống.

Dương vật mới lộ đầu, Yên Lộ đã cảm lòng không đành mà thở dốc, hơi thở nóng hổi phả lên, kích thích bộ phận vốn đã nhạy cảm ấy.

Chung Tông rút cuộc cũng thu lại bàn tay đang vân vê vành tai cậu, mặc kệ quần lót đã bị kéo xuống, hắn đổi tư thế đứng, không chút ngưng ngừng cọt cọt tinh khí đã bao lần đưa Yên Lộ lên cao trào vào môi cậu, “Yên Yên.”

Giọng nói trầm xuống, khàn mềm, như nũng nịu đòi hỏi. Yên Lộ nhin đỏ cả mặt, chợt nghĩ đến mấy câu thoại kinh điển trong đồng tiểu thuyết của Thạch Anh. Cậu ngẩng lên nhìn vào mắt Chung Tông, cũng khàn giọng kêu: “Không cho lẳng lơ!”

“Phụt!” Hắn suýt nữa phì cười, nghẹn run cả người.

Yên Lộ xem chút ngưng đến phát khùng mà vùng tay đình công.

Chung Tông vừa cười lẫn lộn vừa tóm cổ Yên Lộ lại, không cho người chạy, cười xong còn vô sỉ nói: “Bảo bối, anh cười còn chưa mềm, tiếp tục.”

Yên Lộ dẫn lại cơn then, với cả bản thân cũng muốn, liền há miệng ngậm của Chung Tông vào. Cậu mút nhẹ phía trước, đầu lưỡi linh hoạt ép lên lỗ tiểu, phần còn lại được bàn tay ấn nắn ma sát.

Khi alpha bắn tinh, dương vật sẽ tạo kết, phình ra rất to, mắc vào bộ phận kết hợp để tinh dịch không bị trôi ra, thành công thụ thai.

Chung Tông mỗi lần tạo kết đều có thể ép đến độ Yên Lộ không khép được chân. Cái thứ bự bự này, đừng có đùa với nó. Khẩu giao cho Chung Tông, cậu không dám làm hấn lên đỉnh, miệng sẽ rách mất.

Làm đến lúc này Yên Lộ cũng hơi sờ sợ rồi, không nên lâu hơn, sẽ bị chơi thành cao su dẻo, nghĩ mà khiếp.

Có lẽ nhìn biểu cảm của Yên Lộ vô cùng khổ sở, Chung Tông mới nhéo nhéo cái mũi cậu, thấp giọng hỏi: “Làm sao?”

Cậu buồn bực trả lời như vậy. Hấn nghe xong thì không cười được, sợ lần này thật sự mềm luôn.

Nâng cậu dậy, Chung Tông hôn lên cái miệng vừa mút đến hồng kia, tay ôm lấy cặp mông của cậu, xoa lên nắn xuống, “Dẻo một tí cũng tốt, sau này Tiểu Yên Yên dễ dàng chui ra.”

Cậu đỏ bừng cả tai lẫn mặt, lườm Chung Tông, “Đồ lưu manh!”

“Tôi chịch lưu manh.”

“Cậu!” Lời chưa dứt, mông lạnh lạnh, quần bị kéo xuống rồi.

Chung Tông nắn nắn rồi tách cặp mông, thăm dò hậu huyết, nơi này từ lúc quỳ xuống khẩu giao đã ướt đầm. Hôm nay mới ngón tay đi vào nó đã cắn mút không cho ngón tay rời đi.

Chung Tông vỗ vỗ cái mông của Yên Lộ, cảm nhận sự ướt át rồi cắn lấy vành tai cậu, “Ướt ghê, lát nữa quần hai đứa đều ướt rồi, về làm sao ta.”

Yên Lộ đã động tình, mặc xác Chung Tông lăm nhá lăm nhảm, đẩy hấn ra rồi tự tụt quần xuống, đỡ lấy tinh khí của đối phương muốn ngồi lên.

Chung Tông cười méo xệch, chỉ có thể đỡ lấy eo cậu, đề phòng bạn nhỏ này quá kích động mà gây ra thảm kịch. Huyết khẩu đã ướt chỉ có lúc vào là hơi khó khăn, nuốt hết phần thô nhất rồi liền thuận lợi ngồi tới đáy. Cặp đùi của cậu không nhịn được run lên, cảm nhận cơn trường dưới thân. Yên Lộ sung sướng rên rỉ, mắt khép hờ, cứ vậy chống tay lên bụng Chung Tông, cặp mông mấy thịt kẹp chặt háng đối phương, bắt đầu trước sau nén ép, lắc lư.

Bởi vì vào rất sâu, lại thêm không lên xuống xoắn xuyên, hậu huyết ngậm tinh khí thô to, dùng biên độ nhỏ này tự cung tự cấp, huyết khẩu kẹp chặt, hông eo xoay tròn, để cả căn tinh khí khuấy đảo bên trong cơ thể, để nó lúc có lúc không ép lên huyết đạo nhạy cảm.

Gương mặt Chung Tông ứng hồng, cuộc làm tình hơi nguội này với hấn thật là giày vò, nhưng Yên Lộ nắm tay, không cho hấn động, một mình hò dô bên trên, khiến hấn khổ không thốt nên lời.

Sau đó Yên Lộ đến độ sườn, từng cú một nhấp xuống, tuyến tiền liệt bị chọc tới, từng luồng dịch thể tuôn xuống nơi hai người giao hợp. Lực tay cũng buông lỏng, gương mặt Yên Lộ đỏ bừng, một tay chống lên đầu gối Chung Tông, một tay vuốt lấy tinh khí phía trước.

Vừa mới thả lỏng, Chung Tông liền ôm lấy eo cậu ngồi lên, dùng lực hút tới.

“A!”

Tiếng kêu vỡ vụn thốt ra, rồi sau đó là những tiếng kích động vang lên. Tiếng kêu đứt quãng rồi lại biến thành một tần suất không ngừng, hòa với tiếng động bành bạch khi hông thịt va chạm.

Chung Tông tách cặp mông ướt sũng dưới thân, không cho đối phương khép chân lại, nhanh chóng cầm rút ở giữa. Dưới ánh nước, dương vật thô to ra vào xỏ xuyên qua hậu huyệt đỏ quạch, động cho nơi đó căng mở.

Hắn cắn lên vai cậu, dùng lực bóp cặp mông trong tay, đồng thời thúc hông lên, mạnh mẽ khiến đối phương lay lắc không ngừng, sắp ngã ngã ra sau. Thuận thế lật Yên Lộ xuống đất, Chung Tông đè lên vai cậu, ánh mắt đầy tính xâm lược nhìn người ta, ra sức chèn ép bộ phận mềm yếu nhạy cảm giữa cặp đùi tách rộng.

Túi tinh va chạm đỏ cả mông, háng cọ vào đùi non, huyết sưng lên, nhức nhối khiến Yên Lộ mơ màng như say. Cậu siết chặt nắm cổ dưới đất, ánh mắt mờ đi, toàn thân bị dục vọng bao trùm.

27. Chương 27

Bãi cỏ bị phá hoại thảm hại, cỏ bị bứt lên từng rễ, trong tay Yên Lộ bây giờ cũng có vài cây. Cậu đỏ bừng cả mặt, chịu đựng từng cú tấn công của hắn.

Quần của cả hai đều bị lột xuống, Chung Tông đè người chơi hăng vài bận mới kinh hãi phát hiện không thể để dơ hết cả quần như thế, bèn bế luôn cậu lên, lại bị Yên Lộ còn đang ôm cổ kéo xuống hôn hôn.

Nơi kết hợp tí tách nước, một bên chân còn treo cái quần lót, vì cậu lay lắc mà nó lủng la lủng lẳng trên căng chân.

Tinh khí thô to ra ra vào vào hậu huyệt, cọ sát thấm đẫm một tầng dịch nhờn, căng đỏ cả lên, khiến đầu vú cũng cương cứng hẳn trên áo.

Yên Lộ khó nhịn mà vén áo lên, để lộ bờ ngực trắng kiện, hai điểm trước ngực dựng đứng. Cậu ngược đời mắt ướt, môi mấp máy trên miệng Chung Tông, thở gấp, “Mau, liếm đi, liếm đi.”

Phóng đăng vô cùng, bức Chung Tông phải hung ác nhắc cao hông, kéo cái chân cậu gác hẳn lên vai, tách rộng hai đùi Yên Lộ, ép từ trên xuống dưới.

Tinh khí rỉ nước đọng thẳng trên bụng, khiến bụng ướt một vùng, mông cũng ướt, quá nhiều nước rồi. Cậu mơ mơ màng màng nghĩ, hậu huyết càng nóng càng tê. Yên Lộ không cố kỵ kêu to, rồi tiếng vang trong núi vọng lại, dọa cậu cảm luôn.

Chung Tông không nhịn được bật cười, nhìn gương mặt hoảng sợ của Yên Lộ, hông hích hích chen sâu vào khe chặt của đối phương, “Sao không kêu nữa đi.”

“Kêu... cái, ư, cái đầu cậu!”

“Trên không dám kêu thì để dưới kêu vậy.”

Lực đạo tăng lên, tốc độ va chạm khiến nơi giao hợp phát ra tiếng động dập dính, mông và háng khi tiếp xúc với nhau gây ra những tiếng bành bành rất mạnh, khiến người ta ngượng chín mặt.

Yên Lộ cắn răng cắn lợi, cắn hận lại cắn Chung Tông một cái nữa, “Cậu... ư a, muốn gọi người tới xem hả?”

Tưởng tượng ra cảnh Yên Lộ động tình như vậy bị nhìn thấy, dục vọng độc chiếm quấy phá Chung Tông, gương mặt hần trộm hần xuống. Ôm chặt eo cậu, bế cả người Yên Lộ dậy, lấy hông và tinh khí làm điểm tựa cho cậu, cứ thế thúc vào huyết. Tinh khí đè ép bên trong, Yên Lộ thít chặt căng cứng cả người nhưng vẫn không thể tránh khỏi cú xâm nhập sâu như vậy. Mắt cậu đỏ lên.

“Mẹ kiếp, cậu... đừng...”

“Đổi chỗ.”

“Làm... làm sao?”

“Bộ dạng này của cậu, chỉ tôi mới có thể thấy!”

Nháy mắt, Yên Lộ ngậm miệng lại, khóe môi không nhịn được nụ cười, cậu ôm chặt lấy vai hắn, mặc kệ đối phương ôm mình tiến vào nơi sâu hơn trong rừng.

Chung Tông đè cậu trên vách đá, thúc vào. Trọng lượng cả người cậu dựa lên Chung Tông, vì thiếu cảm giác an toàn nên bên dưới cắn rất chặt, chặt đến độ hần cũng phải cau mày, cắn rút hơi không thuận, chỉ có thể vào sâu ra cạn.

Dưới cơn động tình, hắn cắn vào vai Yên Lộ, tin tức tổ không cổ kị trút hết vào miệng vết thương.

Yên Lộ như bị tiêm xuân được, cả người nóng bừng, co giật xoay hông, nuốt trọn cả tinh khí thô to. Toàn thân mướt mồ hôi, ngay cả ngón chân cũng đỏ ửng, ôm chặt Chung Tông bắn ra. Biểu tình lúc ấy không biết như thế nào mà khi hồi thần lại, cậu thấy vẻ mặt ẩn tình của Chung Tông đang nhìn mình. Hắn dịu dàng cười, cạ cạ mũi cậu, liếm lên giọt mồ hôi trên khóe môi, thấp giọng nói: “Cậu bắn rồi.”

Yên Lộ gật đầu, rồi bất ngờ bị Chung Tông thả xuống, lật mình lại, từ phía sau mạnh mẽ thúc vào xoang sinh sản, kết bụng ra.

Va chạm nháy mắt khiến cậu kêu lên thất thanh, từng luồng từng luồng tinh dịch bắn mạnh vào lối vào nhạy cảm, khiến Yên Lộ run lên bần bật, gần như bị ép phải bắn thêm lần nữa.

*

Hai cái đầu phát nóng đã chiến xong, toàn thân đầy vết tích không thể che giấu. Dù Yên Lộ là người qua quýt cũng biết ngượng, muốn gọi điện kêu Chanh Nhỏ qua giúp.

Thế nhưng Chung Tông lại đột nhiên lên cơn sinh sự, cướp điện thoại của cậu, đổi lại gọi cho Tần Thư.

Kết quả, lúc anh bạn Tần Thư mang quần áo tới cho hai người, bóng dáng nhung nhàng của chiếc áo hoody Chanh Nhỏ mặc lại nhảy ra, kéo Yên Lộ hồi không ngừng, mắt lại còn long lanh nước. Tựa như gà con bị cướp mẹ mà thương tâm gần chết.

Nét mặt Chung Tông lúc ấy nặng như trĩ, nhìn Tần Thư. Anh chàng bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Lúc cậu gọi điện cho tôi, tên đó ở gần đấy nghe thấy.”

“...”

Lúc đó gần đến thế nào mà còn nghe được cả điện thoại nói gì.

Yên Lộ cũng có chút ngượng ngùng, mặt đỏ ửng xoa đầu Chanh Nhỏ, xoa đến độ bóng nhoáng, “Hỏi mấy chuyện này làm gì, FA gâu.”

“...” Chanh Nhỏ FA gâu gâu, biểu đạt thương tổn vạn điểm. Yên Yên không còn là Yên Yên của ngày hôm qua.

Buổi tối là hoạt động BBQ và chơi bài, mọi người có lẽ đã biết trong nhóm có cặp đôi, đều ăn chơi vui vẻ. Chỉ có nữ beta nọ là không cười nổi, vẻ mặt buồn bã. Dù sao cũng là yêu từ cái nhìn đầu tiên, cô lại vẫn tưởng Yên Lộ là beta.

Trong chuyện yêu đương giữa A và B, A đi ngoại tình với O chỗ nào cũng thấy, bởi vì chẳng ai biết lúc nào A của bạn sẽ gặp được một O có tin tức tổ thích hợp hoàn toàn với mình. Thế nên, tình yêu AB là một sự mạo hiểm.

Cô tự liệt ra rất nhiều ví dụ, như tự cổ vũ cho mình rồi run run nhìn lúc Chung Tông đang chơi mật chược với người khác, len lén chạy tới chỗ Yên Lộ.

“Tôi... Tôi có thể ôm cậu không?”

Yên Lộ kinh ngạc, rất lúng túng, đối diện với nữ sinh thì phản ứng chậm hẳn. Chanh Nhỏ đang gặm xâu thịt bên cạnh liền sán lại, “Sao lại muốn ôm? Cậu lạnh à? Tôi cũng ấm áp nè, tôi ôm cậu.”

Nữ beta nhìn một Trình Giảo Kim^[1] đột nhiên xông ra, miệng còn dính đầy mỡ mà blah blah lảm nhảm, không khỏi nhú mày chán ghét, “Tôi đang nói chuyện riêng với cậu ấy.”

[1] Trình Giảo Kim là một nhân vật anh hùng trong lịch sử Trung Quốc. Đại khái có mấy câu chuyện ông ấy đột ngột xuất hiện trong các trận chiến, rồi là yếu tốt lật ngược thế cờ hay cứu người thoát hiểm nên người TQ có những câu ngạn ngữ kiểu “nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim”, ý chỉ là yếu tố bất ngờ, tự nhiên xuất hiện làm kế hoạch nhiễu loạn.

Yên Lộ thấy nét mặt khó chịu của cô, thói bao che khuyết điểm liền phát tác, “Chuyện gì mà cậu ấy không nghe được vậy.”

Nữ beta trợn to mắt, hiển nhiên bị ngữ khí của Yên Lộ gây sốc, sau đó lúng túng đứng dậy rời đi.

Yên Lộ quay lại tiếp tục nướng thịt, một mâm đầy ụ, Chanh Nhỏ nhộn nhạo rục rịch muốn thò tay nhón lấy, bị Yên Lộ đập cho một cái, “Yên nào, đây là của Chung Tông.”

“...”

Chanh Nhỏ lại bị tim vả vào mặt, mặt chịu hết nổi, FA gâu gâu cũng là người có được không, là loại động vật cần bảo tồn số một cấp quốc gia.

Buổi tối phân phòng ngủ, Chanh Nhỏ mãnh liệt yêu cầu được ngủ với Yên Lộ, làm bóng đèn cũng được, cậu chỉ quen mỗi Yên Lộ thôi, còn là omega nữa, đâu thể ngủ cùng alpha chứ.

Nhưng lúc cầm chìa khóa căn phòng được phân, cậu vẫn giận giữ với xấu hổ gần chết. Không còn cách nào, địa điểm tham quan người nhiều phòng ít. Chanh Nhỏ đã đi với bọn Yên Lộ cả đường, dư thừa bị ghép với Tần Thư một cách rất tự nhiên.

Rồi đến tối, Chanh Nhỏ mới cảm nhận được sâu sắc, Chung Tông là một TÂM CỐ BOY – viết hoa nhấn

mạnh – cỡ nào. Vốn dĩ cậu đã năn nỉ ỉ ôi Yên Lộ ngủ cùng mình rồi, như Chung Tông lại dùng điện thoại nội tuyến gọi sang, kêu đau bụng, muốn Yên Lộ qua, bảo là thịt nướng có độc.

Chanh Nhỏ rất muốn nói: bụng hẫng đau, cậu qua cũng không có tác dụng mà. Nhưng những lời như vậy nào thể nói ra, chỉ có thể im lặng ôm gối chờ Yên Lộ quay lại.

Mười hai giờ, cửa phòng mở ra.

Ngoài cửa, là Tần Thư.

Chanh Nhỏ: “...!!!”

28. Chương 28

Chanh Nhỏ khựng hoảng vô cùng, chôn mặt vào gối, chỉ để hờ đôi mắt mà âm ách hỏi: “Yên Lộ đâu?”

Cả người đứng chắn trước cửa, không có ý tưởng để người khác vào.

Mái tóc Tần Thư rối bù, ánh mắt lười nhác nhìn cậu, “Cậu nói xem.”

Dứt lời bước lên một bước, Chanh Nhỏ lùi lại một bước, không đợi Tần Thư tới gần hơn đã xoay người bỏ chạy lên giường.

Cậu chui vào chăn bọc kín cả đầu, lời điện thoại ra tạch tạch tạch tạch Wechat[1] cho Yên Lộ, một tin nhắn tràn ngập bi phẫn và lên án.

[1] Wechat: Tên tiếng Trung là Weixin (微信), khởi điểm là một APP chat trên điện thoại ở TQ, tương tự Viber và Zalo nhà mình. Nhưng hiện tại thì nó không chỉ dừng ở nhắn tin gọi điện trực tuyến nữa rồi. Tại TQ, 10 người thì phải có 11 cái tài khoản weixin ấy. Bởi vì tính năng của nó rất tiện lợi, ngoài chức năng là công cụ liên lạc và giải trí, nó còn kiêm cả ví tiền nữa. Hiện tại, bất kỳ một quán hàng nào, từ nhỏ như sạp báo đến to như siêu thị tại TQ đều có mã QR để khách hàng thanh toán bằng weixin. Trải nghiệm cá nhân cho hay, ra đường giờ sợ mất điện thoại hơn mất ví:v

Yên Lộ không trả lời, Yên Lộ trả lời không nổi, huống chi giờ Yên Lộ đã bị Chung Tông giả bệnh đè trên giường, ôm eo không cho rời đi.

Chanh Nhỏ nghĩ thế nào cũng thấy bất an. Một O chưa bị đánh dấu, một A độc thân, bên ngoài tí tách mưa rơi, luôn khiến người ta có cảm giác chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Cậu hơi muốn xuống giường đi tìm Yên Lộ, đôi chân trần vừa đặt xuống đất liền cảm thấy một ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào chân cậu!

Chanh Nhỏ rùng mình, ngược lên định cảm tức trùng Tần Thư, nhưng phát hiện đối phương đang cởi quần áo, nào có thời gian nhìn chân cậu chứ.

Sơ mi của Tần Thư vén ra, lộ cơ bụng rắn rỏi, Chanh Nhỏ ực một tiếng, nuốt nước miếng.

Má ôi... Body... thật, thật, ha ha ha ha ha ha...

Chanh Nhỏ trộm liếc lên liếc xuống liếc ngang liếc dọc, Tần Thư hoàn toàn không để ý đến cậu, đưa mắt một cái cũng không, chỉ leo lên giường, đắp chăn, nhắm mắt ngủ.

Chanh Nhỏ nhìn bóng lưng Tần Thư, gãi gãi đầu, có lẽ... cậu nhầm rồi, nhìn tay nhìn chân cái gì, nghĩ nhiều!

Nghía xuống chân mình một cái, cả bàn tay múp míp thịt nữa, có gì đẹp đâu. Nghĩ vậy, Chanh Nhỏ bóp bóp cái mặt, phúng phính như trẻ con; sờ sờ eo, hơi thừa tí mỡ. Từ góc độ nào đó thì cậu thật sự là một bạn mập... Dù sao cậu cũng tập môn cử tạ mà, ăn rất nhiều.

Một đĩa mập như cậu, Tần Thư để mắt tới mới là lạ.

Nghĩ vậy liền an tâm, Chanh Nhỏ lẳng lặng quay lại giường, đắp chăn lên. Cậu ngoan ngoãn lướt diễn đàn, cơn buồn ngủ đột kích lúc nào không hay. Chanh Nhỏ tay cầm điện thoại mà chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, bên ngoài sấm đánh vang rền, cú đánh mạnh đến rung cả cửa sổ.

Chanh Nhỏ giật mình tỉnh giấc, suýt bị nước miếng sặc chết.

Há mồm run rẩy, cậu mò tới điện thoại, nhưng không tìm thấy tai nghe.

Đầu óc Chanh Nhỏ rối loạn, không cố kỵ nữa mà trở mình lung tung tìm đồ, sợ hãi vô cùng. Hồi còn nhỏ, nhà cậu từng xảy ra một vụ đột nhập, lúc ấy Chanh Nhỏ cũng bị tiếng sấm to như vậy đánh thức. Mơ mơ hồ hồ cảm thấy có người đứng trước giường mình, tiếng đồ vật loạch xoạch, dụng cụ cắt gọt phản quang ngoài cửa sổ trong ánh sét, vừa chói mắt vừa lạnh lẽo.

Cậu không dám mở miệng, thậm chí còn chẳng dám động đậy. Rất nhiều máu, rồi hàng loạt bản tin xẹt qua não cậu. Cậu sợ phát điên rồi.

Ấn tượng lúc nhỏ quá mạnh mẽ, dẫn tới căn bệnh tâm lý sợ sấm. Chỉ cần có tiếng sấm, cậu luôn sẽ cảm

thấy có chuyện không hay xảy ra.

Chanh Nhỏ nhập tâm tìm kiếm, đột nhiên bên tai vang lên giọng nói vừa thấp vừa khàn: “Cậu làm gì vậy?”

“Cái đệt!”

Chanh Nhỏ bị dọa đến nhảy dựng, quay người vung nắm đấm, một cú đấm rất mạnh, lập tức khiến đối phương ngã sấp mặt trên đất.

Nửa bên mặt của Tần Thư tê dại, tay bụm lấy mặt ngồi trên đất, mùi tanh mặn ngập trong khoang miệng. Khó khăn mở mồm ra, một cái răng rơi xuống lòng bàn tay.

Tần Thư: “...”

Chanh Nhỏ: “...”

*

Hôm sau, Yên Lộ uể oải tỉnh lại trên giường, eo nhức chân mềm. Trên giường lộn xộn vô cùng, tàn tích tối qua.

Trong chăn thật ấm, Chung Tông đang ôm eo cậu, chân gác chân, tư thế tỏ vẻ độc chiếm vô cùng.

Yên Lộ mãi mới mò được điện thoại, phát hiện màn hình toàn là tin nhắn của Chanh Nhỏ. Cậu có chút áy náy mở máy ra đọc tin, nhưng cũng yên tâm hai người kia ở chung sẽ không xảy ra chuyện, dù gì Chanh Nhỏ cũng học cử tạ mà, Tần Thư trông cũng có vẻ lạnh tính.

Ai ngờ tin thoại mới nhất lại là Chanh Nhỏ giọng như nức nở nói cậu chàng vào viện với Tần Thư.

Nhìn thời gian, ba giờ sáng.

Ngoài nói đi bệnh viện ra thì không còn thêm gì nữa, Yên Lộ rùng mình, đủ loại tưởng tượng không hay xuất hiện, nhiều nhất chính là cảnh Chanh Nhỏ bị chiếm tiện nghi.

Yên Lộ lập tức nổi giận đùng đùng, mặt cũng nghẹn đỏ cả lên, hổ thẹn, căng thẳng, khủng hoảng trong lòng như dời sông lấp bể. Yên Lộ vội vàng gọi Chung Tông dậy, ngắn gọn kể lại câu chuyện rồi xuống giường nhặt quần áo lên mặc.

Chung Tông còn chưa mở mắt, mò lấy điện thoại gọi cho Tần Thư. Mặc dù hẳn không cho rằng Tần Thư

sẽ làm gì Trần Ninh, nhưng lời này không nói ra được.

Yên Lộ gọi không được điện thoại, sốt ruột cầm lấy thuốc hút một điếu.

Kết quả, điện thoại thông, Chung Tông trần truồng ngồi trên giường, giật lấy điếu thuốc của Yên Lộ ngậm lên miệng, “A lô, chuyện gì vậy?”

Người tiếp máy không phải là Tần Thư mà lại là Trần Ninh.

Nghe một hồi, Chung Tông mới cười cười gật đầu, “Các cậu đang ở đâu? Được, bọn tôi qua ngay.”

Cụp máy, Chung Tông ngồi dậy xoa xoa tóc, đặt thuốc lại lên miệng Yên Lộ: “Trần Ninh đánh gãy răng Tần Thư, hai người đang ở bệnh viện trồng răng.”

“Cái gì? Chuyện gì xảy ra?”

“Hình như không phải cố ý, tối qua lúc sấm đánh, Tần Thư gọi một câu, Trần Ninh phản ứng quá khích.”

“ ... ”

*

Rõ ràng là một câu chuyện rất bi ai, nhưng lại thấy thật buồn cười.

Một A bị một O đánh cho rụng răng, chuyện này phải giấu. Bằng không mặt mũi của Tần Thư coi như mất sạch, mà cũng chẳng ai dám rước Chanh Nhỏ về.

Tần Thư thật thê thảm, cả bên má phải sưng phù lên phải băng bó, gương mặt tụ huyết khiến mắt hí lại.

Chung Tông nhìn rồi chụp một tấm ảnh.

Phải đợi mặt hết bầm Tần Thư mới trông răng được, tháng tới phải ăn thức ăn lỏng.

Chuyện này nói to không to, bé cũng không bé.

Chanh Nhỏ thiếu điều quỳ xuống, cẩn thận từng li từng tí chăm sóc Tần Thư, người ta rên đau một câu cậu liền áy náy đến chết đi sống lại.

Sự việc xảy ra cũng không thể đi chơi được nữa. Chanh Nhỏ bày tỏ mình sẽ theo Tần Thư về trường trước, chăm sóc hẩn thật cẩn thận cho đến khi Tần Thư khỏi hẩn, nhờ Yên Lộ và Chung Tông quay lại nói với mọi người một tiếng.

Yên Lộ nhú mày trầm tư, có hơi do dự. Chung Tông đứng cạnh nhéo nhéo tay cậu, “Bọn tôi về cùng các cậu.”

Từ phòng bệnh đi ra, Yên Lộ nghĩ tới ám hiệu ban nãy của Chung Tông, càng nghĩ càng lạch, cuối cùng lại chưa loen loét nói: “Cậu với Tần Thư thân nhỉ, lo lắng cho cậu ta thế cơ đấy.”

Mặc dù Chung Tông đã ra hiệu, cậu cũng muốn về trường với Trần Ninh và Tần Thư, nhưng Chung Tông quan tâm Tần Thư như vậy, lại thêm Chung Tông và Tần Thư trông thật hợp đôi, bình dấm trong lòng Yên Lộ liền đổ.

Chung Tông buồn cười mà nhéo nhéo má Yên Lộ, “Cậu tưởng tôi không biết nữ beta kia thích cậu? Để cậu lại ở đó, tôi đây tự tìm đường chết.”

“Ồ uây, ghen hả?”

“Không, chỉ cảm thấy cô nàng kia mắt quá kém.”

Chung Tông lên cơn buông tay ra, Yên Lộ vừa tức vừa buồn cười, tóm lấy tai hẩn, “Nói như thể mắt cậu tốt lắm ấy.”

“Cũng sêm sêm, thích cậu mà.”

“Cậu mới nói gì?”

“Có gì đâu?”

“Chung Tông, đừng có giả vờ nữa đi! Nói lại lần nữa coi!”

“...”

“Đừng ép tôi động thủ!”

“Trong viện không được to tiếng!”

“Phắc! Trong viện cũng không được chạy! Đứng lại cho tôi!”

29. Chương 29

Khai giảng bận rộn, thời khóa biểu nhiều môn, Yên Lộ chỉ có thể tìm cơ hội đi dạo phố đêm với Chung Tông. Hai đứa la cà mấy hàng quán ven đường, thi thoảng gọi cả Tần Thư và Trần Ninh cùng đi ăn khuya.

Răng của Tần Thư vẫn chưa khỏi, đương nhiên không chịu nổi sự tàn phá của đồ nướng, đành phải ngồi một bên chậm rãi húp cháo. Trần Ninh rất hiểu chuyện, Tần Thư không ăn được, cậu cũng ăn cháo theo hần. Mấy ngày nay thế mà đã làm gương mặt trẻ con hao mòn không ít.

Tần Thư ngồi bên cạnh, giơ tay gọi chủ quán tới, kêu một đồng đồ nướng, xong rồi đẩy về phía Chanh Nhỏ, hàm hồ nói: “Ăn đi.”

“Tôi không ăn!”

“Ăn!”

“Không ăn!”

“Đau...”

“Ở đâu?”

“Ăn.”

“...”

Yên Lộ ngồi đần mặt nhìn. Đáng kinh ngạc hơn là Chanh Nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, từng miếng từng miếng bắt đầu ăn, Tần Thư xoa xoa đầu cậu chàng, y như thuần dưỡng thú cưng. Nói không có gian tình, Yên Lộ mới không tin. Cậu len lén sờ mõng Chung Tông: “Cậu nhìn người ta đi.”

“Làm sao?”

“Lúc nào cậu mới nghe lời tôi như thế?”

Chung Tông cười, “Trên giường còn không nghe lời cậu?”

Mấy câu lưu manh này thì ai thêm để ý, nhưng mỗi lần như vậy Yên Lộ lại thấy hãnh diện lắm, cảm giác

ưu việt toát ra từ trong tim.

Chung Tông còn tương đối nội liễm, néo néo cặp má Yên Lộ, “Ngoan ngoan ăn đi.”

Chanh Nhỏ ngồi đối diện, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà lắc đầu, liếc mắt ghét bỏ. Trước đây Chanh Nhỏ còn về phe Yên Lộ, nhưng mấy tháng nay theo Tần Thư, ngược lại càng ngày càng cảm thấy Tần Thư mới là nam thần, dù thiếu một cái răng, hở một cái lợi cũng vẫn dễ nhìn.

Yên Lộ mỗi lần chê mắt thẩm mỹ của Chanh Nhỏ lệch rồi, cậu chàng liền hừ hừ đáp: “Mới không phải, của cậu mới lệch!”

“Tần Thư vừa gầy vừa xanh, nhìn như bệnh hoạn!”

“Mới không phải! Cậu ấy như vậy là thư sinh, tú tài!”

“Vai nâng không nổi, tay nhắc không lên, hai người các cậu mà cặp với nhau á, chắc là cậu ẵm ngửa hẳn lên giường.”

“Yên Lộ! Đen tối!”

“Đen tối chỗ nào, văn hóa phẩm ‘chong xáng’ chính là sinh hoạt thường thức.”

“Đừng có kiếm cớ cho sự đen tối của cậu.” Mặt Chanh Nhỏ đỏ bừng, cũng không biết là giận hay là ngượng.

*

Sau một tháng khai giảng và đi quân sự về, Yên Lộ đen thêm một lớp, tự thấy rất có khí khái nam nhi. Nhưng Chung Tông thấy cậu lại chặc chặc lắc đầu, cảm thán tối đến không mò thấy người, chọc Yên Lộ hận không thể cho hẳn một chưởng, để hẳn mù luôn!

Chung Tông hình thể đẹp, mặc quân phục còn toát lên vẻ hơi vô lại, vừa ngầu vừa mê người, Yên Lộ rạo rức rồi. Cậu bảo Chung Tông giữ lại quân phục, lúc làm một pháo thì mặc vào.

Chung Tông nhìn đôi mắt đảo qua đảo lại suy nghĩ của Yên Lộ, buồn cười mà búng một cái lên trán cậu: “Đầu óc có thể trong sáng tí không.”

“Trong sáng? Cậu thích chơi đồ học sinh hay y tá?”

“...”

Yên Lộ ôm lấy eo Chung Tông, cắn lên môi hắn, âm ừ nói: “Vậy cậu muốn cái gì, đánh dấu, tươi mát mê hoặc cuồng dã, nhâm quân[1] tuyển chọn.”

[1] nhâm quân: cách xưng hô thời Lương – cổ đại TQ. Yên Yên nhắm cốt nhây (cosplay) cổ trang luôn quá =))

“Cậu chọn đi.”

“Được! Tôi đã sớm muốn làm một phát ở sân bóng rổ rồi, cậu không biết đâu, hồi cấp ba lúc cậu chơi bóng, áo thốc lên thật chết người, ảnh bị chụp lên vẫn còn lưu truyền ở trường cũ đấy.”

“ ... ”

“Tôi muốn cậu mặc đồ chơi bóng, một bên võ bóng một bên võ mông tôi.”

“ ... ”

“Sau đó làm xoang sinh sản của tôi, lúc cần tuyển sinh thực thì tiện thể ném bóng!”

“ ... ”

“Biểu cảm của cậu thế nào vậy!”

“ ... ”

“Nè! Đừng đi mà, tôi nói đùa thôi không được sao!”

*

Lễ Quốc khánh phải về nhà, Yên Lộ không tình nguyện lắm, cậu đã lên kế hoạch đi du lịch với Chung Tông rồi ấy chứ, nhưng hắn phải ra nước ngoài thăm ông bà ngoại. Yên Lộ nhàm chán, đành quay về.

Cậu tụ tập với Thạch Anh, nhìn nó và bạn trai người Pháp khoe mẽ tình yêu; lại đi gặp Trần Khanh, phát hiện anh đã kết hôn, còn mang thai nữa.

Yên Lộ thấy hơi kỳ quái khi nhìn cơ thể nam tính của đối phương nhu hòa đi khi có thêm một bộ phận. Mặc dù omega mang thai và ông bầu là chuyện bình thường, nhưng với số lượng omega quá nhỏ như vậy, một người đàn ông có bụng bầu vẫn là chuyện hiếm.

Trần Khanh hỏi Yên Lộ có muốn sờ bụng anh không, cậu lắc đầu nguây nguậy, “Không được, em sức lớn, sờ hỏng thì làm sao.”

Trần Khanh kéo tay cậu, nhẹ nhàng đặt lên bụng mình, “Coi như mỡ bụng đi, cục mỡ biết động đây.”

Anh cười, chớp chớp mắt với Yên Lộ, trông vừa thân thiết mà cũng thật đáng yêu, khiến Yên Lộ thả lỏng nhiều lắm. Cậu sờ lên lớp da bụng mềm mại ấm áp, đôi mắt tròn xoe cả lên.

Trần Khanh bị biểu cảm này chọc cười, vui vẻ vô cùng, “Cậu sau này rồi cũng có, đến lúc ấy nhớ chú ý đấy.”

“Cái... cái gì, đừng nói ra lời khùng bố vậy chứ.”

“Chẳng lẽ để Chung Tông nhịn không đánh dấu?”

“Đâu có được!”

“Các cậu còn nhỏ, đợi hai năm nữa hẵng đánh dấu.”

“...” Yên Lộ như có suy nghĩ, cẩn thận sờ sờ phần bụng ấm áp kia.

*

Chung Tông về nước, gọi điện cho Yên Lộ, kêu cậu qua. Hấn mang quà về cho cậu. Yên Lộ do dự trong điện thoại, ậm ừ ờ mà không đáp ứng. Hấn thấy vậy cũng không gấp, nghe ra ý Yên Lộ thì chỉ nói “được” rồi cúp máy.

Yên Lộ nhìn ống nghe, tiếng tút tút đã vang lên, cả người thấy không khỏe. Đây là cái tâm lý đi nước ngoài rồi vừa mất trai Tây gái Tây hơn?

Lãnh đạm vậy mà coi được à!

Cậu nóng ruột gọi điện lại, Chung Tông một lần nữa bắt máy: “Làm sao?”

“Tôi không qua, cậu có mất hứng không.”

“Cậu thích là được.”

“Đệt! Chung Tông, có phải cậu nhìn trứng tuần nam mỹ nữ nào rồi không, A hay B hay O.”

“Nghĩ nhiều là bệnh, phải chữa.”

“Tôi...!”

“Tôi qua nhà tìm cậu.”

“Á! Ông già ở nhà, cậu đừng qua.”

“Làm sao, cậu sợ tôi giở trò với cậu? Dưới lầu hướng đông nhé?”

“Oe! Muốn giở trò cũng là tôi giở trò với cậu. Tôi không phải... Cũng không biết phải nói sao với cậu.”

“Cho nên tôi không có cơ hội đến cửa tìm người? Chú Yên thực ra thích tôi lắm đấy.”

“Không được. Cậu đừng qua, tôi giấu không được biểu cảm.”

“Được rồi.”

Cúp máy xong, Yên Lộ quăng điện thoại, nằm thẳng trên giường.

Cậu đang nghĩ đến chuyện của Trần Khanh. AO kết hợp, không hoài thai mới bất thường, thậm chí tỷ lệ AO trứng trâu còn cao hơn các kết hợp khác rất nhiều. Các cặp đôi AO vào đêm đánh dấu, chỉ cần không dùng biện pháp phòng ngừa, hầu như đều trứng.

Nhưng Yên Lộ cậu đã không coi mình là omega nhiều năm như thế, đột nhiên nghĩ đến chuyện sinh con. Cậu sợ muốn chết.

Hơn nữa, bộ dạng cậu như thế này, trông thế nào cũng không giống một người sẽ mang thai! Nếu là Chung Tông, người cao chân dài da trắng, mặt còn đẹp nữa... Nếu hấn mang thai, bụng to lên, gương mặt khẳng định là tỏa thánh quang.

Còn có thể ra sữa...

Nghĩ đến cảnh Chung Tông bị sữa tươi rưới ướt, Yên Lộ lập tức cuộn cuộn máu nóng, cứng rồi.

30. Chương 30

Yên Lộ chân trần nhảy xuống giường khóa cửa, định bụng lấy ảnh Chung Tông ra “quay tay” thì màn hình điện thoại lóe lên nhắc nhở có cuộc gọi đến.

Yên Lộ nhìn người gọi, thật là muốn gì được nấy mà. Cậu bắt máy, có chút biếng nhác nói: “Gì vậy?”

“Sao cái giọng lại thế kia?”

“Cậu nói xem?”

“Tôi quấy rầy chuyện tốt của cậu rồi hả.”

“Đâu có, cậu kêu vài tiếng lên đi để chuyện tốt của tôi kết thúc mau chút.”

“Đừng lảm mồm nữa, nhìn dưới lầu.”

Yên Lộ dự cảm là có chuyện, quăng điện thoại, nhào ra cửa sổ nhìn. Quả nhiên Chung Tông đang đứng bên kia đường, thấy cái đầu của cậu thò ra liền vẫy vẫy tay.

Yên Lộ còn quần trước sau cố kỵ cái gì, lập tức đạp lên giày, bịch bịch bịch chạy xuống lầu, xông thẳng ra khỏi cửa, chạy đến trước mặt Chung Tông. Cánh tay giơ lên, kéo Chung Tông cao hơn mình ôm vào ngực, xoa xoa đầu hắn: “Phắc, nhớ chết cha rồi!”

“Không phải tôi quấy rầy chuyện tốt của cậu sao?” Chung Tông phối hợp khom lưng, tay đỡ lấy eo Yên Lộ, cười cười mặc cho cậu giày vò mái tóc, khiến nó rối tung.

“Cậu chính là chuyện tốt bự nhất của tôi.” Ngữ điệu thấp xuống, Yên Lộ vừa ngượng nghịu vừa buông người ra, giả bộ ghét bỏ nói: “Không phải bảo đừng qua à.”

Chung Tông vẫn ôm lấy eo cậu, “Ừ thì cậu không cho tôi vào tìm, tôi đành tới bắt cóc cậu vậy.”

“Hả?”

“Tới nhà tôi đi.”

“Bây giờ?”

Chung Tông nhìn Yên Lộ, tỏ vẻ đáng thương nói: “Tôi mới bị ông nội lấy ba toong đánh một trận này, cậu

không an ủi tôi à, không muốn nhìn vết thương của tôi sao.”

“Cái gì? Bị thương là sao? Ông nội sao lại đánh cậu?”

“Tôi nói với ông là lừa được cháu dâu cho ông.”

“A?”

“Chính là đứa con cả nhà họ Yên sát vách ngày trước.”

“A?!”

“Cậu không biết ông nội tôi ghét chú Yên vô cùng?”

Yên Lộ ngây ngẩn lắc đầu, thật sự không biết.

Chung Tông dắt tay cậu, vừa lừa người về nhà, vừa kể lại tin tức giạt gân mới nghe được bên nhà ông nội.

Cha Yên từ lúc cậu còn nhỏ đã thích Chung Tông, nhưng ông nội Chung lại rất ghét cha Yên. Bởi vì năm xưa cha của Yên Lộ và cha của Chung Tông từng có với nhau một mối tình AA hoang đường.

Một người tính cách cổ chấp, một người phong lưu ngang ngạnh. Sau đó có thể cảm thấy đôi bên không phải tình yêu đích thực nên chia tay, tự lập gia đình riêng.

Nhưng năm ấy khi chú Yên là một A qua lại với chú Chung, ông nội Chung tức đến suýt phát bệnh tim, liên đới toàn bộ nhà họ Yên cũng bị ghét. Nhiều năm sau, đứa cháu của ông lại chạy đến nói với ông: “Ông nội, cháu nhìn trúng đứa con cả nhà họ Yên.”

Nhìn cháu trai với gương mặt y hệt con trai, nói ra một câu cũng y hệt, ông nội Chung rút luôn ba toong, đuổi theo Chung Tông mà đập một trận.

Chung Tông lơ mơ bị đánh, cũng không dám để ông chạy đuổi theo mình, nhờ cụ ngã một cái thì hồng, đành ngoan ngoãn đứng im tại chỗ mặc ông nội quật một trận, quật mệt thì dừng.

Bà nội Chung là một beta dịu dàng, nhưng rất có sức uy hiếp với ông nội Chung. Bà nội đập luôn một cái chén, ông nội kinh hãi, thở hồng hộc lườm Chung Tông rồi quay về thư phòng.

Chung Tông vẫn còn hoang mang, hỏi bà nội chuyện như thế nào vậy, thế mới biết chuyện cũ đã từng xảy ra.

Yên Lộ nghe mà mắt chữ A mồm chữ O. Cậu thấy hơi khó tiêu hóa, lắc lắc đầu, “Tôi còn tưởng ông bô vừa cố chấp vừa bảo thủ, ai ngờ trước kia lại phóng túng như vậy.”

Tình yêu AA, ở thời đại AA bên nhau bị cấm đoán.

Ông bô nhà mình không ngờ điên cuồng thế.

Yên Lộ khoác eo Chung Tông, một đường buôn chuyện về đến nhà hần. Vừa đến nơi, cậu chạy thẳng đến tủ lạnh, lấy bia ra. Ở nhà vài ngày, ông bô mặt như tấm sắt, khiến cậu không dám hút thuốc uống rượu. Giờ nghỉ lại, đến tình AA ông cũng chơi rồi, hút thuốc uống rượu á, khẳng định năm xưa cũng không ít.

Cha Chung phong lưu thì ai cũng biết, ông bô có thể cặp với cha Chung, đại khái cũng tám lạng nửa cân. Thật kỳ lạ, biểu hiện lấy lòng của cha Yên khiến tâm lý Yên Lộ có chút thả lỏng, nên là chuyện cũ năm đó cậu lại có vài phần hiếu kỳ và thấu hiểu cha mình.

Chung Tông lấy quà trong va li ra, đưa một chiếc hộp nhung cho Yên Lộ.

Cậu bỏ bia xuống, nhận lấy quà mở ra, là một mặt dây chuyền bằng bạc. Chế tác rất khéo léo, hình măng xà quần lấy thập tự.

Đó là cái gì, Yên Lộ đương nhiên biết rõ.

Cảm giác xấu hổ mãnh liệt lan tỏa từ ngón chân đến đỉnh đầu. Đây là một đạo cụ trong game, tên gọi Thế thân.

Mặt cậu lập tức đỏ bừng, tay ôm lấy gáy. Hình xăm thời trung nhị, là đồ án khi nhân vật trong game của Chung Tông tung kỹ năng, cậu cứ nghĩ Chung Tông không hiểu. Nhưng khi cái Thế thân này xuất hiện, đã nói với cậu rằng, hần hiểu hết.

Thế thân là đạo cụ mà nhân vật của Yên Lộ năm ấy thường trang bị. Thế thân nghĩa như tên gọi, chính là chịu mọi thương tổn cho người nhận được kỹ năng. Khi tất yếu, có thể chuyển dời được cả thương tổn tử vong.

Đạo cụ này rất ngẫu, giá cũng rất cao, gần như ai cũng muốn, cho nên lúc nó xuất hiện, Yên Lộ mãi mới cướp được.

Yên Lộ vén vén vì Chung Tông dùng có mấy lần, thế mà hần nhớ được. Chung Tông đương nhiên cũng biết hình xăm trên gáy cậu có ý nghĩa gì.

Yên Lộ nín nhịn hồi lâu mới mở miệng nói: “Cậu biết từ lúc nào?”

“Từ sớm rồi.”

“ ... ”

“Lúc mới đầu thấy quen mắt, nhìn nhiều thì dần dần nhớ ra.”

Yên Lộ xấu hổ quá, cái cảm giác bí mật bị bóc trần này... Cậu ném dây chuyền vào Chung Tông, giả vờ hung dữ, “Tôi ư nhận món quà này!”

Chung Tông phì cười, đứng dậy cởi áo, để lộ phần gáy còn đang sưng đỏ, là một hình xăm, chính là đồ án Thế thân.

“Có qua có lại, Yên Yên, thích không?”

Thích, sao lại không thích chứ! Chỉ là ngứa quá đi mất!

Lúng túng vô cùng, cậu nhào lên Chung Tông, đè hẳn xuống giường mà cười trên hông hẳn, “Cậu thật là phiền.”

“Ha ha, thế à, Yên Yên đỏ mặt.”

“Bị cậu chọc giận.”

“Thế hả?”

Chung Tông nói rồi ôm lấy hông cậu ngồi dậy, chớp mũi đụng chớp mũi Yên Lộ, nhẹ nhàng cọ cọ. Hắn thấp giọng cười cười, như là làm nũng, “Thật thương tâm, tôi phải nghĩ lâu lắm ấy, phần quà này.”

“Hình xăm tình nhân?”

“Không phải.”

“Biển thông báo?”

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

“Là thích cậu.”

Yên Lộ như đang mơ, hạnh phúc đến quá nhanh, khiến cậu tiếp thu hơi chậm. Đợi đến khi hồi thần, cậu đã đẩy ngã Chung Tông, tay cũng kích động vô cùng lột quần người ta xuống.

Chung Tông ngược lại không giãy giụa, mặc kệ cho cậu nắm quyền chủ động.

Yên Lộ nhìn bộ dạng thông dong tự tại của hắn mà cắn răng cắn lợi gặm gặm vành tai Chung Tông, “Nếu không phải tôi là omega thì cậu đã sớm bị ngủ với tôi rồi!”

“Tôi đã ngủ với cậu rồi nha.”

“Ý tôi là từ trong ra ngoài!”

Chung Tông ôm lấy eo cậu, lật mình một cái, mạnh mẽ đè người dưới thân, tách mở đôi chân Yên Lộ, “Đánh dấu xong cậu từ trong ra ngoài đều là của tôi.”

Dứt lời hắn dừng lại chốc lát mới do dự nói tiếp: “Nhưng Yên Lộ, cậu thật sự không hối hận chứ?”

Yên Lộ nhìn thẳng vào hắn, nhiệt tình mà mãnh liệt đáp: “Nói nhảm nhiều vậy! Mau lên!”

31. Chương 31

Hai người đã làm tình biết bao lần, nhưng chưa lần nào như lần này.

Chung Tông cẩn trọng dè dặt, đến hôn cũng nhẹ nhàng dịu dàng, từng chút từng chút vào vai gáy cậu. Còn Yên Lộ, vừa muốn động dậy lại muốn nằm im, trong đầu rất nhiều ý nghĩ chạy qua, rồi phát hiện bản thân đã sớm căng cứng và run rẩy. Tâm ý tương thông, đánh dấu. Điều này tựa như một cái móc, hai người đã đi rất lâu, cuối cùng cũng tới điểm cuối.

Có lẽ bị màn dạo đầu quá nhẹ nhàng này ép buộc, Yên Lộ lật người lên trên, chưa chuẩn bị tốt đã nắm lấy thứ thô to của hắn đưa vào thân thể. Cậu tiếp nhận thứ to lớn này biết bao lần rồi, nhưng thân quen không có nghĩa là lần này vào được một cách đơn giản, trái lại bởi thân thể căng cứng, cậu còn bị đau.

Đầu khắc ướm át ma sát nơi nếp uốn, chưa thể đi vào. Chung Tông bị cậu cọ hai cái, sự mạnh bạo và dục vọng khổng lồ trong xương cốt bùng lên. Hắn một lần nữa đè Yên Lộ xuống, môi ép môi, tin tức tổ từ khoang miệng hắn đổ vào miệng cậu. Hương vị của tình dục, sự tập kích của tin tức tổ, tất cả đều khiến đầu óc quay cuồng. Cơ thể căng cứng, tâm tình xao động của Yên Lộ, đều bị trấn an. Cậu mềm nhũn dưới thân thể hắn, mặc người làm gì thì làm.

Cặp mông dính ướt, huyết khẩu đỏ hồng như phát tình, nó hé mở, bên trong xinh đẹp biết bao. Chung Tông lật cậu lại, tách cặp mông kia ra, đẩy mình tiến vào.

Yên Lộ hư thanh một tiếng, tay siết chặt ga giường, im ắng không lâu liền bắt đầu tự lắc eo. Nước da màu mạch bóng loáng, vòng hông chuyển động, cặp mông mấy kẹp chặt tinh khí thô to, nhả ra nuốt vào.

Gương mặt Yên Lộ đỏ bừng, chủ động không được bao lâu liền bị Chung Tông đè vai ấn xuống giường. Hắn luật động cảm rút kịch liệt, phía sau va chạm thật nhanh khiến Yên Lộ không nhịn được phải kêu ra tiếng.

Quá mãnh liệt rồi, nửa thân dưới sắp bị làm đến tan chảy. Cậu giãy giụa tiến về phía trước, eo lại bị kéo mạnh về phía sau. Lúc thứ bên trong hung ác cọ qua xoang sinh sản, nước mắt Yên Lộ cũng bị ép ra. Cậu yếu ớt kêu lên: “Chậm chút! Phắc, ông đẩy sắp ngổm rồi.”

Cũng không biết từ ngữ nào chạm đến điểm cảm thú của người phía sau, cậu thể mà bị ôm đứng lên, như trẻ con mà bị nhấc hai chân, ngồi lên cọc thịt thô kia. Hắn ác liệt thúc eo tới, động vào. Đùi non bị lông mu thô cứng cọ đỏ cả lên, túi tinh vỗ mạnh vào huyết khẩu, Chung Tông tựa như muốn khiến cậu không thể thở được.

Ngay tới lúc sắp lên đỉnh, Chung Tông lại đột ngột dừng lại, đẩy cậu xuống giường, lau đi dâm dịch chảy từ mông Yên Lộ dính trên bụng hắn, quệt lấy cả mồ hôi trên ngực cậu xoa lên hai đầu vú đỏ hồng.

Hắn xoa nắn chúng, háng chậm rãi đưa về phía mông cậu, ba ba ba ba, tiết tấu dịu dàng khiến cơ thể Yên Lộ thả lỏng hơn. Chung Tông bầu lên lưng cậu, nhìn chăm chăm vào hình xăm sau gáy, cắn mạnh xuống.

Trong chớp mắt, cơn đau thấu khiến Yên Lộ phải thét lên, nhưng tin tức tổ cuộn trào theo đó ồa vào tuyến thể của cậu, từ trong ra ngoài xâm chiếm toàn thân, khiến cậu rên rỉ ngượng ngùng.

Hai tay xé rách ga giường, lưng cong xuống mông nhếch lên, cả người đều ửng hồng. Hậu huyết còn mẫn cảm hơn trước gấp trăm lần, cảm giác này thật khó tả. Giống như từ trong ra ngoài đều bị phơi bày, ngay cả xoang sinh sản âm ỉ cũng mềm ngứa hé mở, để tinh khí của alpha có thể xông vào bất kỳ lúc nào, hung mãnh lao đến nơi sâu nhất.

Yên Lộ bị kích phát tình. Sau khi đánh dấu hoàn tất, cậu ôm gáy khẽ thở hổn hển, hậu huyết nóng cháy trào nước.

Chung Tông rút tinh khí nhỏ giọt tí tách ra, lật người cậu lại. Hắn thấp giọng hỏi Yên Lộ có ổn hay không. Câu trả lời của cậu là mở rộng hai chân rồi kẹp lấy eo hắn, hích hậu huyết ướt át về phía đũng quần Chung Tông. Cậu muốn Chung Tông đi vào, thô bạo mạnh mẽ, khiến cậu chết luôn cũng được.

Ôm lấy cổ hắn, cậu ngược đôi mắt ướt cầu khẩn: “Mau, vào đi, vào xoang sinh sản của tôi.”

Hô hấp của Chung Tông thoáng ngừng lại, đầu óc mơ màng, bóp lấy chân cậu, đi vào lỗ nhỏ của xoang

sinh sản.

Yên Lộ đau nhói, cuốn cả ngón chân. Nơi mẫn cảm rất buốt, bị thứ thô to kia căng ra thành lỗ hổng, vẫn chưa ngừng đi vào. Cả người cậu toát mồ hôi, nhưng chẳng những không muốn đẩy Chung Tông ra, còn tự mở rộng háng, tiếp nhận Chung Tông, ôm chặt Chung Tông.

Xoang sinh sản rất nhanh trở nên trơn thuận, ướt át từng cổ tưới lên quy đầu. Cho đến khi hai túi tinh chạm vào huyết khẩu, Yên Lộ mới thả lỏng. Đường sinh sản bao lấy tinh khí bên trong, mỗi một lần nhấp vào đều rất rõ rệt.

Đôi mắt cậu ướt nước, dúi nhin không nổi, mãi mới thốt nên lời, “Đau.”

Chung Tông hôn lên mắt cậu, thấp giọng, “Lần sau không vào nữa nhé?”

Yên Lộ lắc đầu, buồn bực bật cười, bụng cũng run lên, bên trong lại căng trướng, khiến cậu hít ngược một hơi lạnh, “Đau nhưng tôi thích. Phát tình xong còn phát tình tiếp, tôi ghen chết chắc? Không phải sợ, tiếp tục!”

Rất nhanh, cả đường sinh sản vì cơn sốt phát tình mà mềm hẳn, Yên Lộ ưỡn eo tách mông, nhanh chóng lắc hông, phóng thẳng đến độ Chung Tông suýt không đè được.

Cuối cùng hắn ôm eo cậu, ẩm ướt vùi đầu làm việc, tinh dịch không biết văng dính lên bụng mấy lần, mãi vẫn chưa dừng lại.

Đầu vú của Yên Lộ bị mút đau, hậu huyết cũng bị chích đến rát, cậu xoay người cười lên Chung Tông, mặt đỏ bừng, nhanh chóng lay động trước sau, tiếng phốc phốc từ nơi giao hợp vang lên, Yên Lộ nhắm mắt ngửa đầu, eo cong hình cung.

Khác với những omega khác, khi phát tình họ sẽ trở nên suy yếu, Yên Lộ tuy có yếu nhưng cả người vẫn còn sức. Mông cong lên, huyết khẩu màu đỏ nuốt nhả tinh khí thô to rất nhanh, đường sinh sản dưới những cú nhấp lặn này sâu hơn lần trước, chọc thẳng tới tâm. Thời điểm cửa tử cung bị động tác mãnh liệt thúc mở, Yên Lộ kinh hãi kêu lên, nước mắt bị bức trào ra.

Đau quá trướng quá, cậu chống tay lên bụng hắn, cứng ngắc không dám động đây.

Cửa tử cung mềm mại yếu ớt ngậm lấy quy đầu mà co rút, kích thích đầu khấc mẫn cảm. Cùng lúc, dâm dịch phun trào, tưới đến độ Chung Tông phải híp mắt, ôm lấy mông cậu lật lại, nhắm vào cửa tử cung kia mà mạnh mẽ thúc tới.

Yên Lộ run lên bần bật, khàn giọng kêu, không biết vì đau hay vì sướng, đầu óc trắng xóa, tinh khí phía trước cũng dưng đứng, tinh dịch từ từ chảy ra.

Chung Tông thở hổn hển, loạng choạng lấy từ tủ đầu giường ra một cái nhẫn dương vật, đeo cho Yên Lộ.

Cậu giãy giụa không muốn, liền bị hắn tóm lấy hai tay ấn lên đầu, tách mở hai chân, vẫn tiếp tục thúc hông.

“Cậu... cởi ra... cởi ra cho ông.”

“Cậu bắn quá nhiều, phải kiềm chế.”

“Mẹ kiếp, tôi tinh lực tràn trề... A, cởi ra!”

Chung Tông trực tiếp hôn cậu, tin tức tổ đôi bên trao đổi, nơi giao hợp vắng nước khắp nơi, biến ga giường thành một đồng bừa bộn, vô cùng dâm dăng.

Cả căn phòng đều tỏa mùi phát tình, não bộ giống như hít phải ma túy cao độ mà bị ảnh hưởng. Dần dần Yên Lộ cũng quên mất mình muốn gì, chỉ biết vô lực mở rộng hai chân, mặc cho tinh khí bên trong cơ thể điên cuồng thúc vào cửa tử cung.

Dưới những cú động xuống hữu lực, tinh khí ra vào cắm rút, cửa tử cung nối liền với đường sinh sản cùng bao bọc, cắn lấy không buông, thít chặt lưu luyến tinh khí.

Chung Tông nín thở, sắp tới cao trào, hắn ra sức chen rộng cửa tử cung, nơi sâu nhất trong đường sinh sản. Tinh dịch bắn vào, đồng thời kết cũng phòng ra, khít chặt ở nơi ấy.

Đầu óc Yên Lộ đã hoàn toàn mơ màng, tứ chi quẩn chặt lấy Chung Tông, cơ thể vã mồ hôi như được vớt từ dưới nước lên. Cậu mò tới nơi giao hợp, mập mờ nói, “Nóng, thật thoải mái.”

32. Chương 32

Không khí trong phòng nóng nực vô cùng, Yên Lộ tứ chi tê liệt nằm trên giường. Chung Tông vẫn chưa rút ra, sợ đè nặng lên cậu nên trở mình một cái.

Bụng cậu hơi phồng lên, toàn là tinh dịch. Yên Lộ đỏ mặt, sờ gáy, “Có tí đau.”

“Lát là khỏi.”

“Cậu cũng để tôi cần một cái đi.”

“Lần trước không phải để cậu cần rồi sao.”

Yên Lộ nhếch nhếch miệng, để tinh khí bắn xong đã thu kết của hần trượt ra. Xoa cái eo nhưng nhức, cậu bước bình đi cần lấy gáy Chung Tông. Vùng da nơi hình xăm vẫn còn đỏ, chưa hết sưng, Yên Lộ vừa đau lòng lại vừa kích động. Cậu thích bộ dạng Chung Tông vì cậu mà chịu đau.

Vươn đầu lưỡi ra, Yên Lộ nhẹ nhàng chậm rãi liếm lên đồ án trên lớp da sưng đỏ ấy. Cậu từ đằng sau ôm lấy Chung Tông, đặt tay trên lồng ngực hần, xúc cảm thật tốt. Ánh mắt Yên Lộ trầm xuống, mở khớp hàm, ngọam sâu vào gáy alpha. Máu tràn ra, Chung Tông đau híp cả mắt, đợi Yên Lộ nhắm miệng mới quay lại ôm người vào lòng.

Yên Lộ rất hưng phấn, bên môi vẫn còn vết máu chưa khô, cậu thè lưỡi ra liếm sạch.

Đau đớn khiến dục vọng tăng vọt, làn da của omega trong lòng vẫn còn ẩm ướt, cọ sát lên đùi hần. Chung Tông ôm lấy eo cậu, đưa mình tới, Yên Lộ cũng phối hợp mà mở chân, nuốt lấy dục vọng đã nghếch cao của alpha.

Chân cậu run lên, vách thịt mẫn cảm bên trong lại một lần nữa bị kéo căng, cảm giác tê dại từ mũi chân leo lên đỉnh đầu. Cậu chống tay lên vai hần, miệng lắc lư tìm một tư thế. Sụt một tiếng, tinh khí dễ dàng mở ra cửa xoang sinh sản, cắm vào nơi sâu nhất.

Yên Lộ vừa đau vừa sướng, nơi đó nhanh chóng co lại thất lấy tinh khí bên trong. Cậu hôn hôn khoe môi Chung Tông, miệng cấp tốc đưa đẩy, bì bạch bì bạch va chạm lên đùi hần. Vòng hông dong đưa hữu lực, đùi kẹp chặt, động tác lên xuống nuốt nhả ngày một kịch liệt, nước bên trong lại tràn ra, tinh dịch thành bọt vang lách nhách.

Yên Lộ tự tách miệng, mà cũng sắp không giữ nổi mảng thịt trắng nõn ấy trong tay.

Chung Tông đỡ lấy eo cậu, phối hợp thúc lên, cửa tử cung vừa khép lại không lâu lại một lần nữa bị tách mở, tinh dịch vừa bắn vào chảy xuống, Yên Lộ ướt mắt nói: “Bị ra ngoài hết rồi...”

Chung Tông thấp giọng tiếp lời: “Quả thật ra ngoài hết rồi.”

Dứt lời, hần vừa luật động vừa để Yên Lộ đến sát mép giường, tư thế cắm mình rất sâu bên trong, hần ôm cậu đứng dậy.

Tư thế thay đổi, tinh khí tựa như thúc tới nơi sâu nhất, cả quy đầu đều cắm hần vào cửa tử cung, tựa như chống lên vách tử cung.

Yên Lộ há to miệng, suýt chút trợn trắng mắt, kích thích vô cùng khiến đầu óc cậu trắng xóa, còn chưa thả được một hơi Chung Tông đã nâng miệng cậu lên, ở tư thế đứng mà bắt đầu điên cuồng làm cậu.

Dâm thủy lẫn với tinh dịch vì tư thế này mà vãi ra khắp nơi, tinh khí thô tím rút ra một nửa thì không vào nữa.

Tay chân Yên Lộ quần lấy Chung Tông, vô lực mặc kệ thứ hung ác kia ra vào. Chân cậu không khép lại được, toàn thân hư thoát cũng không dám buông lỏng. Bụng căng trướng, rất muốn bắn, nhưng bị nhấn dương vật chặn cứng, cảm giác cao trào bị ép về khiến cậu không kiềm chế được nước mắt. Cảm giác hậu huyệt cũng bủn rủn càng lúc càng kịch liệt, một cổ dâm dịch lớn trào ra, ướt đầm như mưa rào, hết đợt này đến đợt khác. Yên Lộ nhin không nổi kêu lên, mà cũng không biết cậu đang kêu cái gì.

Lên không được xuống không xong, ê ả căng trướng đến phát điên.

Cậu van xin Chung Tông tháo nhấn ra, hấn ôm cậu ra sức động, làm đến độ cậu nói không nên lời liền ép cậu lên tường, tạm dừng động tác, “Phát tình mấy ngày, cậu chịu nổi không?”

“Mau... Mẹ kiếp tháo ra, ông chịu được.”

Chung Tông rút ra, tóm lấy cơ thể cậu, nhấc một chân của cậu lên, xâm nhập. Hấn cắn lên gáy cậu, tin tức tổ mạnh mẽ tiến vào, nơi giao hợp vì thế mà sinh ra xao động, trong không khí nồng nặc mùi ngọt ngào. Yên Lộ mềm nhũn, mở miệng mà không nói ra lời.

Lại một lần nữa tạo kết bắn tinh, Yên Lộ rõ rành rành lên đỉnh từ phía sau, dương vật phía trước bị ép đến sưng đỏ thật đáng thương mà phun ra chút dịch tiền liệt tuyến, vẫn chưa tiết tinh.

Bụng căng căng, cậu bị Chung Tông ôm lại về giường.

Dư vị cao trào trôi qua, Yên Lộ nhìn Chung Tông lấy thanh kẹo tăng lực nhét vào miệng mình. Cậu phòng má ăn xong, Chung Tông lại đưa thuốc tới. Yên Lộ ngoan ngoãn nuốt xuống mới mở miệng hỏi: “Thuốc gì vậy?”

“Thuốc tránh thai.”

“ ... ”

Thấy biểu cảm kỳ lạ của Yên Lộ, Chung Tông xoa xoa đầu cậu: “Sao vậy?”

“Đánh dấu rồi, thì nhất định phải có con à?”

“Sao có thể, phòng tránh được mà.”

“ ... ”

“Yên Yên, cậu lo lắng cái gì?”

Yên Lộ hơi do dự ngồi dậy, cậu nhìn Chung Tông, cẩn trọng đáp: “Tôi có thể không có con không?”

Chung Tông nghe vậy ngây ra, hần nhìn cậu một lúc, cũng do dự đáp: “Ý cậu là sau này, cũng không muốn?”

“Không phải, ý là bây giờ không muốn.”

Chung Tông không nói gì, chỉ lên giường ôm lấy Yên Lộ vào lòng, vuốt tóc cậu như trấn an, “Đừng sợ, bây giờ đương nhiên tôi cũng không muốn cậu mang thai.”

Yên Lộ lưỡng lự một chút, cuối cùng vẫn nói ra lời từ đáy tim: “Thực ra không phải tôi không muốn có con, có lẽ là hiện tại tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong. Nói thật, tính tình tôi với ông bố giống nhau, tôi sợ mình không thể nuôi dạy được một đứa trẻ. Hơn nữa... chuyện sinh con, tôi càng chưa từng nghĩ đến.”

“Cậu không giống chú Yên.”

“Giống nhau.”

Yên Lộ cố chấp lắc đầu, như không muốn nghe thêm bất cứ lời khuyên nào nữa. Chung Tông thở dài, chỉ biết ôm chặt lấy eo cậu, “Vậy sau này tôi sẽ mang bao, với cả sẽ không vào xoang sinh sản nữa. Cậu đừng uống thuốc, không tốt cho thân thể.”

Yên Lộ hơi căng thẳng, ngẩng lên nhìn Chung Tông: “Có lẽ tôi sẽ không thể nào chuẩn bị tâm lý được.”

Chung Tông im lặng, cũng không biết nên nói gì. Chuyện con cái, vốn dĩ hai người phải thương lượng kỹ lưỡng với nhau. Nếu Yên Lộ đã không muốn, vậy thì hần không thể ép buộc.

Yên Lộ nói ra suy nghĩ của mình lại hơi hối hận. Mặc dù cậu rất sợ chuyện sinh con, nhưng vẫn luôn cảm thấy mình đã liên đới đến sự lựa chọn của Chung Tông, dường như rất ích kỷ.

Có điều không kịp nghĩ nhiều hơn, cơn sốt phát tình lại cuốn tới. Hai người ôm chặt lấy nhau trên giường, tiếp tục hòa vào một thể.

33. Chương 33

“... thời điểm em không đạt được mục tiêu, không có nghĩa rằng con đường của em sẽ dừng lại ở đó.”

Đến năm thứ ba đại học, Yên Lộ thường tham gia thi đấu. Bởi vì đã đánh dấu, mặc dù cậu không cần phải che giấu thân phận omega, nhưng vì phòng ngừa rắc rối, cậu vẫn tiếp tục giả làm beta.

Lúc đầu, Chung Tông không đi cùng Yên Lộ, mãi cho đến một ngày khi bốn người đi ăn khuya, Chanh Nhỏ vô ý nói có alpha thi đấu với Yên Lộ rồi nhìn trúng cậu, đang theo đuổi bằng mọi cách.

Chung Tông không thích điều này. Hắn liếc mắt nhìn Yên Lộ, “Lần sau cậu đi thi đấu, tôi muốn đi cùng.”

Yên Lộ mờ mịt, “Cậu đi làm gì, không phải giáo sư muốn cậu cùng làm một hạng mục à?”

“Đi vài ngày không sao.”

Chanh Nhỏ phát hiện một câu nói đã thay đổi không khí, bèn im lặng vùi đầu vào ăn.

Yên Lộ hoàn toàn không để chuyện này vào lòng, nên tập luyện vẫn tập luyện. Rất nhanh đã đến ngày thi đấu, cậu về ký túc sắp xếp quần áo chuẩn bị đi. Lưng đeo ba lô xuống lầu, vừa lúc đụng phải Chung Tông. Cậu chạy chậm lại gần, ôm lấy vai hắn hôn một cái, gặm một miếng, khiến môi Chung Tông hồng lên mới cười, “Sao vậy, đặc biệt qua tiễn tôi hả?”

“Tôi đã nói là đi cùng cậu rồi mà.”

“Cái gì?”

“Thi đấu.”

Yên Lộ hơi kinh ngạc, ai lại đi thi đấu còn mang theo người nhà. Trọng điểm là cậu sẽ nhịn không được mà ấy ấy với Chung Tông, dậy không nổi thì thi đấu kiểu gì.

Yên Lộ bày tỏ từ chối, Chung Tông cười nhạt, nên làm thế nào vẫn cứ thế mà làm, mặc kệ sự phản đối của cậu.

Lên xe ra khỏi thành phố, có đuổi hắn xuống cũng không thể rồi. Yên Lộ bất đắc dĩ, giữa hai người luôn là cậu chơi xấu, giờ đến lượt Chung Tông lên cơn, cậu cũng đành chịu.

Chung Tông nhìn cậu xị mặt, vươn tay lên捏捏 Yên Lộ: “Yên tâm, tối tôi không ngủ cùng phòng với cậu.”

“Cái gì? Cậu không ở với tôi thì ở với ai?”

“Không có phòng đơn sao?”

“Đùa à, mọi người đều hai, ba người một phòng...”

Yên Lộ chợt ngậm miệng. Cậu là omega duy nhất trong đội.

Chanh Nhỏ có lúc tham gia thi đấu, có lúc không. Nếu Chanh Nhỏ không đi, huấn luyện viên sẽ phân Yên Lộ ngủ cùng beta. Mặc dù cậu thấy sắp xếp này cũng tốt, nhưng Chung Tông sẽ ghen.

Quả nhiên, gương mặt Chung Tông đen xì, trực tiếp quay mặt đi, nhắm mắt vào, quãng đường còn lại mặc kệ Yên Lộ trêu chọc thế nào cũng không nói một câu.

Yên Lộ có chút bực mình, “Lơ tôi cái gì, trong đội nhiều người như thế, tôi sao có thể ông ẹo muốn phòng đơn được. Hay là cậu không tin tôi?”

Chung Tông nghe vậy cuối cùng cũng mở mắt ra nhìn cậu, “Ý của cậu là, tôi ra nước ngoài với giáo sư cũng có thể ngủ cùng phòng với người khác?”

“Cậu dám!”

Lần này đến lượt Yên Lộ đen mặt, cậu thở gấp, lại không cách nào phản bác, chỉ biết ngồi đó gãi đầu, hồi lâu mới cau mày nói: “Sau này đi thi đấu tôi sẽ chỉ tiền ở phòng đơn. Cậu không được làm loạn lúc ra nước ngoài.”

“Không tin tôi?”

Thấy hấn trả lại câu nói vừa nãy cho mình, Yên Lộ chỉ có thể nín nhịn lắc đầu, “Không có.”

Mới là lạ! Cậu là cái đồ hormone di động, cứ cho là cậu không trêu chọc ai đi, người khác cũng sẽ trêu chọc cậu, tôi yên tâm thế nào được!

Chung Tông thấy chuyển biến tốt bèn không giận dữ nữa, mở túi lấy miếng dán chống say xe ra, dán lên bên tai cho Yên Lộ, lại lấy ra cái gối chữ U lót cho cậu.

Yên Lộ nhìn chằm chằm Chung Tông như làm ảo thuật, lời hết thứ này đến thứ khác từ trong túi, không khỏi nở ruột nở gan: “Ồi chao, Tiểu Tông Tông, sao cậu lại hiền tuệ thế này.”

“...”

“Rước cậu về nhà được hông ta~ Về nhà nuôi con giặt giũ cho tôi nha!”

Sắc mặt Chung Tông không đổi, tay đặt lên eo Yên Lộ nhéo một cái. Nửa người cậu tê rần.

Chung Tông che mắt cậu lại, “Im miệng, ngủ.”

Yên Lộ không dám ho he nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Cậu rất ghét đi ô tô, vì cậu bị say xe, sẽ buồn nôn đau đầu, thường phải về đến khách sạn ngủ một ngày, hôm sau mới thi đấu được.

Lần này ngồi xe, cảm giác say không quá tệ. Đó là vì cậu sở hữu một anh xã hiền đức.

Lúc tỉnh dậy, tinh thần của Yên Lộ thực sáng khoái, tâm tình sung sướng vô cùng, càng nhìn Chung Tông càng thấy thích. Đến nhà nghỉ liền ôm eo quần dính lấy người ta, không để hấn đi.

Bình thường Chung Tông rất chiều cậu, nhưng hôm nay ngược lại, thiết diện vô tư đẩy tay Yên Lộ ra, “Tôi đi đặt thêm một phòng, cậu không thể ngủ với tôi.”

“...”

Yên Lộ ảo não bò về giường, chỉ đành không cam tâm nói: “Vậy tối cậu đợi tôi ngủ rồi mới được về phòng cậu.”

“Ừ.”

Ngày hôm sau, vì đêm trước ngủ khá ngon, ăn cũng vào, trạng thái rất ổn. Yên Lộ nhanh chóng giải quyết đối thủ, xuống đài.

Đến khi cậu vào phòng nghỉ, nhìn thấy Chung Tông đang chăm chú xem màn hình trực tiếp, chai nước khoáng trong tay bị bóp đến biến dạng.

Thi đấu wushu, chuyện nguy hiểm và bị thương là không thể tránh khỏi. Gặp phải thủ đoạn hèn hạ lách được luật là chuyện bình thường. Yên Lộ mặc dù thắng khá thuận lợi, nhưng cũng bị đối thủ gây ra không ít vết thương nhỏ.

Chung Tông nghe thấy tiếng mở cửa, ngồi dậy bước tới, sắc mặt rất tệ, ánh mắt lo lắng tựa như muốn xông ra ngoài ngay lập tức, đập chết alpha vừa mới thi đấu cùng cậu.

Yên Lộ vội vàng ôm lấy cái người đang muốn ra ngoài kia, “Cậu đi đâu đấy?”

“Ra ngoài hút thuốc.”

“Tôi đau, bôi thuốc cho tôi.”

Dục vọng chiếm hữu và bảo hộ của alpha với omega nhà mình không phải nói đùa, huống chi Chung Tông đã xem cả quá trình thi đấu, nhìn Yên Lộ bị đánh bị đá bao nhiêu lần. Để hấn ra ngoài á, dưới cơn kích động này, khẳng định hấn sẽ đi đánh người đến tàn phế.

Vốn dĩ đây chỉ là một trận thi đấu, mà alpha kia cũng thua rồi, Chung Tông còn mạnh hơn cậu á, hấn ra tay thì khác gì ức hiếp người ta.

Chính sách dụ dỗ của Yên Lộ thành công giữ hấn lại. Chung Tông bôi thuốc cho cậu, âm trầm không nói một tiếng, mặt cứng ngắt.

*

Cuộc thi kết thúc, về trường, Chung Tông và Tần Thư cùng bay sang Mỹ nghiên cứu hạng mục.

Yên Lộ ở ký túc ngủ dậy, nhàn rồi buồn chán, đi tìm Chanh Nhỏ.

Cậu chân trần trèo lên giường Trần Ninh, nhắm đúng cái mông mà cho bạn trẻ một chưởng. Chanh Nhỏ ngao lên bật dậy, giãy giụa mạnh đến độ suýt hất Yên Lộ xuống giường.

Chăn đắp kín còn giấu được, lật lên rồi, mùi alpha mạnh mẽ toát ra, khiến Yên Lộ phải lùi lại ba bước. Cậu trợn mắt nhìn gương mặt đỏ bừng của Chanh Nhỏ: “Tên Tần Thư cầm thú kia! Hấn đánh dấu cậu rồi?!”

34. Chương 34

Chanh Nhỏ chui ra khỏi chăn, mặt vẫn đỏ phừng phừng: “Cầm thú cái gì! Nói ai đó!”

“Đã nói đỡ nhau rồi đấy?”

“Cậu thì không hả. Với lại, cậu từ năm nhất đã đánh dấu rồi, Chung Tông kia chẳng phải cũng...”

“Nè, Chung Tông là tôi đây của hấn ngủ nhé, chứ không phải ngược lại đâu.”

Chanh Nhỏ bị Yên Lộ già mồm át lời, nửa câu không thốt ra được, lặng lẽ tung bom: “Tần Thư bị tôi ôm

lên giường đấy.” Dứt lời lại chui vào chăn, không có ý định nói lý với Yên Lộ nữa. Mông cậu còn đau đây này, một chưởng ban nãy của Yên Lộ suýt khiến cậu rớt nước mắt.

Yên Lộ nghe thấy tình tiết ôm công chúa, cũng suýt nữa cười ra nước mắt.

Tiếc là không ở hiện trường, bằng không màn kia khẳng định đẹp mắt. Yên Lộ cứ cười mãi, khiến Chanh Nhỏ phát bực lại chui ra khỏi chăn: “Cười cái gì!”

“Tần Thư, ôm công chúa, ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

“Có cái gì buồn cười chứ, cậu thì được ngủ Chung Tông, còn tôi thì không được ôm Tần Thư nhà tôi?”

Bụng Yên Lộ sắp đau vì cười rồi, cậu vừa cười vừa bò lên giường Chanh Nhỏ, đòi nghe chi tiết. Chanh Nhỏ ngượng ngùng một hồi, chịu không nổi Yên Lộ cứ hỏi liên tục, đành giải đáp cho cậu.

Tất cả đều bởi vì rượu, cái thứ vạn ác đó.

Vốn dĩ không đánh dấu đầu, hai người chỉ mới thuần khiết tay nắm tay thôi.

Ba tháng trước mới xác lập quan hệ, hẹn hò, hôn nhau, từng bước từng bước một. Ai ngờ hôm qua chị của Tần Thư đến tìm hắn, Tần Thư không báo trước đã đưa Chanh Nhỏ tới gặp mặt chị mình.

Chị gái Tần là một alpha hào sảng, thấy Chanh Nhỏ liền muốn trêu cậu. Chanh Nhỏ uống một li mặt đã đỏ, rồi cứ một li lại một li che giấu lúng túng, bất giác say đến mơ màng, đi không nổi.

Trời quá muộn rồi, ký túc xá không mở cửa nữa, Tần Thư đành đưa cậu về nhà trọ của hắn ngoài trường. Không ngờ Chanh Nhỏ say đến nửa đêm liền ngóc dậy, ôm Tần Thư quăng lên giường, sau đó say rượu loạn trí.

“Cậu như vậy là không đúng rồi bạn học Trần, cậu làm sao có thể phạm phải sai lầm như vậy.”

“Cái gì?”

“Say rượu đánh mất lý trí, chắc chắn chắc, một chút khắc chế cũng không có.”

Chanh Nhỏ tức nổ ngực, giật lấy chăn, nhét mình vào trong.

Mất mặt muốn chết! Chanh Nhỏ nghĩ.

Yên Lộ còn giễu cợt cậu, không ngờ nhanh vậy đã bị vả mặt rồi, còn là cái loại đặc biệt đau này chứ!

*

Sáng hôm sau, Yên Lộ như thường lệ đến sân huấn luyện, làm nóng xong thì một đàn em chạy tới thỉnh giáo.

Dứt khoát hạ gục đối phương xong, cậu đỡ đàn em dậy, bắt đầu chỉ dẫn: “Vừa nãy chú tay rất bất ổn, nếu anh đánh như vậy, chú nên...”

Còn chưa dứt lời, huấn luyện viên của cậu đã bước tới, “Yên Lộ, vào văn phòng tôi một chút.”

Yên Lộ không biết có chuyện gì, vỗ vai đàn em để cậu ta tiếp tục tập luyện rồi đi theo huấn luyện viên.

Huấn luyện viên ngồi xuống uống hớp trà, Yên Lộ quy củ đứng đó.

Sau một tách trà, huấn luyện viên cân nhắc mở lời: “Tôi vốn có ý đề bạt em vào đội tuyển quốc gia, nhưng giới tính của em sẽ là chướng ngại vật sau này cho em.”

“Huấn luyện viên...”

“Yên Lộ, tôi biết em là một mầm giống tốt, nhưng thể chất omega, rất nhiều lúc, em có lòng nhưng lại không có sức.”

Bàn tay Yên Lộ siết chặt, mắt sụp xuống. Cậu muốn nói mình có năng lực, có thể làm được. Nhưng chuyện tương lai ai dám nói chắc, huống chi nếu vào đội tuyển quốc gia, bước tới những đỉnh cao hơn, gặp nhiều người lợi hại hơn, là những alpha bẩm sinh đã có ưu thế, cậu có thể chống đỡ được không, tất cả đều là vấn đề.

Nhưng cậu đã tập luyện lâu như vậy, cuộc thi lớn lớn nhỏ nhỏ đều từng tham gia không ít lần. Bảo cậu từ bỏ đội tuyển quốc gia, tâm tình cậu không bình yên được.

Tựa như nhìn rõ sự không phục của Yên Lộ, huấn luyện viên thở dài: “Mặc dù không thể vào đội tuyển quốc gia, nhưng tôi vẫn hy vọng em sẽ bước tiếp trên con đường này, tiềm lực của em rất tốt...”

“Không thể vào đội tuyển quốc gia thì còn gọi gì là tiếp tục ạ?”

Yên Lộ kích động ngắt lời huấn luyện viên. Hôm nay cậu không thể tâm bình khí hòa được nữa, chỉ biết siết chặt nắm tay, không thể để bản thân quá kích.

“Con đường võ thuật là sự theo đuổi không có giới hạn, thời điểm em không đạt được mục tiêu, không có nghĩa rằng con đường của em sẽ dừng lại ở đó.”

“ ... ”

“Yên Lộ, em tới làm trợ giảng đi.”

Yên Lộ hơi kinh ngạc, ngẩng lên nhìn huấn luyện viên.

“Đội tôi nghỉ hưu, rồi em tiếp nhận lớp của tôi.”

“Thầy...”

*

Yên Lộ ngơ ngẩn ra khỏi văn phòng.

Một ngày, buồn vui lẫn lộn là như thế nào cậu đã được thử nghiệm một lần.

Không thể vào đội tuyển quốc gia, nhưng chiếc bát ăn cơm bằng sắt^[1] lại rơi xuống đầu. Hơn nữa về sau sẽ có rất nhiều học sinh được cậu tự tay đưa vào đội tuyển quốc gia.

[1] chiếc bát ăn cơm bằng sắt: chỉ công ăn việc làm ổn định.

Chuyện này, nên cười hay nên khóc.

Cậu mơ mơ màng màng rời khỏi nhà huấn luyện. Chung Tông đang uống cà phê, dựa vào một cái cột bên ngoài, nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Yên Lộ thì nhanh chóng lại gần, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao cậu đã về rồi?”

“Hạng mục kết thúc trước thời hạn. Sắc mặt cậu tệ quá.”

“Huấn luyện viên nói, tôi không thể vào đội tuyển quốc gia.”

Chung Tông kinh ngạc, đang định nói gì đó thì Yên Lộ lại hoảng hốt tiếp tục: “Sau đó thầy để tôi làm trợ giảng, về sau tiếp nhận lớp của thầy.”

Chung Tông cũng dở khóc dở cười, “Cậu đáp ứng rồi?”

“Tôi nói phải nghĩ đã.”

“Nên nghĩ thật kỹ.”

Buổi tối hai người dạo phố xong, về tới ký túc, Yên Lộ hôn hôn hấn hấn mới định lên lầu. Chung Tông lại kéo cậu lại, nhét vào tay Yên Lộ một chiếc chìa khóa đã bị nắm chặt đến nóng lên.

Cậu nhìn chìa khóa trong tay rồi lại nhìn Chung Tông: “Cái gì vậy?”

“Chìa khóa.”

“Tôi biết nó là cái chìa khóa, đang hỏi cậu có ý gì? Chìa khóa gì đây?”

“Chìa khóa nhà.”

“Hả?”

“Yên Lộ, cậu muốn đến ở với tôi không?”

“Hả?!”

Nắm chiếc chìa khóa mà tim Yên Lộ đập thật nhanh. Ở chung, bước tiến này cậu còn chưa chuẩn bị tốt. Sống chung nghĩa là sau này cậu chưa đánh răng chưa rửa mặt, thậm chí mấy ngày không tắm không gội bồn thiu, rồi bộ dạng huấn luyện xong mồ nhễ nhại, như vậy ở trước mặt Chung Tông, lần lượt phô bày?

35. Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Là đời này, cái ngoài ý muốn tôi khao khát nhất, do dự nhất, cũng là yêu thích nhất. Yên Lộ, cậu hiểu không?”

Hình 1: Tatami trong kiến trúc hiện đại

Căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, có một ban công, một tatami[1], Chung Tông đã sắp xếp căn hộ chẵn chu mới đưa chìa khóa cho cậu.

[1] tatami – : xuất phát từ tiếng Nhật. Vốn chỉ chiếu tatami, nay trong phong cách kiến trúc hiện đại, nó

chỉ lối trang hoàng như Hình 1.

Yên Lộ nắm chiếc chìa khóa trong tay, một đêm ngủ không ngon. Ngày hôm sau mang theo hai bông mắt đen bỏ dầy. Cậu mò tới giường Chanh Nhỏ, làm cậu chàng cũng tỉnh.

Chanh Nhỏ ư hử dụi mắt, ghét bỏ đẩy mặt Yên Lộ ra. Yên Lộ cầm tay cậu: “Đừng nghịch, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

“Mới sáng sớm...”

“Nhanh, tôi qua cậu đi ngủ sớm, hôm nay nên dậy sớm chút.”

“Tha cho tôi đi, tôi muốn ngủ.”

“Chung Tông muốn sống chung với tôi.”

“...”

Chanh Nhỏ thò đầu ra khỏi chăn, mở to mắt, “Sống chung?!”

“Đúng, sống chung.”

“Đệt, mới sáng sớm đã show ân ái!”

“Tôi đang muốn hỏi cậu đây, cậu nói xem tôi có nên đồng ý không.”

“Phải xem cậu nghĩ thế nào.”

“Đương nhiên tôi muốn lập tức sống chung một nhà để ngủ Chung Tông rồi, nhưng tôi cảm thấy...”

“Cảm thấy cái gì?”

“Khoảng cách sinh lý.”

“...”

Chanh Nhỏ rứt đầu vào trong chăn, Yên Lộ vỗ vỗ lên chăn cậu, “Cậu cho tôi ý kiến đi mà!”

“Ý kiến cái gì! Trước khi các cậu cặp với nhau, chẳng phải đã là anh em mặc quần thũng dít?!”

Yên Lộ được khai sáng thông suốt rồi, đúng nha, trước đây mấy hành vi ngu ngốc thô bỉ của cậu, Chung Tông đều thấy hết cả, sao bây giờ còn phải để ý nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, Yên Lộ lập tức nhảy xuống giường, nhanh như gió cuốn chớp giật thu dọn hành lý.

Chanh Nhỏ bị náo loạn đến không ngủ nổi nữa, nâng đầu lên nhìn Yên Lộ đang xoay tới xoay lui, gương mặt hạnh phúc tràn trề. Cậu có chút tủi thân bấu môi, “Ký túc này chẳng phải còn lại mỗi mình tôi?” Một omega khác đã sớm chuyển ra ở với bạn trai rồi. Nghĩ tới căn phòng sẽ chỉ còn một mình cậu, Chanh Nhỏ rất buồn.

Hình 2: Sữa chua uống Yakult

Yên Lộ cầm một chai Yakult[2], nhét vào tay Chanh Nhỏ, “Cậu có thể đến chỗ Tần Thư mà.”

[2] Yakult – : tên một nhãn sữa chua uống của TQ. Tiềm thể tâm sự cá nhân một tí, là sữa chua của TQ dở lắm, loãng toẹt, bột bột, giống sữa chua tự làm ở nhà. Còn loại ngon ngon như Vinamilk thì đắt lòi, tính ra tiền Việt cũng phải 15k/hộp bé tẹo, ăn ba thìa thì hết == Sữa chua uống thì khá hơn, loại Yakult này tương đối phổ biến và ngon phết.

Chanh Nhỏ cầm ống hút vào, phồng má hút sữa, nghe vậy càng căm tức nhìn Yên Lộ, “Không được, quá nhanh rồi, tôi là một người bảo thủ đấy.”

“Bảo thủ còn ôm công chúa.”

“Đã nói rồi, tôi là...”

“Say rượu loạn trí! Tôi hiểu tôi hiểu!”

Yên Lộ rất chi có lệ đáp lại Chanh Nhỏ hai câu, cậu thu xếp hành lý rồi liền gọi cho Chung Tông.

Trong khi đợi người tới thì một tay xách chiếc va li 30 inch nhẹ nhàng xuống lầu. Xe đến, nhét va li vào cốp sau.

Trên đường đi, Yên Lộ nghịch điện thoại, Chung Tông đưa cho cậu một cái bánh mì bơ. Không cần đoán cũng biết Yên Lộ chưa ăn gì.

Cậu gặm mấy miếng bánh, bơ rớt xuống màn hình điện thoại, bèn mở ngăn chứa đồ tìm giấy ăn, ngoài ý muốn rút ra một phần văn bản nhăn nheo.

Là đơn xin tham gia trao đổi sinh viên.

Cả người Yên Lộ lạnh xuống, sinh viên trao đổi phải đi ít nhất nửa năm đến một năm, nếu thành tích tốt sẽ được giữ lại thì lên nghiên cứu sinh. Cậu biết thành tích của Chung Tông vô cùng tốt, hơn nữa hần ưu tú, còn là môn sinh đặc ý nhất của giáo sư.

Nhưng nếu đã muốn làm sinh viên trao đổi, hiện tại sống chung thì còn ý nghĩa gì. Huống chi, nửa năm hay một năm, nếu ở bên kia thì được lên nghiên cứu sinh, còn kéo dài thêm ba năm nữa. Họ đã đánh dấu rồi, xa cách như vậy liệu có tốt không?

Nghĩ lung tung một đồng, tờ giấy trong tay bị Chung Tông giật lại. Hần nhìn chữ đề trên giấy một cái, thản nhiên nói: “Tôi không đi.”

“Cái gì?”

“Đây là giáo viên đưa, gợi ý tôi tham gia, nhưng tôi không định đi.”

Yên Lộ có chút xoắn xuýt bóp lấy điện thoại, “Nhưng cơ hội tốt như vậy, giáo viên tiến cử rồi, nghĩa là cậu có một cơ hội rất lớn đấy.”

Chung Tông hơi nhú mày, nghiêng mặt nhìn Yên Lộ. Một tay lái xe một tay vươn sang xoa đầu cậu, “Đừng nghĩ linh tinh, kế hoạch của tôi không phải là ra nước ngoài.”

Yên Lộ không tán thành lắm, mặc dù đương nhiên cậu không muốn để Chung Tông đến một nơi xa như vậy, nhưng đây là chuyện tốt của hần, làm sao có thể vì sự ích kỷ của mình mà ngăn cản. Chung sống với nhau thì đừng giữ người ta mãi trong địa bàn, phải nhìn về hướng đối phương đang đi, bản thân đuổi theo mới đúng.

Đến nơi, sự hưng phấn khi sống chung của Yên Lộ đã tiêu hao gần hết. Cậu xách hành lý, do dự mãi không biết có nên đi lên hay không. Nhờ Chung Tông thật sự muốn ra nước ngoài, vậy chẳng phải cậu sẽ một mình một nhà ư. Chẳng còn chút ý nghĩa nào.

Chung Tông nhìn biểu cảm Yên Lộ như vậy đã biết cậu đang nghĩ gì. Hần thở dài, bước thẳng tới bên cậu rồi mạnh mẽ vác người lên vai, nhấc cả cái va li cậu đang xách, khiêng về nhà.

Mông Yên Lộ vừa dính vào sofa, cậu đã nhảy dựng lên, oang oang nói: “Ông đây hối hận rồi, chỗ này không ấm áp bằng ký túc, tôi muốn quay về.”

“Có điều hòa.”

“Chỗ này... chỗ này... chỗ này...”

Định soi mói mà nhìn mãi không thấy cái gì bắt bẻ được. Càng nhìn căn hộ này càng thấy tim mềm xuống, mỗi một bố trí đều khiến cậu yêu thích. Bên chân như có cái gì cọ vào, cúi đầu nhìn, một chú mèo trắng đang dựa lên chân cậu, đôi mắt tròn vo nhìn Yên Lộ, meo meo kêu với cậu.

Chung Tông đặt hành lý sang một bên, bước vào phòng bếp lấy thức ăn cho mèo ra. Hần gãi cằm mèo trắng, khiến mèo ta híp cả mắt lại, gừ gừ rên. Vừa trêu mèo vừa nhìn Yên Lộ, hần nói: “Lúc dọn nhà nhất được nó, trông tội lắm, cả người bị thương. Tôi thấy nó bèn nhớ tới bản thân ngày trước mới nhặt về.”

Yên Lộ miễn cưỡng cười: “Biến đi, tôi mới là đứa được cậu nhặt về này.”

Chung Tông đứng dậy rồi ngồi xuống bên Yên Lộ, nghiêm túc nói: “Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không muốn làm sinh viên trao đổi, đơn xin đó là giáo viên đưa. Nếu tôi thực sự muốn đi thì sẽ thương lượng với cậu. Cậu đừng nghĩ là để tốt cho tôi, vì tôi làm cái gì. Tôi đã có kế hoạch cả rồi.”

“Cùng sống với tôi sao?” Yên Lộ nhắm mắt lại, “Là ngoài ý muốn đi. Ở cùng tôi là ngoài ý muốn. Tôi cản trở sự lựa chọn của cậu.”

Đột nhiên vai cậu nhói đau, là bàn tay Chung Tông đặt trên vai cậu ra lực. Yên Lộ hơi cau mày, liền nghe thấy giọng nói của hắn.

“Là ngoài ý muốn.”

“...”

“Là đời này, cái ngoài ý muốn tôi khao khát nhất, do dự nhất, cũng là yêu thích nhất. Yên Lộ, cậu hiểu không?”

36. Chương 36

Những ngày sau đó, Yên Lộ luôn cười khúc khích một cách ngớ ngẩn, lúc lúc lại nhìn Chung Tông một cái, khiến tai hắn đỏ cả lên, nhin không được bèn tóm người ôm vào lòng xoa đầu: “Đừng cười nữa!”

“He he he, Tiểu Chung Tông, tôi sang nhà xin cưới cậu nha.”

“...”

“Cậu đã thích tôi như vậy, tôi đành miễn cưỡng sang nhà cầu hôn cậu vậy.”

“...”

“Ôi cha, Chung Tông, cậu đỏ mặt! Kỳ lạ ghê ta!”

Chung Tông đã hết nhin nổi, cũng may lúc ấy một cuộc gọi tới đã cứu vớt Yên Lộ, bằng không chắc cậu sẽ bị Chung Tông vác lên giường oánh mông.

Chung Tông tiếp máy, cởi áo khoác quăng lên đầu Yên Lộ, “Mặc vào, bọn Tần Thư ở dưới lầu đợi rồi.”

“Họ tới làm gì?”

“Ăn mừng dọn nhà.”

“Cái quái gì vậy!”

Một tiếng sau.

Chung Tông ngồi nhúng lá sách lông[1], nhúng chín rồi gấp vào bát Yên Lộ. Cậu đang thì tha thì thắm với Chanh Nhỏ, vừa nói vừa cười.

[1] lá sách lông – : một bộ phận nội tạng nằm ở van dạ dày của bò.

Nồi lẩu bốc hơi nghi ngút, lẩu uyên ương một bên đỏ một bên trắng, ùng ục ùng ục sôi, nắm hương và ngô lẫn lẫn bên trong, sườn bò bên nước dùng màu đỏ cũng chìm chìm nổi nổi.

Chanh Nhỏ vừa thò đũa tới nồi nước đỏ đã bị đũa của Tần Thư chặn lại, đồng thời một khúc ngô thơm ngọt rơi xuống bát Chanh Nhỏ lép bụng. Chanh Nhỏ cau mày, Tần Thư liếc mắt một cái, “Tôi mới nói rồi, không ăn lẩu, cậu có tới cũng ăn không nổi.”

Chanh Nhỏ ngoan ngoãn thu đũa về, nhăm nhăm nhăm nhăm như thỏ gặm ngô.

Yên Lộ thấy mà buồn cười, nhưng nhìn Chanh Nhỏ đáng thương như vậy bèn giơ cốc lên đòi chơi oẳn tù tì với Tần Thư, tạo chút quấy nhiễu để Chanh Nhỏ lên ăn được vài miếng thịt. Kết quả vì bạn mà sắc mặt Tần Thư vẫn như thường, còn Yên Lộ thì mặt mũi đỏ bừng.

Hai người chơi cá bằng bia, ba phần tư đều vào bụng Yên Lộ. Chung Tông nhìn không nổi nữa rồi, Tần Thư học tâm lý học, căn bản là Yên Lộ chịu thiệt.

Hắn để cậu ngồi sang bên cạnh ăn ăn uống uống, mình thì giúp Yên Lộ lên.

Lần này năm năm đều, thắng thua một nửa. Thành công đánh ngã Tần Thư, Chung Tông cũng say quắc. Ăn xong, Yên Lộ và Chung Tông lác lư về nhà, đến tử giày liền quần chặt lấy nhau.

Áo của Yên Lộ tuột ra, đầu vú bị ngậm trong miệng liếm mát. Quần đã rơi, một ngón tay chui vào, con đường bên trong nhanh chóng ướt át, nhách nhách ngậm lấy ngón tay.

Chung Tông thở gấp, hơi thở đầy mùi rượu, kéo quần lót xuống. Hắn đỡ tinh khí cương cứng của mình cọ qua cọ lại nơi huyết khẩu, khiến huyết khẩu khép khép mở mở đói khát vô cùng mới chịu đi vào.

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc Chung Tông lóe lên, hình như hắn đã quên gì đó. Đến lúc sắp nghỉ ra thì Yên Lộ lại run rẩy bần bật, móng nhích lên xoay lắc, kẹp nuốt lấy tinh khí của hắn, nhiệt tình mười phần

như muốn mau chóng áp đảo hẳn.

Chung Tông không rảnh nghĩ thêm nữa, xoa cặp mông cong tròn mẩy kia rồi lật mình, đè người lên tử giày, nhanh chóng nháp mình, bạch bạch thúc sâu vào khe huyết.

Tay Yên Lộ chống trên tử, bị làm đến ngây ngất, một chân đứng trên đất sắp khụy xuống đến nơi. Thân thể tụt xuống, tinh khí liền chọc sâu hơn. Yên Lộ nghẹn ngào, tay đẩy loạn, khàn khàn kêu: “Không muốn, ra ngoài, sâu quá rồi.”

Cần khiến thần trí hai người hỗn loạn. Chung Tông thậm chí còn mất hết khống chế, chỉ biết ôm chặt lấy hông Yên Lộ, như muốn giết chết cậu mà điên cuồng thúc vào, vừa chịch vừa nắn cặp mông ấy. Chạm đến tinh khí còn bóp một cái mới rút ra, phối hợp với những cú nhấp, tiếng động dâm dăng bạch bạch bạch khi vỗ lên cặp mông Yên Lộ, người bị đau thì huyết lại càng co rút chặt.

Chung Tông xé rách cả áo, đá giày ra, ôm chặt lấy Yên Lộ, nâng mông cậu cứ thế thúc lên.

Mông vừa rời tinh khí, đã lại lập tức bao lấy nó.

“A!” Yên Lộ kinh hãi kêu lên, sau đó vừa đi vừa bị làm đến không ngừng rên rỉ. Chung Tông như tìm được thú chơi, đứng giữa phòng khách mà ôm Yên Lộ quăng lên kéo xuống, sàn nhà ken két ken két như sắp lật đến nơi.

Cứ vậy lăn lên giường, Yên Lộ xoay lưng về phía Chung Tông, bò trên giường. Đường cong từ vai đến hông ánh lên màu mật. Cặp mông đầy đặn hằn dấu tay đỏ, khe mông còn chảy xuống dịch thể trong suốt, hộc ra từng chút từng chút từ huyết thịt đỏ hồng.

Cái lỗ nhỏ vẫn mở, hiển nhiên là mới bị chịch rộng.

Chung Tông hỏn hển thở, nhìn chăm chăm vào cái lỗ ấy, hần nắm lấy mông cậu, ôm hai viên thịt kia trong lòng bàn tay, lên xuống xoa bóp.

Yên Lộ quay đầu lại thở đứt quãng, “Mau đi vào.”

Hơi thở nặng nề của Chung Tông hắt vào huyết khẩu, lạnh lạnh mà lại nóng rẫy khiến cả người cậu xao động, hậu huyết vừa mềm vừa ngứa.

Quy đầu đè lên huyết khẩu, nơi mềm mại ấy tiếp nhận tinh khí, thịt liền thịt, nóng bỏng và nóng bỏng kết hợp.

Tư thế thay đổi, xoang sinh sản bị mở ra, Yên Lộ vặn vẹo giãy giụa, cả người đỏ lên. Cậu phóng dăng lắc mông, nhếch nó lên tiếp nhận những cú thúc mãnh liệt. Phía trước thô to chà qua nơi non mềm trong

xoang sinh sản, đẩy cậu lao về phía trước. Lúc sắp bị húc bay, cậu lại được nắm mắt cá chân kéo về.

Rên rỉ mở rộng hai chân, dưới những tiếng va chạm mạnh mẽ, cậu cầu khẩn hẳn: “Đừng... Ô, khó chịu, khó chịu quá.”

Chỗ đó vừa ngứa vừa sưng, tê dại đến đầu ngón chân, cửa tử cung từng chút một bị thúc vào, nơi khép chặt ấy dưới lực tấn công maxnh liệt từ từ hé mở.

Đầu vú bị nắn bóp, hông vừa xót vừa ngứa, khoái cảm cuộn cuộn xông tới.

Lúc biết bị thúc đến mở cửa tử cung, Yên Lộ cứng ngắc cả người, tinh dịch màu trắng bắn vọt ra, tuyền thể nơi gáy bị cắn xuống.

Tin tức tổ alpha hung ác không chút kiềm chế cuốn lấy từng dây thần kinh của cậu, khiến mỗi tác da đều như tắm trong xuân được, tràn ngập mê muội cảm dỗ.

Tinh khí thô to thoáng cái xộc vào nơi sâu nhất trong cơ thể, túi tinh đánh cắt vào huyết khẩu, thậm chí còn chen vào huyết khẩu một chút.

Quy đầu kề sát cửa tử cung, kết của dương vật lập tức bung ra, mắc lại nơi huyết khẩu. Tinh dịch nóng rẫy bắn từng luồng vào trong cửa tử cung, cậu cũng bắn ra đầy bụng.

Thời gian bắn tinh kéo dài khiến cơ thể Yên Lộ run lên, gần như một lần nữa bị ép lên đỉnh.

Cậu như bừng tỉnh mở to đôi mắt, rồi mơ mơ hồ hồ sắp chìm vào giấc ngủ.

Nhưng một lần nữa, Yên Lộ lại bị những cú thúc ác liệt của tinh khí kéo thần hồn đã đi xa quay về. Cậu trở tay ôm lấy eo Chung Tông, ngồi lên lòng hẳn, một lần nữa điên cuồng nhấp nhô

37. Chương 37

Tiếng chuông vang lên bên tai. Mắt cá chân Yên Lộ vẫn còn vướng cái quần lót, cậu giãy giụa mở mắt, bắt máy, mơ màng nghe một hồi rồi đột nhiên ngồi bật dậy.

Chết cha, hôm nay phải đi thi đấu. Hôm qua cậu còn mãi đắm chìm trong chuyện sống chung với Chung Tông, quên bống luôn chuyện này.

Đỡ cái eo đau nhức, lao vào phòng tắm, chân run lẩy bẩy xử lý sạch sẽ trong ngoài, mặc quần áo, xách

chiếc ba lô đã sắp xếp đầy đủ từ sớm, cậu trèo lên giường hôn lên mặt Chung Tông hai cái xong mới phi ra khỏi cửa.

Lên ô tô, kéo bật mắt, ngủ một giấc đến choáng váng.

Đến nhà nghỉ, không muốn ăn gì hết, cậu khóa di động, bôi thuốc vào hậu huyệt rồi ngủ thẳng đến hôm sau. Đến khi tỉnh dậy lại không ngừng phi vó ngựa chạy lên võ đài. Cho tới tận đêm khuya, mãi mới nghỉ ngơi được một tí, Yên Lộ nhìn hơn chục cuộc gọi nhỡ trên điện thoại mới nhảy dựng lên hãi hùng. Cậu vội gọi lại, tút tút hai tiếng Chung Tông nhanh chóng bắt máy.

Yên Lộ ngồi trên giường nhà nghỉ cởi giày, dùng vai kẹp điện thoại: “Sao vậy?”

“Cậu đi thi đấu rồi?”

“Ừ?”

“Hôm trước tôi quên mang bao, giờ cậu ra hiệu thuốc mua ngay thuốc tránh thai đi.”

Nhất thời Yên Lộ ngây người, sau đó cấp tốc đạp giày lao ra khỏi nhà nghỉ. Ai ngờ đi được nửa đường lại bị huấn luyện viên gọi lại, có học viên ở bên ngoài đánh nhau, bây giờ bị bắt vào đồn cảnh sát.

Huấn luyện viên muốn Yên Lộ đi cùng mình lên đồn. Yên Lộ vừa nghe thấy đàn em đánh nhau bèn mặc kệ tất cả. Ngày mai còn thi đấu, mất xích lại xảy ra chuyện, muốn sống nữa không đây! Chẳng hiểu chuyện gì cả!

Yên Lộ nhanh chóng đi cùng huấn luyện viên, hai người bận rộn một hồi, nộp số tiền bảo lãnh lớn lại gọi điện nhờ quan hệ mới miễn cưỡng đưa được đàn em phạm lỗi kia về nhà nghỉ.

Một đến tận nửa đêm, Yên Lộ uể oải vô cùng, chỉ kịp tắm rửa, lúc đầu dính gối liền ngủ thẳng cẳng.

Ngày hôm sau cậu mới nhớ ra chuyện Chung Tông dặn, lo sợ bất an mua thuốc tránh thai về, đọc hướng dẫn nói phải uống trong vòng 72 giờ sau khi quan hệ, không khỏi gãi đầu gãi tai.

Từ tối hôm đó đến bây giờ, cũng qua gần 72 tiếng rồi.

Yên Lộ ôm tâm lý may mắn mà uống thuốc. Cậu vẫn còn phải thi đấu, phải tiếp tục tập luyện.

Một tuần sau khi cuộc thi kết thúc, Yên Lộ thu dọn đồ đạc trở về trường, rồi trở về ngôi nhà của mình và Chung Tông.

Thời gian của hai người thật không khớp chút nào, Chung Tông đã theo giáo sư ra ngoài, phải đi một tuần mới về.

Yên Lộ rất không cam tâm, gọi video với Chung Tông, nhìn mái đầu rối bù của hắn, ngủ trên cái giường cứng ngắc ở nông thôn, trông mà khiến cậu vừa buồn cười vừa đau lòng. Nói chuyện một tiếng đồng hồ Yên Lộ mới cúp máy.

Căn phòng quá trống trải, cậu ôm mèo con nghịch máy tính, một đêm lạnh lẽo tĩnh mịch hư không trôi qua. Ngày hôm sau, cậu cầm đồ đạc chạy về ký túc. Khi nào Chung Tông về sẽ qua đón cậu.

Một tháng sau.

Yên Lộ mới bước xuống đài thi đấu, cả người như thoát lực, lại còn buồn nôn nữa. Ngồi trên xe về trường cậu cũng nôn cả một đường. Yên Lộ không quá để tâm, cậu bị say xe mà, lần này nặng hơn tí chút thôi, không có gì phải nghĩ. Đến khi về nhà vẫn không đỡ, đầu óc không tỉnh táo, cậu thiếp đi đến tận tối.

Mỗi lần Yên Lộ thi đấu trở về, Chung Tông sẽ làm một bữa cơm lớn ăn mừng.

Gần đây Yên Lộ thèm ngủ vô cùng, hắn vào phòng vừa dỗ vừa lay, cứng rắn ép Yên Lộ đang ngủ đến mềm nhũn dậy.

Được dặt tay vào bàn ăn, Yên Lộ mệt mỏi rũ rượi, mắt vừa nhìn đến các món, mùi hương bình thường thật mê người hôm nay biến thành buồn nôn muốn chết.

Yên Lộ chạy vù vào toilet, cả cơ thể úp lên bồn cầu. Lúc bước ra, đập vào mắt là sắc mặt nặng nề ngồi trước bàn cơm của Chung Tông. Hắn đưa cho cậu ly nước. Yên Lộ đang uống thì nghe thấy câu hỏi khê khàng bay sang từ bên cạnh: “Lần trước cậu uống thuốc tránh thai chưa?”

Yên Lộ suýt thì sặc, chột dạ vô cùng, lắp bắp đáp: “Uống... Uống rồi mà.”

Nhìn biểu tình của Yên Lộ, Chung Tông đã hiểu cả.

Hắn ra khỏi nhà, Yên Lộ có chút hoang mang ngồi xuống ghế, nhìn những đĩa thức ăn trên bàn, cơn buồn nôn lại tới. Cậu bụm lấy miệng, rời xa bàn ăn, kinh hoàng nghĩ tới một chuyện, “Không phải chứ...”

Sự thật chứng minh, hậu quả của tâm lý may mắn rất nặng nề.

Yên Lộ ngồi trên sofa, nhìn que thử thai với hai vạch đỏ rực trên bàn trà mà đần người. Chung Tông cũng im lặng, nhìn que thử thai hồi lâu mới đứng dậy bước ra ngoài hành lang, gọi một cuộc điện thoại.

Tim Yên Lộ đập rất nhanh, chuyện này phải xử lý sao đây, uống thuốc phá thai?

Còn chuyện gì nữa chứ, hẳn là cậu dính bầu vào cái lần tháng trước, cũng tại không uống thuốc đúng thời gian. Nhưng phá thai ư? So sánh với chuyện mang bầu, cậu càng không muốn phá thai.

Trong đầu luân chuyển biết bao ý nghĩ, từ hoang mang lúng túng, đi đến một quyết định thật chắc chắn. Cậu ôm lấy bụng, không ngờ lại bình tĩnh hơn. Không lưỡng cuống nữa, hoảng loạn chỉ khiến bản thân đưa ra những quyết định thiếu sáng suốt.

Yên Lộ rút một liều thuốc muốn giải tỏa chút áp lực, lửa vừa châm lên lại bị Chung Tông đoạt lấy. Hắn vứt liều thuốc sang một bên, kéo tay Yên Lộ ra khỏi cửa.

“Đi đâu?”

“Bây giờ muộn quá, sợ không kịp mất.”

“Không kịp cái gì?”

“Đúng rồi, cậu mang chứng minh thư không?”

“Cái gì?”

“Chúng ta phải về nhà cậu một chuyến.”

Chung Tông nói rất nhanh, chân bước cũng vậy. Yên Lộ gần như bị hất dắt mà đi. Cậu đoán Chung Tông muốn đưa cậu tới bệnh viện. Nghĩ đến đây, bước chân Yên Lộ dừng lại, vung tay khỏi hắn, im lặng đứng nguyên vị trí.

Cậu thấy Chung Tông quay lại mới mở miệng, “Tôi hối hận rồi.” Không đợi hắn đáp lời, cậu đã tiếp tục nói: “Hồi trước tôi nói không muốn có con ấy, bây giờ có rồi, tôi lại không muốn bỏ nó.”

“...”

“Cho nên cậu không phải vội, tôi không đi bệnh viện đâu.”

Chung Tông nhìn cậu hồi lâu, thấy ánh mắt rất kiên định và có hơi phản kháng của cậu, hắn đột nhiên cười phá lên. Một lần nữa bắt lấy tay Yên Lộ, rảo bước về phía trước, “Ai bảo muốn đưa cậu vào viện?”

Yên Lộ bị dắt tay chạy theo hắn, nghe thể lấy làm hoang mang, “Vậy chúng ta đang đi đâu?”

Chung Tông nở một nụ cười giả hoạt, nháy mắt một cái, “Đến nhà cậu trộm sổ hộ khẩu, chúng ta kết hôn đi!”

“Hả?! Khoan khoan! Đây! Chung Tông, đừng kích động!”

“Mau lên! Cục dân chính sắp tan tã rồi!”

“Cậu! Cậu là cái đồ lợi dụng lúc người gặp nạn!”

“Ừ thì lợi dụng.”

Chung Tông dừng bước, quỳ một gối xuống đất, ôm lấy eo Yên Lộ, hôn hôn lên bụng cậu, “Yên Yên, tôi muốn tới nhà xin cưới cậu, đây là cửa hồi môn tuyệt vời nhất cậu dành cho tôi.”

Yên Lộ che bụng, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Tay chạm lên gò má đỏ hồng vì hưng phấn của Chung Tông, “Cậu còn muốn giữ mặt mũi không hả, cửa hồi môn cái gì, là sinh lễ tôi cưới cậu. Bạn học Chung Tông, tôi có thể tới nhà cậu cầu hôn chưa?”

“Ừ, được rồi.”

18/1/2017 – 22/3/2017

– Hết –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-yen-toi-tu>